XXVII. évfolyam, 36. szám. Ára: 1,80 Ft 1971. szeptember 9.

Ludas Matyi

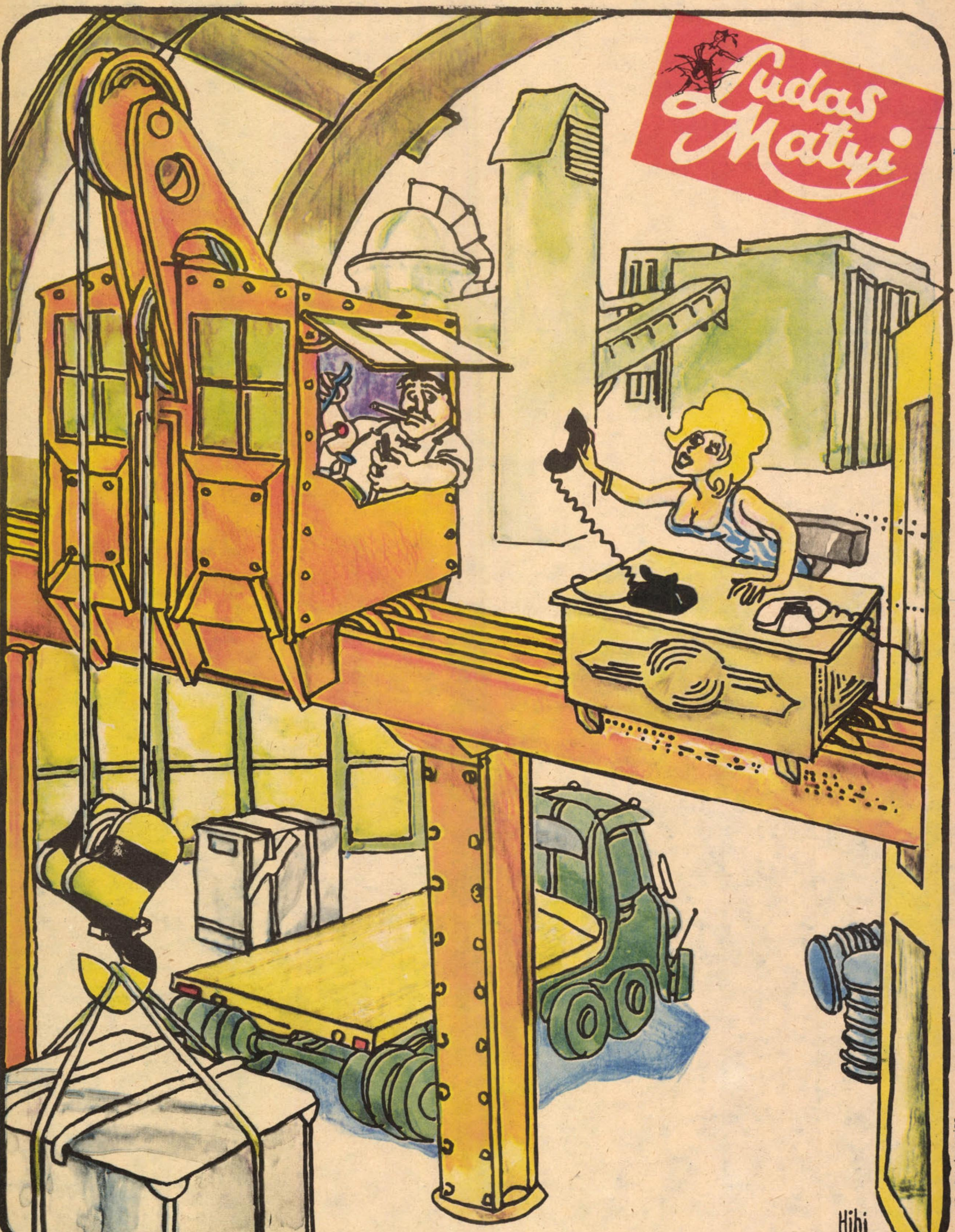

Hegedűs István rajza

MUNKAERŐHIÁNY VAN – *Igazgató elvtárs, a miniszterhelyettes keresi…*

KEDVES LUDAS!

HÁROM MEGJEGYZÉS

JÓ EMBEREK

A jó ember, úgy tartják, a légynek sem árt. A Kozmetikai és Háztartásvegyipari Vállalatnál nagyon sok lehet a jó ember, s nyilván azért nem gyártanak elég Chemotoxot, mert a légynek sem akarnak ártani.

A flakonos permet nem volt olcsó (néhány fillér híján negyedszáz forintot kóstált), de legalább hatásosan irtotta a legyeket és a szúnyogokat. Egyetlen, szinte szóra sem érdemes fogyatékossága, hogy ritkán lehet kapni.

Így aztán jó világ járt az idén a legyekre, csak a régi, hagyományos („agyonütni? az is jó!") módszerrel lehetett irtani őket. Múlóban a nyár, így már egy kicsit eső után köpönyeg most írni erről a témáról. De jövőre is lesz nyár, lesznek legyek, szúnyogok. Hogy Chemotox is lesz-e? Nem tudjuk.

Mi idejében szólunk...

HAJNALI TŰNŐDÉS

Lélegző, furcsa hajnalon, álldogálok a balkonon, a Hotel Veszprém második emeletén. Aludni szeretnék, de nem megy. Forró nyáréjszaka van, az erkély ajtaját nyitva kell tartani, azon át olyan intenzív erővel ömlenek be az utca zajai, hogy hétalvó legyen, aki fel nem riad rá.

Furcsán „lélegzik" itt a hajnal: hörögve, berregve, prüsszögve, krákogva. A szálloda előtti úton nagyobb a forgalom, mint a Hadak Útján: farmotoros buszok, teherautók, motorbiciklik seregelnek vígan, vitézül. Felpörgetett, túráztatott motorok zaja rezegteti szünet nélkül a levegőt.

ZRRR
MRRR
KRRR
CSRRR

A szállodákban, bármily fura: aludni szoktak az emberek. Épp ezért vagy a szállodát kellene kerekekre rakni, és elgurítani erről a ricsajos környékről, vagy a zajforrásokat kellene bedugni. Esetleg máshova helyezni a közeli autóbuszvégállomást, a csendrendelet betartására rábírni a motorok túráztatóit...

Persze csak akkor, ha a 240 forintos szobaárban a vendég nyugodt pihenési lehetősége is bennfoglaltatik...

BOLT — BOSSZÚSÁG

A Váci út elején, a 16-os számú házban volt egy fűszer- és csemegebolt. Nagy forgalma miatt két műszakban, reggel hattól este hétig tartották nyitva. Hónapokkal ezelőtt lehúzták a redőnyöket, s a környék lakói tanakodni kezdtek, mi lesz vele: megnagyobbítják, kisebbre veszik, esetleg átalakítják hullámfürdővé vagy kutyapanzióvá? Miután semmi sem történt a lehúzott redőnyök mögött, kezdtek egyre idegesebbek lenni, mivel lőtávolban nincs egy másik olyan bolt, ahová tejért, zsemléért s egyebekért le lehessen szaladni hamarjában.

A rejtély engem is izgatott, megkérdeztem hát a kerületi Közért Vállalatot: mi a tervük a bolttal? Megnyugtattak: hamisak azok a híresztelések, miszerint versenyistállót szeretnének ott berendezni. Fűszert és csemegét akarnak árusítani ott továbbra is, de nincs elég bolti személyzet, azért kénytelenek zárva tartani, pillanatnyilag. S hogy meddig tart még ez a „pillanatnyi" állapot? Hetekig, hónapokig, ők maguk sem tudják, meddig...

Hát akkor vajon ki a megmondhatója?

És miért nyit a vállalat új boltokat — mert épp a napokban nyitott kettőt is —, ha a régiket sem győzi személyzettel?

(r. b.)

KÉNYSZERŰ KOCOGÁS KESZTHELYEN

Beteg feleségemmel, aki a hévízi fürdőben keresi a gyógyulását, gyakran utazunk Keszthelyre. Ilyenkor a vasútállomásról mindig be kell gyalogolnom a negyedórai járásra levő főtérre, hogy egy taxit tudjak szerezni a feleségemnek. Igen sokszor azonban az ottani taxiállomás is üres, és hosszú ideig kell várni, míg kocsit kap az ember. Miért nincs taxi a keszthelyi vasútállomáson, legalább a vonatok érkezésének időpontjában?

Nemesszeghy Elemér, Budapest

ÉJSZAKAI SZÓRAKOZÁS ZUGLÓBAN

Zuglóban a Vezér utca és Bonyhádi utca sarkán, a négy hónappal ezelőtt elvégzett kisebb csatornázási munkák után, az útkereszteződés kellős közepén hagytak egy 20×30 cm-es lyukat, melynek mélysége mintegy fél méter lenne, ha az oda illeszkedő köveket bele nem dobták volna, de beledobták, s így csak 35 cm mély. A csatornázók elvonultak, a lyuk megmaradt. A közlekedés zavartalanul folyt mindaddig, amíg valakinek eszébe jutott, hogy nem tettek eleget a szabályoknak, és utólag odahelyeztek vaslábakon egy piros üvegburával ellátott jelzőlámpát, amely éjjel-nappal figyelmezteti a kedves autósokat, hogy vigyázzanak a kocsijuk és a maguk épségére.

Ezek után a környéken lakók megtalálták esti és éjszakai izgalmas szórakozásukat. Háttérbe szorult a tévé és a rádió. Jöttek a csattanások, fékcsikorgatások, jött a felriadt gyermekek sírása, a károsultak kiabálása, a rohangálás a környékbeli házakból: mi történt, nincs-e valami komolyabb baj? Vagy 30—40 ilyen eset volt eddig, s kivétel nélkül mindegyik autó megsérült.

Az összetört lámpák és elgörbült állványok helyett mindig újak jöttek. A sarkon levő ház kerítésén felakasztva sorakoztak a „pórul járt" lámpák, míg egy szép napon titokzatos kezek az összegyűlt roncsokat elvitték. S kitettek egy új jelzőlámpát. De hogy a lyukat kellene eltüntetni, az még senkinek sem jutott az eszébe.

M. G.
Zugló

VAJH HOVÁ TŰNHETETT?

Július 23-án feladtak a címemre, darabáruként, kilenc zománcozott kályhacsövet a bajai vasútállomáson. A küldemény azóta sem érkezett meg. Nem tudom, hová kóborolhattak el azok a haszontalan csövek?! Nem találkozott valaki velük valahol?

Banicz Sándorné
Mesztegnyő, Vasút u. 2.

Májusban vásároltam egy TM típusú, 0751 gyártási számú permetezőgépet. Már az első alkalommal kiderült, hogy használhatatlan. Ezért május 15-én összecsomagoltam és elküldtem a prospektusban megjelölt címre: Agroker, Szeged, Dorozsmai u. 37. Azóta sem láttam viszont sem a gépemet, sem a pénzemet. Mikor kapok vajon egy használható gépet helyette? Talán a télen, amikor már nem sok hasznát veszem?

Veszelka Károly
Szentes, Dózsa Gy. u. 153.

ROSSZ NYOMON

„A nyomok a fővárosba vezetnek" cím alatt megjelent közlemény írója, Váradi Károly szigetvári panaszos nyomozása rossz úton halad, mert szövetkezetünk, a Budapesti Fényképész Szövetkezet, amatőr színes negatívhívással nem foglalkozik, ilyen szolgáltatást sem Budapesten, sem az ország más részében nem vállal. Az elkallódott negatívot ezért máshol kell keresnie.

Perger Józsefné elnök

EBÉD KÖRÍTÉSSEL

A Széchenyi-hegyen, a Vörös Csillag szálló sörözőjében akartam ebédelni ötödmagammal. Ettől az ebédtől azonban elment az étvágyunk. Hűségesen leírom, hogy mi történt. Bármilyen hihetetlenül hangzik mindez, amit átéltünk, öten tanúsíthatják, hogy amit itt elpanaszolok, szóról szóra megtörtént.

Azzal kezdődött, hogy szerettük volna megtekinteni az étlapot, de nem volt az asztalon, ezért átszóltam egy ismerősömhöz, akit a szomszéd asztalnál fedeztem fel:

— Nálad van étlap? — kérdeztem.

— Nálam sincs — válaszolta.

Ebben a pillanatban megszólalt egy sovány, erősen lesült arcú pincér:

— Szeretem, ha a vendégek átkiabálnak egymáshoz!

Nem reagáltunk a megjegyzésre, sőt fegyelmezve magam azt mondtam:

— Kérem, legyen szíves kicserélni ezt a poharat, mert rúzsos.

— Igyon otthon! — mondta gorombán a felszolgáló és csapkodni kezdett a harmadik asztalnál az evőeszközökkel.

Társaságom egyik nőtagja megkérdezte:

— Ismerősöm, aki itt lakik a 103-ban, melyik asztalnál szokott ebédelni?

— Százhármas szoba nincs! — hangzott a kioktatás.

— Az első emelet háromban lakik.

— Az nem százhárom! Nem mindegy, ha azt mondjuk, hogy a vödröt vidd ki, vagy idd ki.

Most már mérges lettem:

— Milyen hangon beszél a vendégekkel?

— Ilyennel. Ma éppen ilyen kedvem van.

— Hallatlan! Kérjük az üzletvezetőt.

Nem küldte, csak tovább csapkodta az evőeszközöket, sőt a tányérokat is. Kész csoda, hogy össze nem törtek. Közben morgott és többször megjegyezte:

— Ez nem önkiszolgáló büfé!

Valóban nem az, hanem reprezentatív szálló étterme. Az is igaz, hogy az önkiszolgálókban az ételkiadásnál udvariasabbak a felszolgálók.

Palásti László

AZ ELSŐ ÚSZÓLECKE

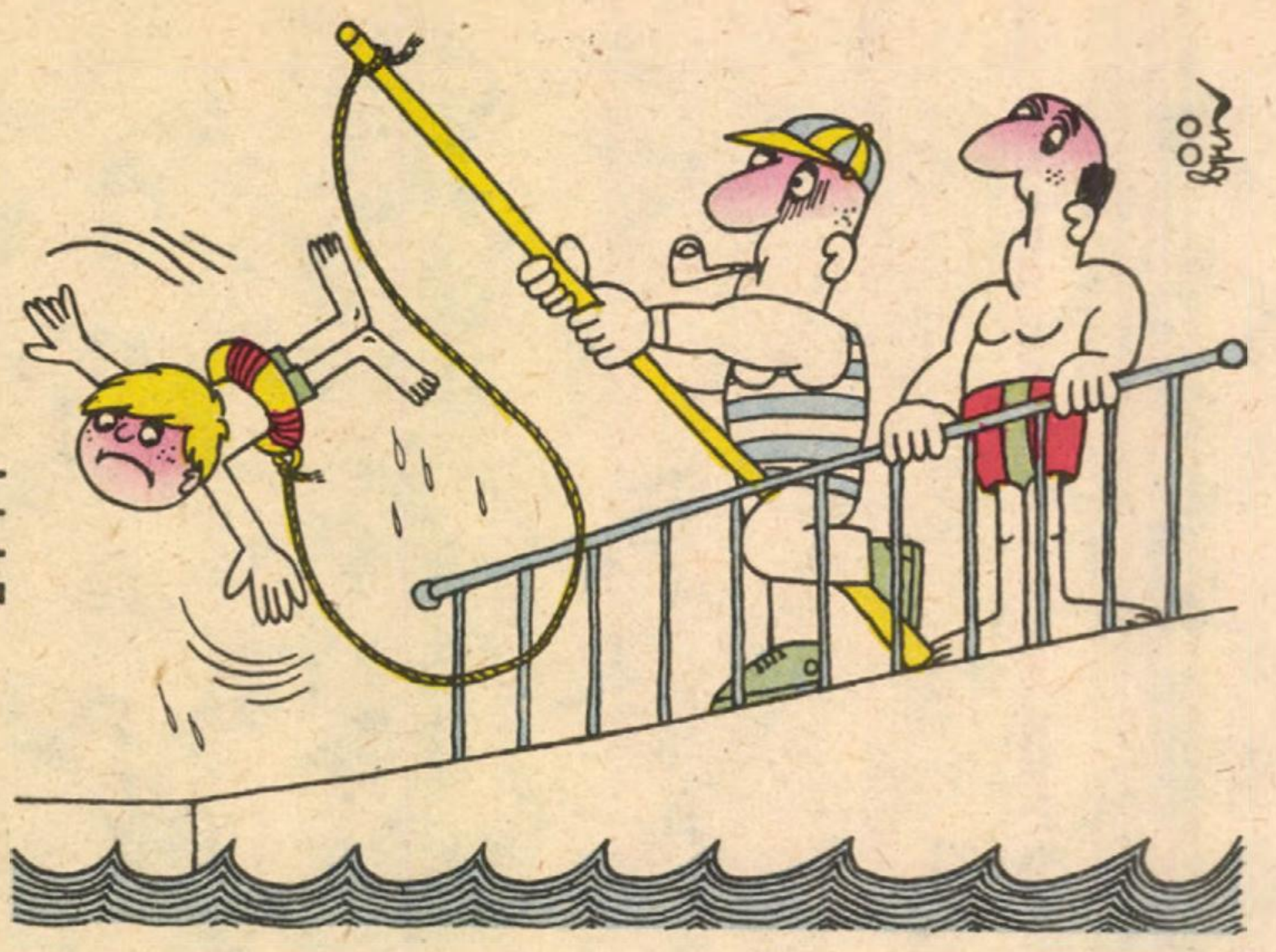

– Azt hiszem, egy kicsit még idegenkedik a víztől...

REKLAMÁCIÓ

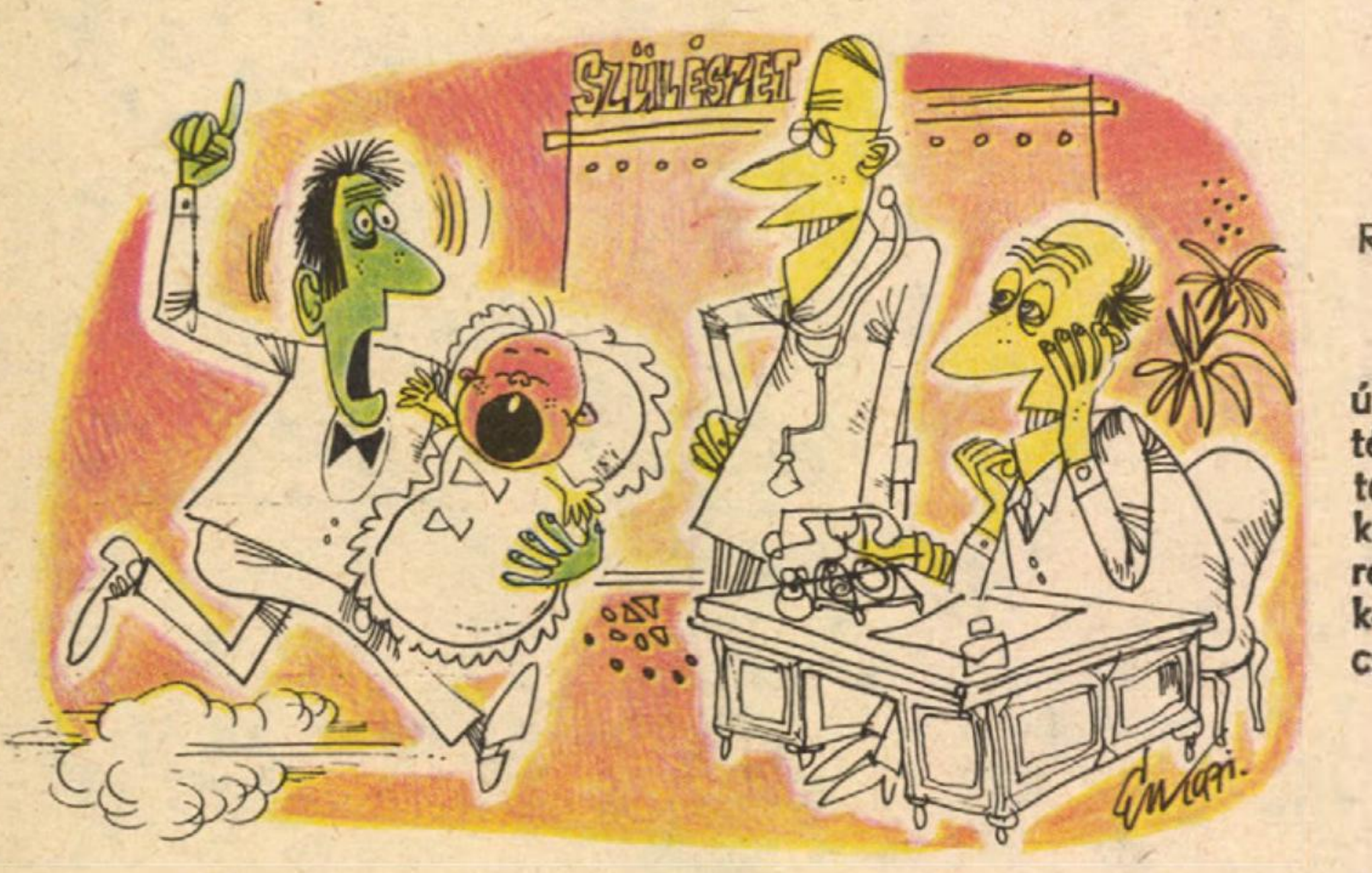

– Doktor úr! Elfelejtették megmutatni, hol kell a gyereket éjszakára kikapcsolni!...

USA-GAZDASÁG

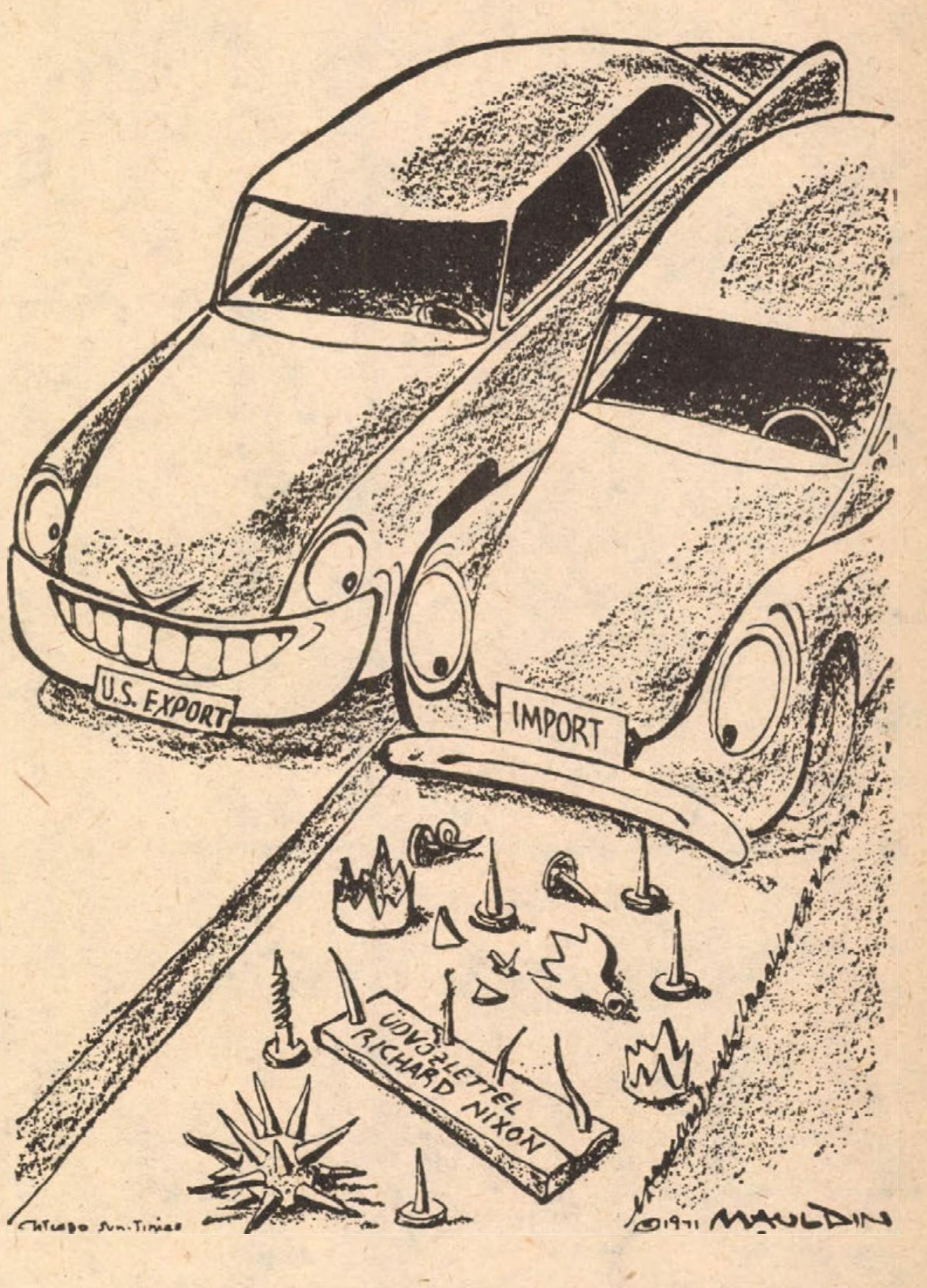

(Az „International Herald Tribune"-ból)

EGY PRESLEY-RUHAFOSZLÁNY...

A londoni „Daily Mirror" nagyszabású vállalkozásba kezd. 15 000 darabra szeletelik Elvis Presley egyik színpadi ruháját, s az énekes egyik nagylemezével és fényképével együtt hozzák forgalomba. Egy-egy ruhafoszlány a lemezzel és a fényképpel együtt 9 fontba és 99 pennybe kerül. Pontosan 15 000 csomag kerül eladásra.

A kiváló táncdalénekesről már több ízben letépték a ruhát rajongói, s boldog volt, aki egy kis foszlányhoz hozzájuthatott. Most békés úton juthat hozzá az értékes ereklyéhez. Kérdés persze, hogy boldoggá tesz-e bárkit a pénzért vásárolt, harc nélkül szerzett kincs.

MEGRÖGZÖTT AGGLEGÉNY

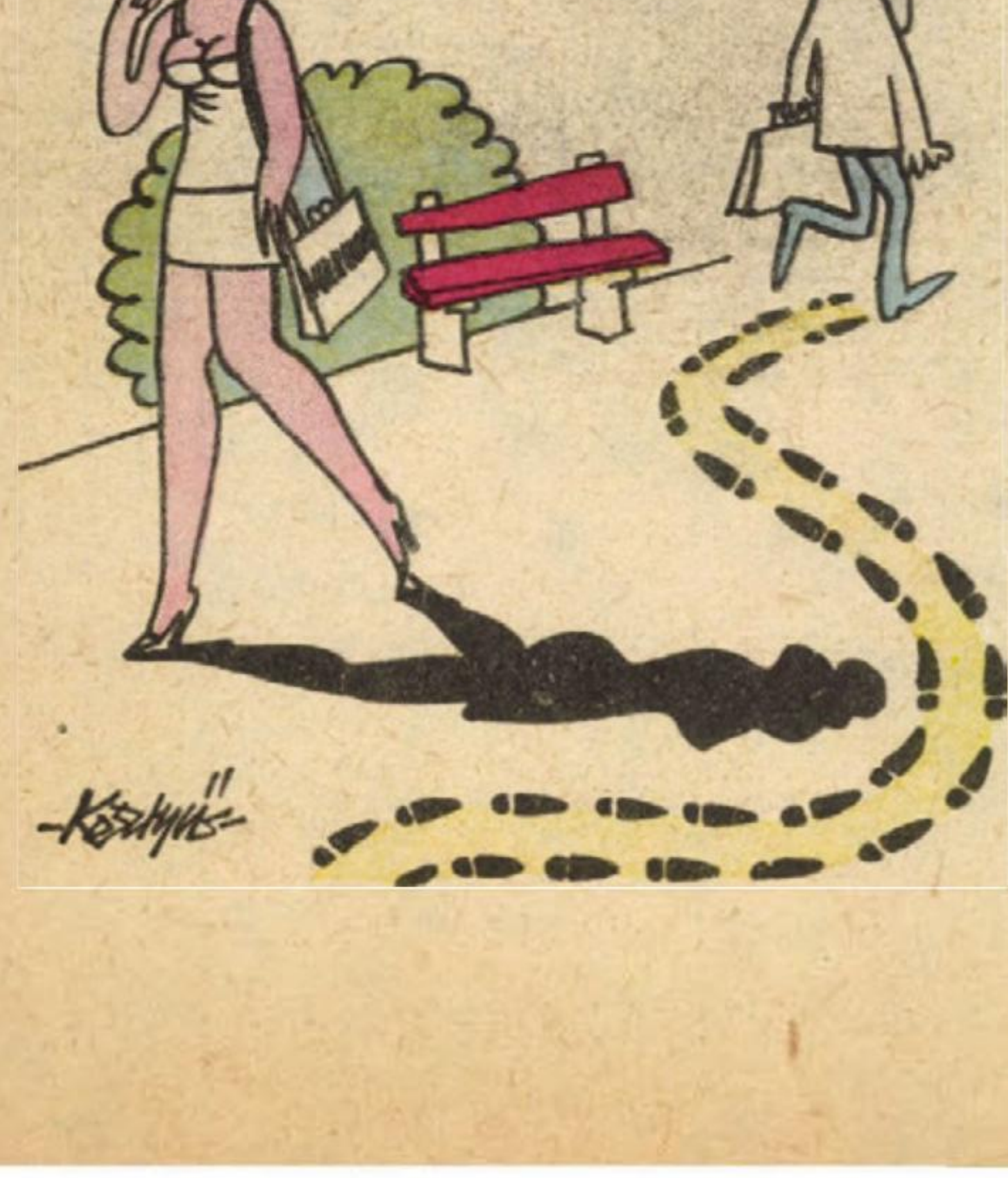

Világszinten

Ebek harmincadjára jut a világ — mondta Lapcsánka Jenő hosszú, pihegős sóhajjal. — Az ember példamutatóan teljesíti kötelességét és mégis aggódnia kell. Ebek harmincadjára jut a világ.

Vad ellenkezés támadt bennem, mert vannak emberek, akiknek minden megjegyzése, sőt puszta léte is vad ellenkezést támaszt a hallgatóban, és Lapcsánka Jenő ilyen ember volt.

— Éspedig? — mondtam kemény csatározásra készen, miközben stratégiámat máris két pont köré összpontosítottam. Be fogom bizonyítani Lapcsánka Jenőnek, hogy 1. a világ nem jut ebek harmincadjára, vagy 2. ha mégis odajut, akkor sincs komoly baj, mert az ebek bölcs, hűséges és tiszta lények. Mindenesetre különbek Lapcsánka Jenőnél, aki e tulajdonságok egyikével sem dicsekedhet.

— Éspedig? — kérdeztem újra, ha lehet, még az előbbinél is elszántabban. — Miért jut szerinted a világ ebek harmincadjára?

Tűnődve meredt a semmibe és közben ujjaival az asztal tetején dobolt.

— Elmondok valamit — sóhajtotta végül. — De az ügy bizalmas, számítok a diszkréciódra.

Megnyugtattam, hogy egy korinthoszi oszlop pletykás vénasszony hozzám képest. Különben is, Lapcsánka Jenő bizalmát inkább véka alá rejti, semmint fitogtatja az ember.

— Nézd — mondta —. én szakképzett sírdekorátornak vallom magamat, temetőgondozással szerzem meg a mindennapit. Persze privátim és kizárólag valutáért. Szerény dollárösszegek fejében gondozom a távolba szakadtak honi megboldogultjainak nyughelyét. Virág, örökmécs, gyertyácska... Hogy a megbízatás teljesítését igazoljam, évről évre színes fotót készítek a dekorációról és egyszerű képeslap formájában juttatom el a tengeren túlra. Anziksz, néhány üdvözlő szóval. Olcsóbb, mint a repülőposta.

— És?

— Nem panaszkodhatom. A távolba szakadtak kegyeletes emberek. Különösen Kanadában. Nem tudom, miért van ez, talán a hűvös éghajlat teszi.

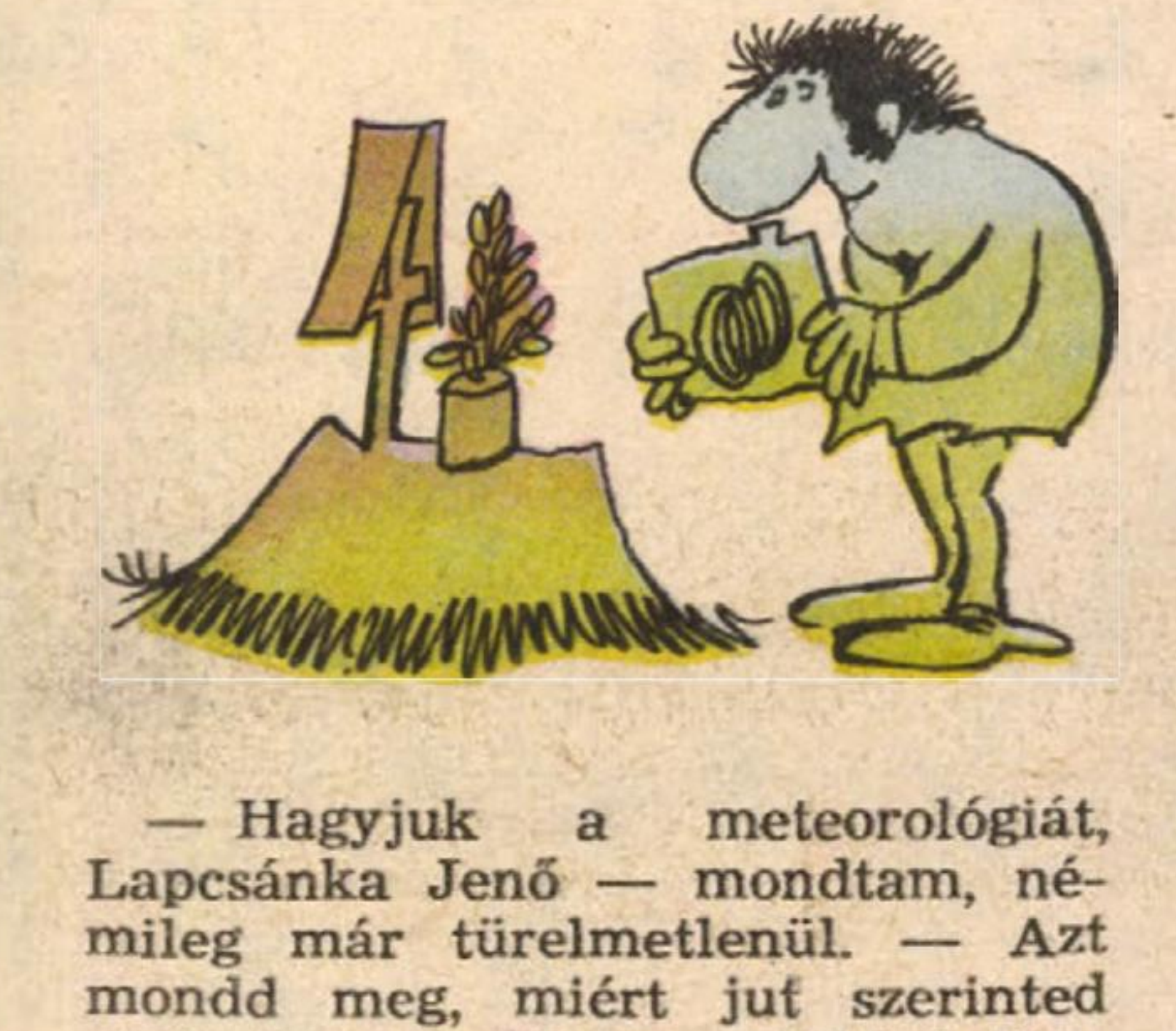

— Hagyjuk a meteorológiát, Lapcsánka Jenő — mondtam, némileg már türelmetlenül. — Azt mondd meg, miért jut szerinted ebek harmincadjára a világ? Felment a virág ára?

— Szó sincs róla — legyintett Lapcsánka Jenő. — Mindig van az évnek olyan napja, amikor a virág szinte nevetségesen olcsó, s a némileg átjátszott csokrétákat valósággal az ember után hajítják. Mi akadályozhat meg abban, hogy én éppen ezen a napon készítsem el színes felvételeimet?

— Hát akkor? Talán az örökmécspiac lázas hullámzása nyugtalanít? A sok gyertyácska emészti fel tőkéd jelentős részét?

Közelebb hajolt, a közvilágítás átsütött a fülén.

— Semmit sem értesz az egészből — mondta. — A rezsim úgyszólván elhanyagolható. Nézd, veszek hat szál mezei kígyósziszt meg egy darab örökmécsest. Ráteszem az egyik nyughelyre és lefényképezem. Aztán fogom az egészet, átviszem a másik nyughelyre, azt is lefényképezem. És így tovább... egyetlen díszlettel az egész üzletet lebonyolítom.

Csak hápogni tudtam, mert a pimaszság egy ponton túl bénítólag hat.

— Hát akkor? — dadogtam. — Talán a kanadaiak kegyelete van csappanófélben?

— Ellenkezőleg — mondta. — A kanadaiak kegyelete semmi kívánnivalót nem hagy maga után, sőt egyre mélyülő tendenciát mutat. A szerény kis dollárösszegek mindenesetre példás pontossággal érkeznek.

Egy pillanatra arra gondoltam, hogy megragadom a torkát, de a gallérjára tévedt tekintetem és máris elvetettem a gondolatot.

— Lapcsánka Jenő — csikorogtam —, addig innen el nem mégy, amíg nem közlöd, miért jut szerinted ebek harmincadjára a világ?

Csodálkozva pislogott azzal a csirkeszemével.

— Hogyhogy? Te nem olvasol újságot? Zűr van a dollárral!

Peterdi Pál

IDEGENFORGALOM

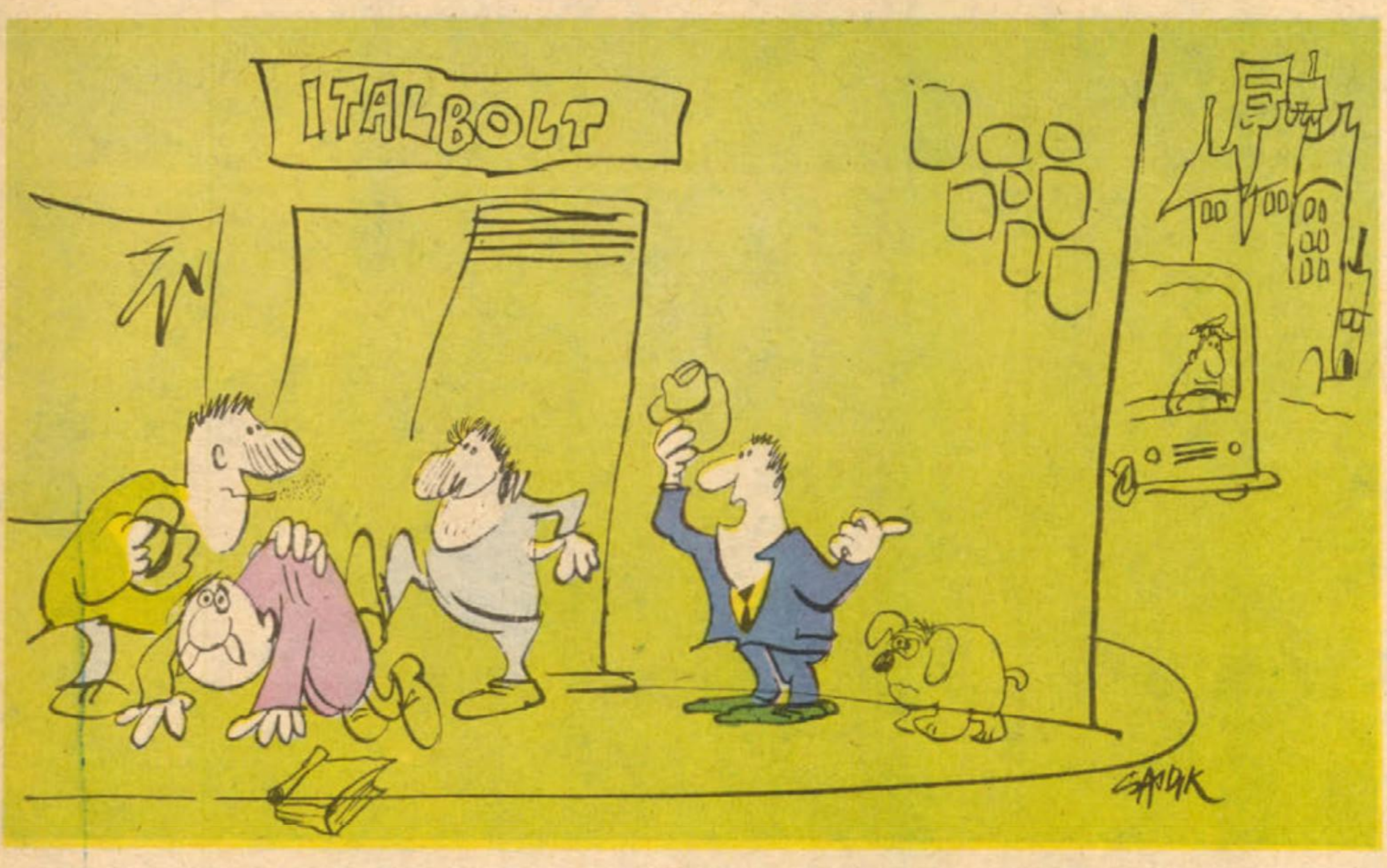

– Bocsánat, nem hagynák abba egy kicsit, amíg elmegy erre a külföldi kirándulócsoport?

MAGÁNY

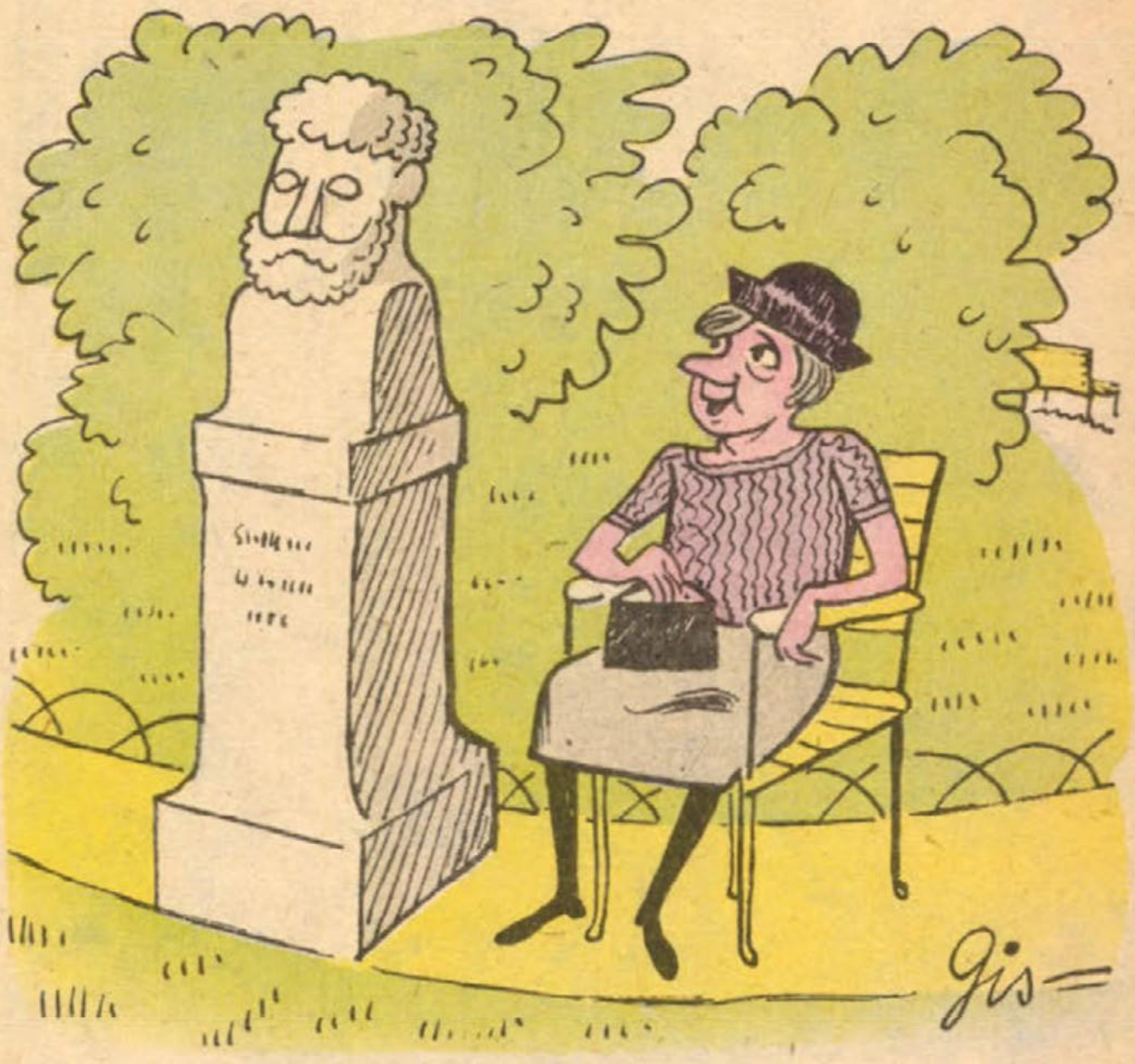

– Köszönöm, hogy végighallgatott...

Felfüggesztés

Az Esti Hírlapban olvastam, hogy egy 25 éves fiatalember, vendégségből hazatérőben, kissé ittasan akart felszállni a metróra. Nagyon helyes, hogy nem engedték: ittas embert nem csak a talponállóban, de a metrón sem szolgálnak ki. A fiatalember kérlelte a metrósokat, de hiába. Végül is türelmét vesztve pofon ütötte a metró kötelességét teljesítő dolgozóját. Az első, majd a második pofont a fiatalember azonnal visszakapta. A hoci-nesze pofonok ezután egyoldalúvá szűkültek. A földalatti két alkalmazottja társuk segítségére sietett, és most már hárman, együttes erővel verték a fiatalembert, aki az ökölcsapásoktól összeesett. Ekkor a három metróshoz csatlakozott az állomásvezető és egy kollégája, és most már öten rúgták-ütötték a már amúgy is véresre vert, eszméletlen férfit.

Nekem, hála istennek, kitűnő a gyomrom, nehezen lehet kihozni a sodrából, de ennek a véres ügynek olvastán remegett az idegességtől, noha jól tudom, hogy egyedi esetről van szó — legalábbis a metrón.

Arra gondolok viszont, hogy azért az ilyesmi ittott máshol is megeshet még. Ez késztet arra, hogy nem a verekedős részegek, hanem a nem verekedős józanok nevében elmélkedjem az ügyről, mely természetesen a bíróságon folytatódott. Az ittas utasjelöltet, hivatalos személy elleni erőszakért hathónapi szabadságvesztésre és pénzbüntetésre ítélték. A józanul verekedő metrósokat öt—nyolc hónapi szabadságvesztéssel (és pénzbüntetéssel) sújtották. A szabadságvesztés végrehajtását azonban *hároméví próbaidőre felfüggesztette* a bíróság azzal az indokolással, hogy mind az utas, mind pedig a metró verekedő alkalmazottai *büntetlen* előéletűek és mindannyian *kiváló* dolgozók.

Meg vagyok győződve arról, hogy a vonatkozó paragrafusok szerint az ítélet teljesen szabályos, tehát mint törvénytisztelő állampolgárnak ebbe nekem is bele kell nyugodnom. Nem is ágálok ellene, hiába is tenném. De úgy vélem, ugyancsak állampolgári kötelességem megmondani, hogy én az ilyen durva esetekben másként értelmezném az enyhítő körülményeket. A büntetlen előélet tulajdonképpen természetes követelmény. Az ilyen embereknek még inkább óvni kell a büntetlenségüket. A büntetlen előélet kötelez is! A büntetlen előéletű embernél, ha véresre ver és eszméletlenre rugdos valakit, nem alkalmaznám az enyhítő körülményt. Pláne, ha hivatalos hatalmával él vissza! Sőt! súlyosbító körülménynek tekinteném. Félő, hogy ha a büntetlen előéletűek szabadon garázdálkodhatnak, akkor szép lassan megfogyatkozik a büntetlen előéletűek száma. És hová jutunk, ha a büntetlen előéletűek úgy viselkednek, mint a rovott múltúak?

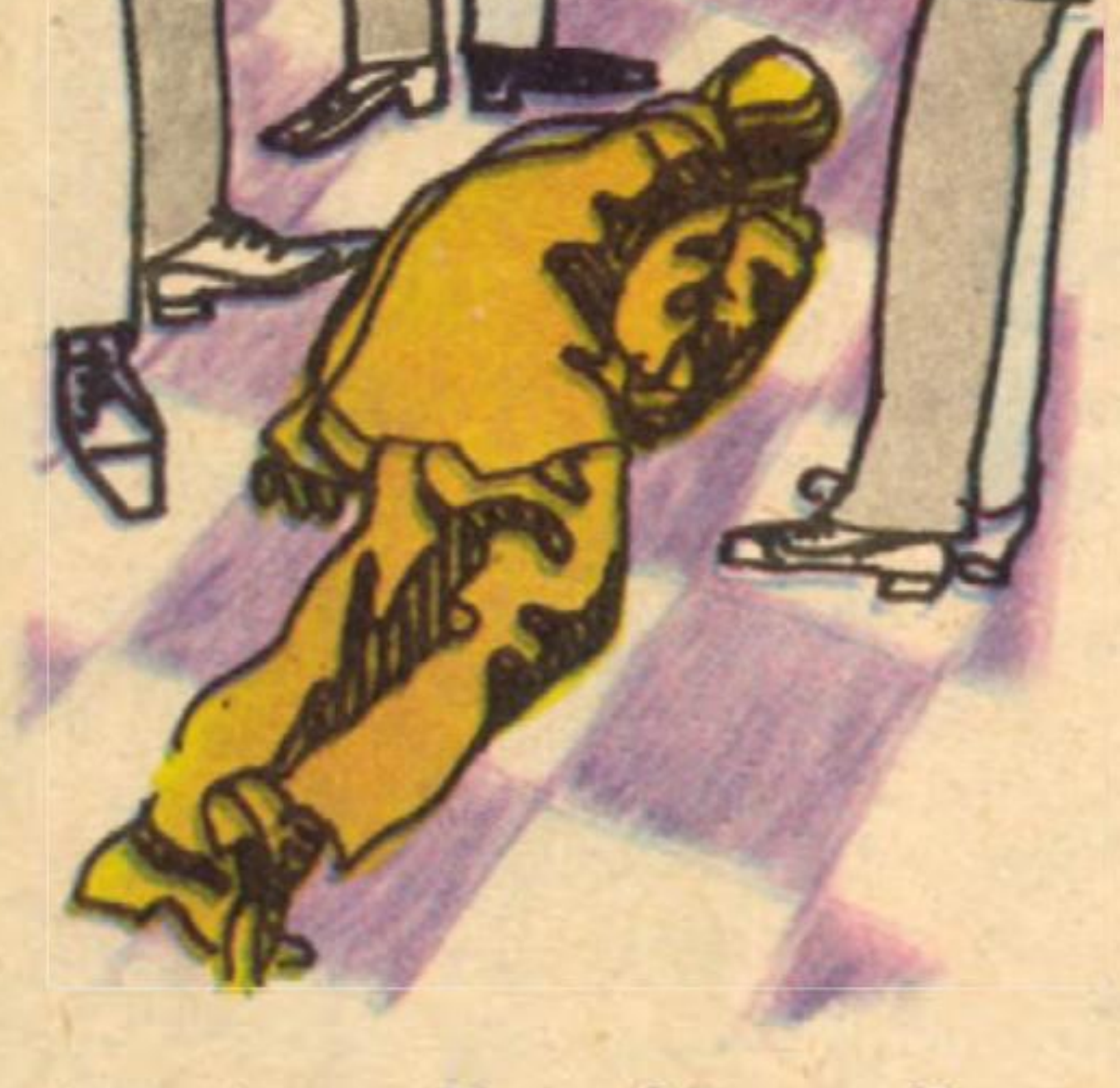

Ugyanígy a kiváló dolgozóságot sem tekinteném az ilyen esetekben enyhítő körülménynek. A kiváló dolgozóktól, akik munkahelyükön okosan, józanul és nyilvánvalóan megfontoltan végzik munkájukat, elvárnám, hogy ilyen kritikus helyzetekben is fegyelmezzék magukat. Nem pedig elvakultan, öten (ami nem illik!), egyesült erővel és kiválóan verjenek véresre egy tehetetlen embert.

Emberek vagyunk, ha igaz. Az ittas fiatalembernek én is visszaadtam volna az első pofont, sőt a másodikat is. Esetleg duplán. Aztán a segítségemre siető négy kollégámmal lefogtam volna, és átadtam volna a rendőrségnek. De hát ez csak amolyan laikus vélemény.

Még szerencse, hogy a metrósok megfellebbezték az ítéletet, és kérték a büntetés enyhítését, mondván, hogy ittas ember nem utazhat a földalattin, és ők, a metrósok, csak az *előírást* igyekeztek megtartani. (De hogyan?!)

Még nagyobb szerencse, hogy a fellebbezésüket *elutasították*. A bíróság megállapította: *a már ártalmatlanná tett fiatalember ütlegelésének semmi köze sem volt a hivatali kötelességhez, a rend fenntartásához. Tettük együttesen elkövetett garázdaság.*

Ettől eltekintve az első fokú ítélet és a három évi próbaidős felfüggesztés maradt. Ennek szívemből örülök: az 5+1 fő teljes három évig még egyszer büntetlenül nem garázdálkodhat.

Földes György

SZIGORÚ GRUNDCSAPAT

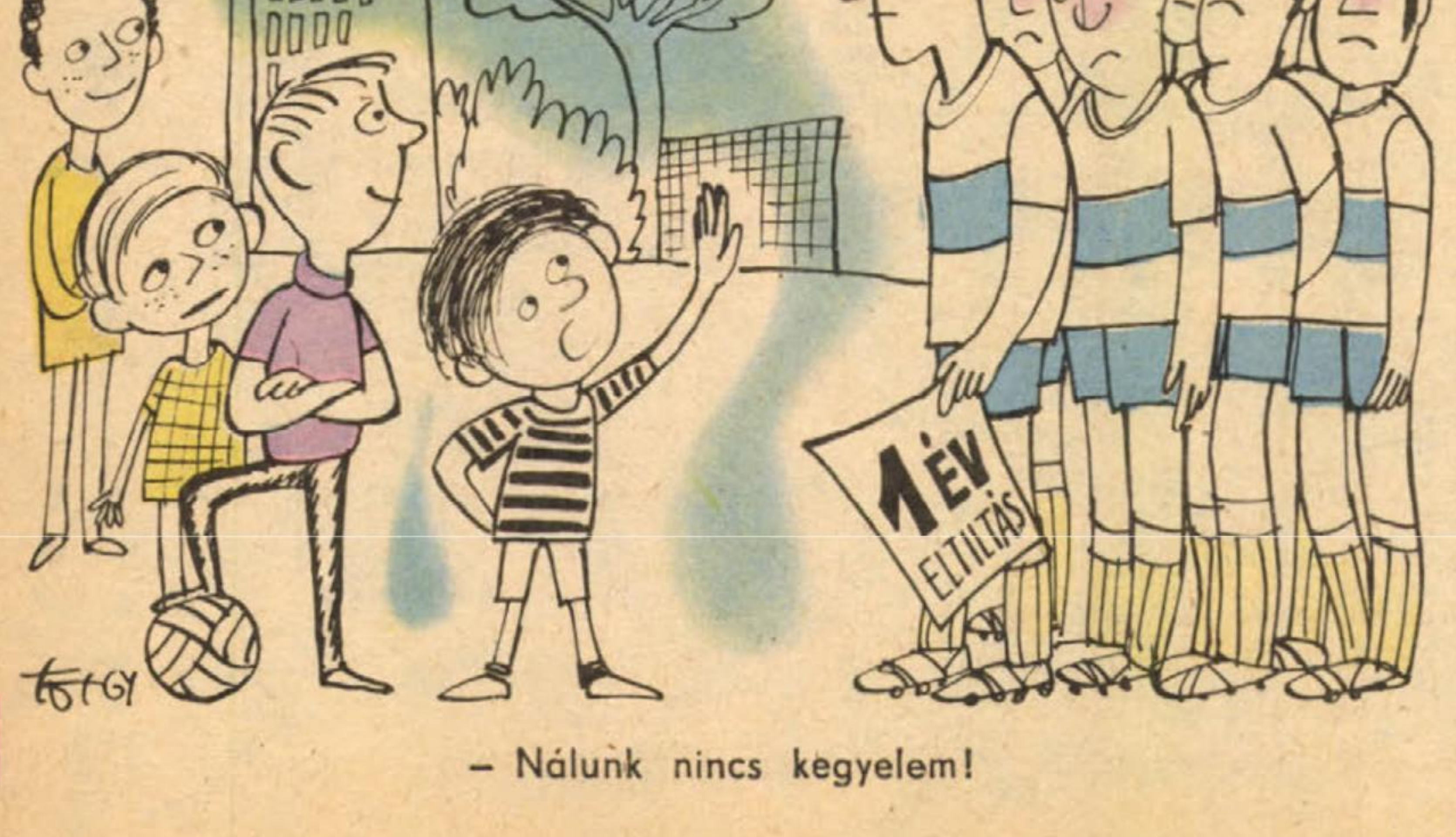

– Nálunk nincs kegyelem!

KIS PÉNZ – KIS MUNKA

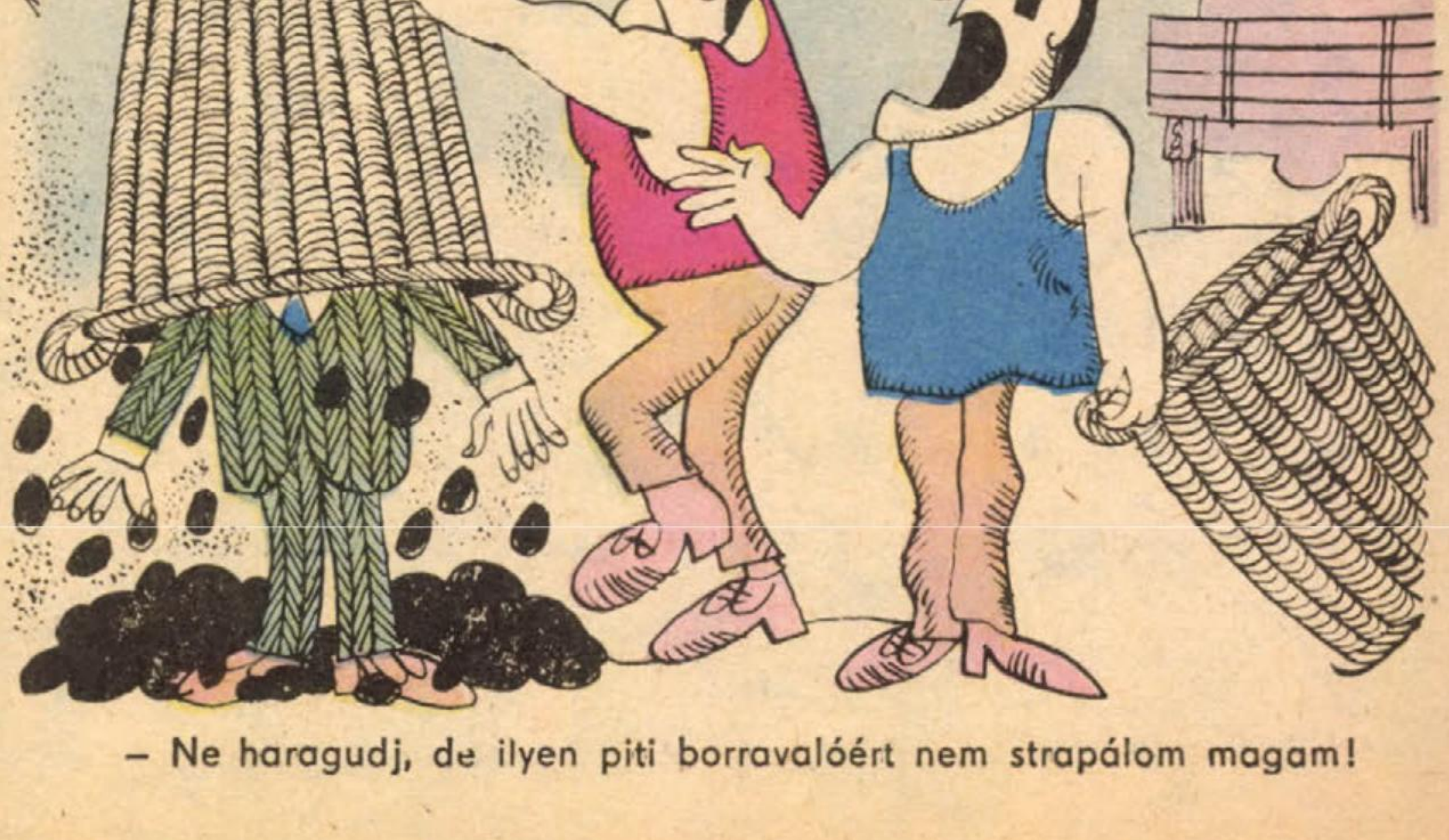

– Ne haragudj, de ilyen piti borravalóért nem strapálom magam!

SZEXUÁLIS FELVILÁGOSÍTÁS

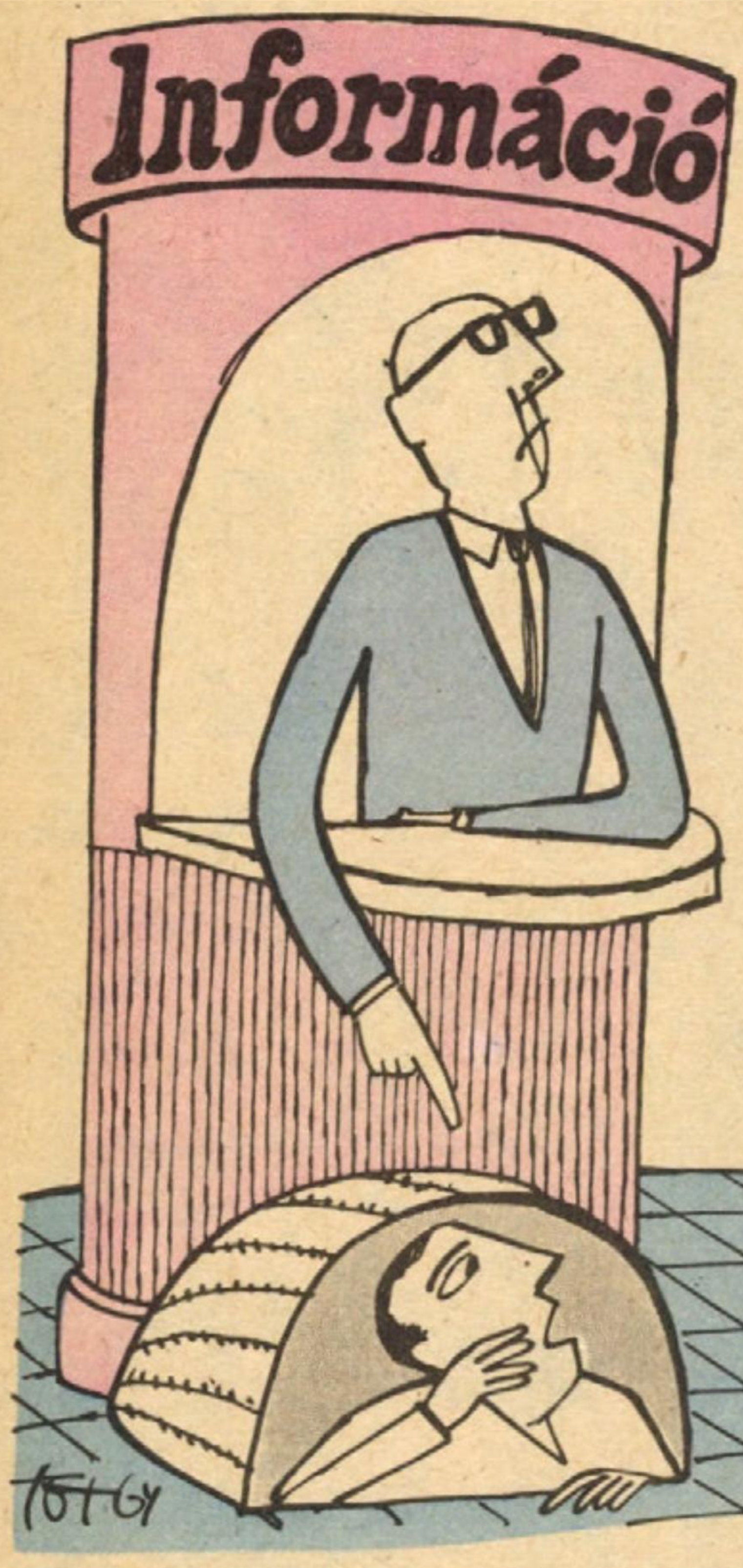

NIXON DOLLÁRMENTŐ AKCIÓJA

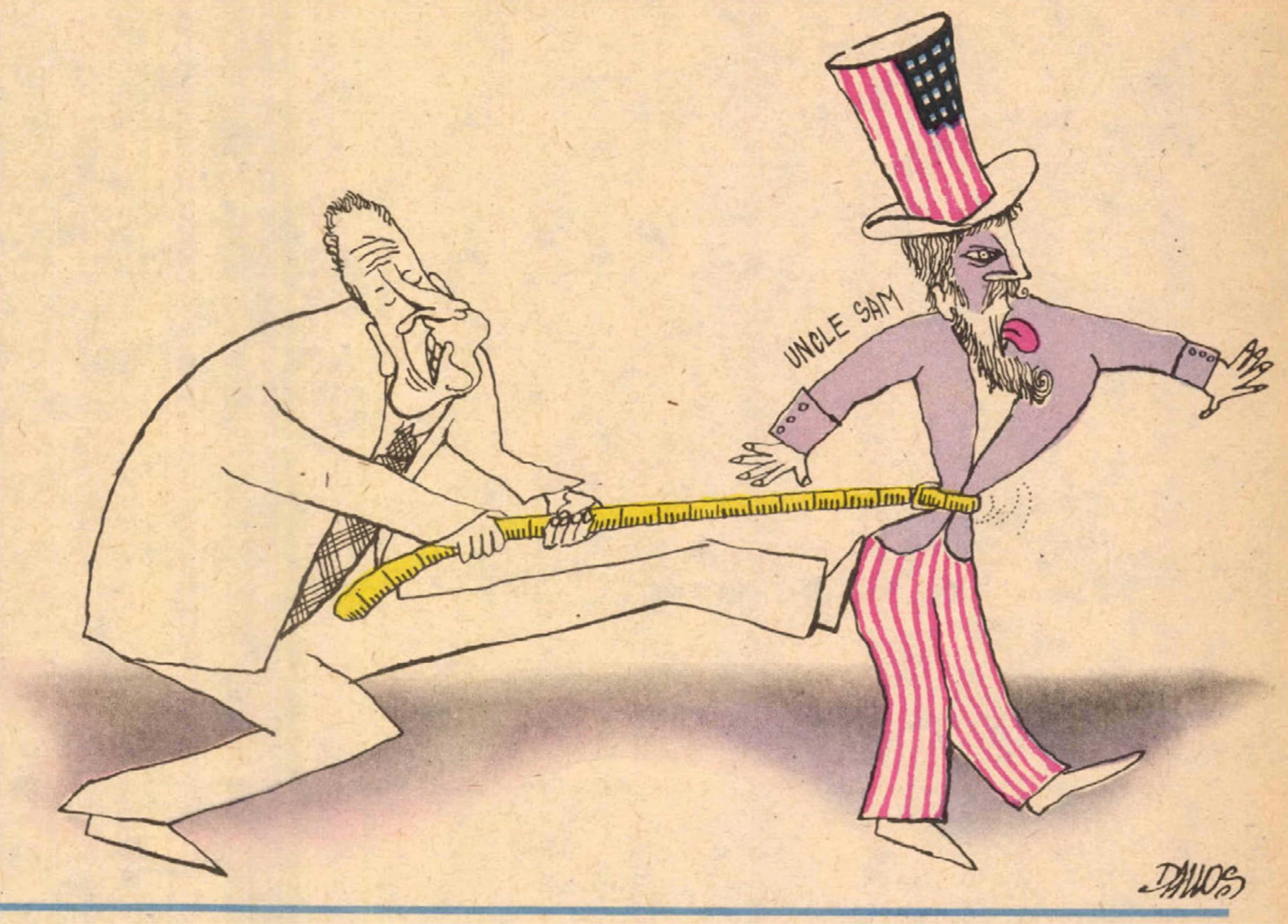

KRESZ

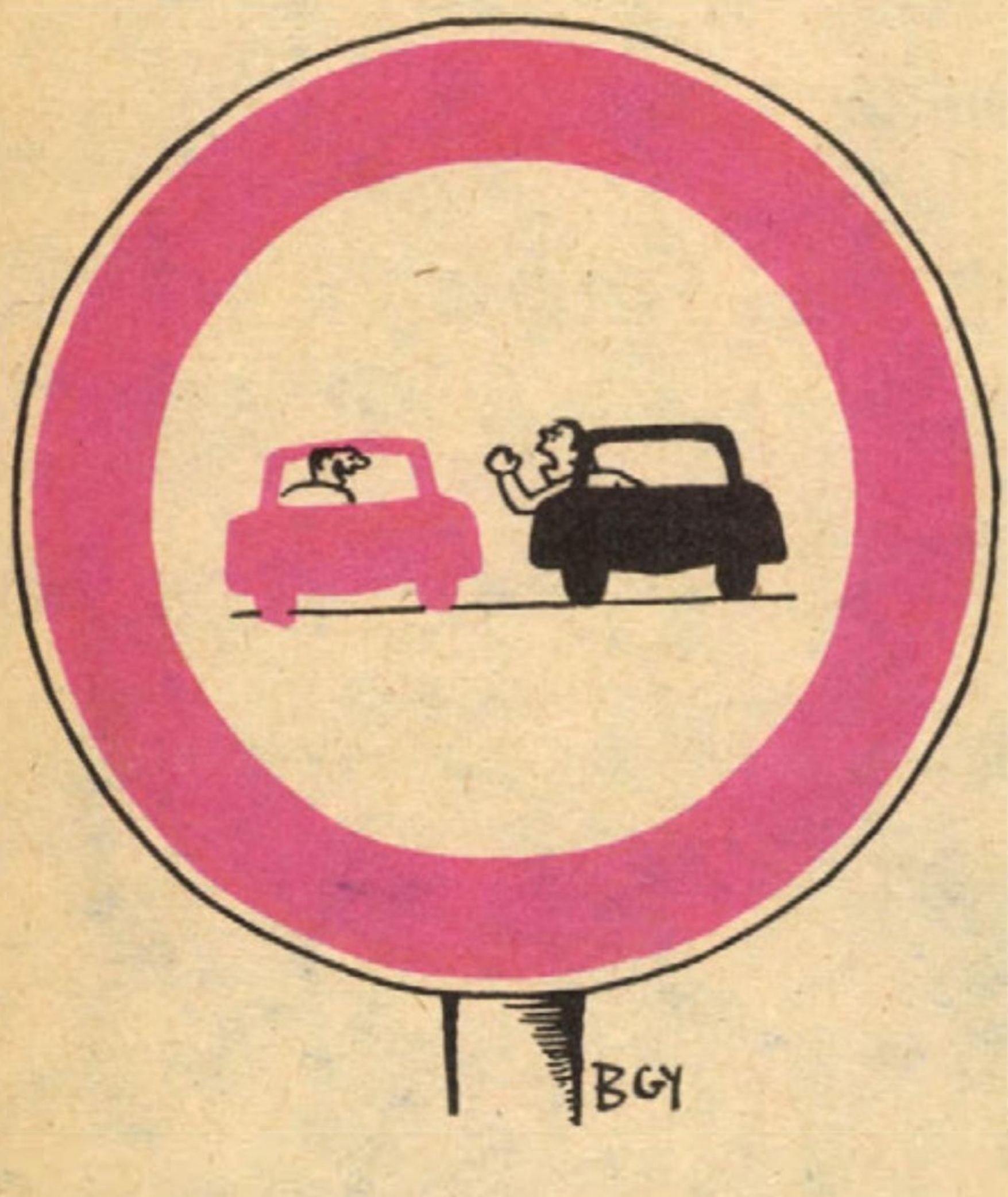

SKÓT LEÁNYKÉRÉS

A skót fiatalember tollat fog. Levélben akarja megkérni imádottja kezét a papától.

Így kezdi:

„Tisztelt Uram!

Azt hiszem, megtaláltam a módját annak, hogy ön kisebb rezsivel éljen...”

FELHŐSZAKADÁS

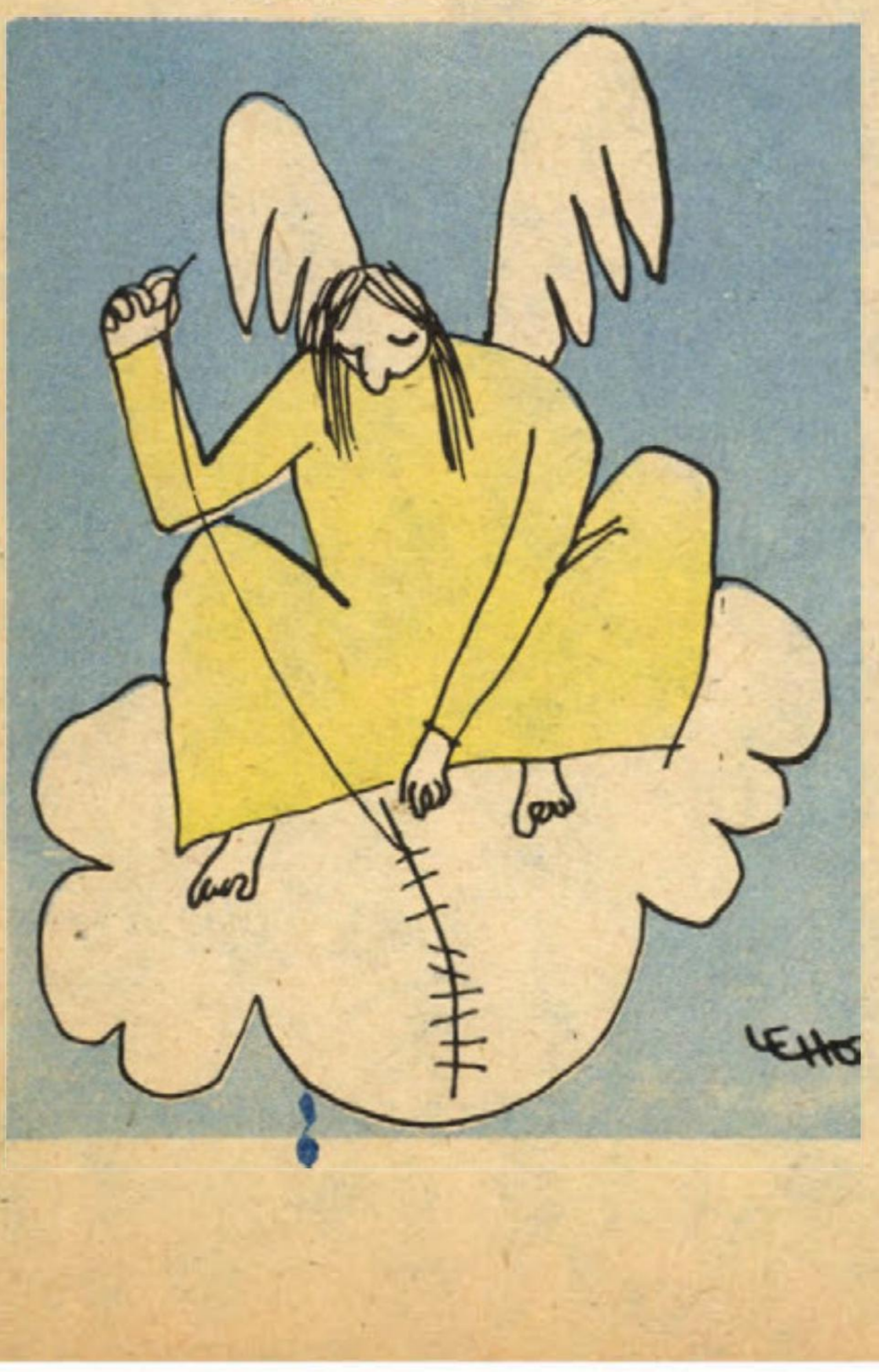

Egy és más...

①

Telefonértesítést kaptam, hogy készüljek fel: jön a bakó. Jön a bakó, és természetesen a bárdjával, hogy levágja a fejemet. Az üzenetet R. M. vezérigazgató, a Hungária kávéház legfőbb gazdája küldte. Néhány héttel ezelőtt ugyanis ezeken a hasábokon annak a nézetemnek adtam hangot, hogy a Hungária kávéházat, mely évek óta zárva van, nem is akarják megnyitni többé. S a megrendítő nyomaték kedvéért keserű soraimat azzal zártam, hogy örömmel fogom fejemet a bakó bárdja alá hajtani, ha kiderül, hogy tévedtem. Hát most ebben az ügyben várhatom a bakót.

Mert — mint értesülök róla — a Hungária igenis meg fog nyílni, sőt mint kávéház fog megnyílni. Ha eljő az ideje. Ha majd együtt lesz az a huszonegymillió forintocska, mely rendbehozatalához szükségeltetik. S amelyből csak tízmillióba a teljes újraaranyozása kerül mindannak, amihez a Műemlékfelügyelőség ragaszkodik. A többi a konyha korszerűsítésére és más nélkülözhetetlen munkálatokra kell. Ezért tart évekig, amíg a Hungáriát újfent megnyithatják. De megnyitják, az bizonyos.

Hát jó. Szánalmas pusztulásom ellen immár nem tiltakozhatom, jöjjön a bakó. De a nyitás előtt egy órával sem. Addig pedig — még a tervek szerint is — legalább két esztendő telik el. Ha hozzászámítom a szokásos határidő-módosításokat is, már nem is félek annyira a bakótól. Lehet, hogy elkésik.

②

Egy divatlap újsághirdetésében ezt olvasom:

„Milyen a sexi stílus, az őszi blue jeans, a partnerruha, a Taylor-made, a western stílus, a blézer stílus, a pop díszítés” stb. stb.

Magyar lap hirdetése magyar lapban.

Hajh, hajh, édes anyanyelvünk... Hovatovább kezdhetünk magyarul tanulni.

③

A kiváló és idős festőművész meséli a Fészek klubban, hogy nemrégiben szert tett egy bejáró takarítónőre, aki hetenként háromszor rendet csinál a lakásában; a baj csak az, hogy az illető asszony nem egészen megbízható. Legutóbb a művész egyik képét „véletlenül” magával vitte.

— Meg kell válnod tőle — mondta erre a művész egyik kollégája, aki részvéttel hallgatta a történetet.

— Bolond vagy... — felelte a művész. — Képet annyit festhetek magamnak, amennyit akarok. De hol szerzek egy másik takarítónőt?

④

Azoknak, akik időnként a szívükhöz kapnak a szerelmi morál általános züllése miatt, ajánlom, hogy tanulmányozzák a napi- és hetilapok apróhirdetéseit. Márminthogy azokat, amelyekben magányos nők és férfiak keresnek társat. Az a két szó, hogy „házasság céljából”, egyikből sem hiányzik. Mi másnak a jele ez, mint a felelősségteljes, nemes erkölcsi felfogásnak? Ki mer erkölcsi válságról beszélni, amikor fehéren feketével bizonyítva vagyon, hogy bagóhiten élni, anyakönyvvezető nélkül szerelmi kapcsolatot létesíteni senki sem hajlandó? Hogy a hirdető hölgyek sűrűn használják a „kalandorok kíméljenek”, „kaland kizárva” kitételeket, az még csak hagyján. De a napokban egy férfi hirdetését olvasva nem akartam hinni a szememnek. Jeligéje ez volt: „Futó kalandról szó sem lehet.”

Már bocsánat, de mi a magyar most? Csak nem rút szibarita váz?

⑤

Szép Budapestünk egyik főútvonalán, melyen reggelente végighaladok, naponként találkozom a kokszgyűjtővel. Ez a derék polgár egy kis kézzel húzható szekérféle kíséretében üldögél a járda szélén és várja a koksszal púpozottan megrakott teherautót, mely nyolc óra után néhány perccel kanyarodik ki a gázgyár felől az egyik mellékutcácskából oly nagy iramban és merész kanyarral, hogy rakományának tetejéről néhány kilónyi koksz az úttestre repül. Az autó sebességétől függően ez a mennyiség — magánbecslésem szerint — tíz és húsz kiló közt váltakozhat. A kokszgyűjtő a lehullott tüzelőanyagot nagy műgonddal összeszedi, aztán kis szekerével egyetemben távozik. Nem nagy ügy, bibircsók nőjön az orrán annak is, aki irigyli tőle. Hogy akkor egyáltalában mért beszélek róla? Mert játékos, de egyben gonosz természetem arra ösztönzött a minap, hogy eltűnődjem rajta: ott lenne-e a helyén pontosan nyolckor a kokszgyűjtő akkor is, ha ez lenne a munkája, foglalkozása, állása? Íme az általam összeállított lista, hogy miért nem lenne ott mindennap és pontosan.

1. Mert jobb állást talált és munkahelyet változtatott.

2. Mert szabadságra ment.

3. Mert betegállományban van.

4. Mert csúsztat.

5. Mert szabad szombatja van.

6. Mert fizetés nélküli szabadságot vett ki.

7. Mert előző este esküvői vacsorán vett részt és elaludt.

8. Mert külföldi kiküldetésben jár. És végül:

9. Otthon maradt, mert a tüzelőjét várja.

(t.)

FÖLÉNY

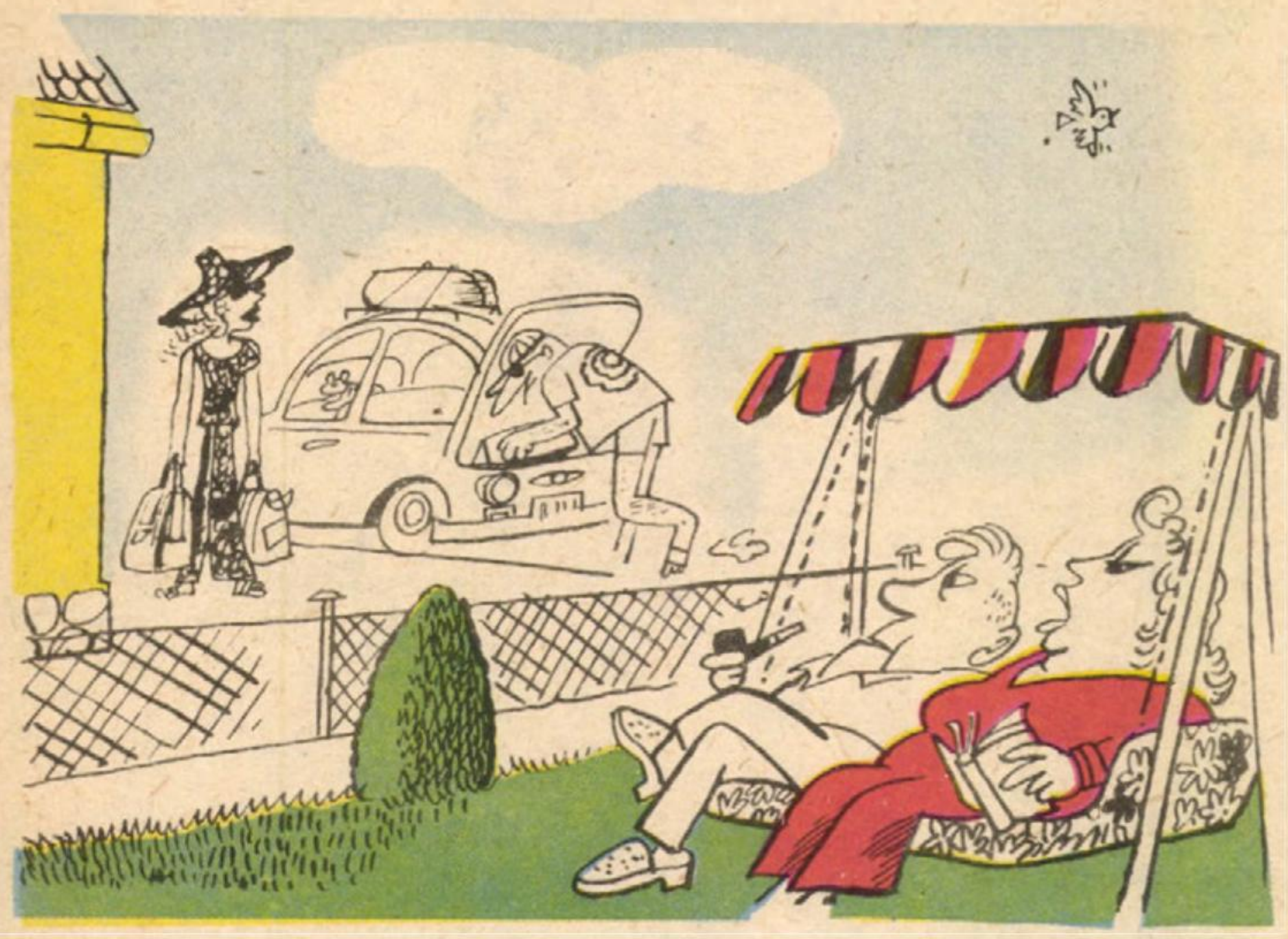

– Te, ezek még Párizsnál tovább nem jutottak!...

LETARGIA

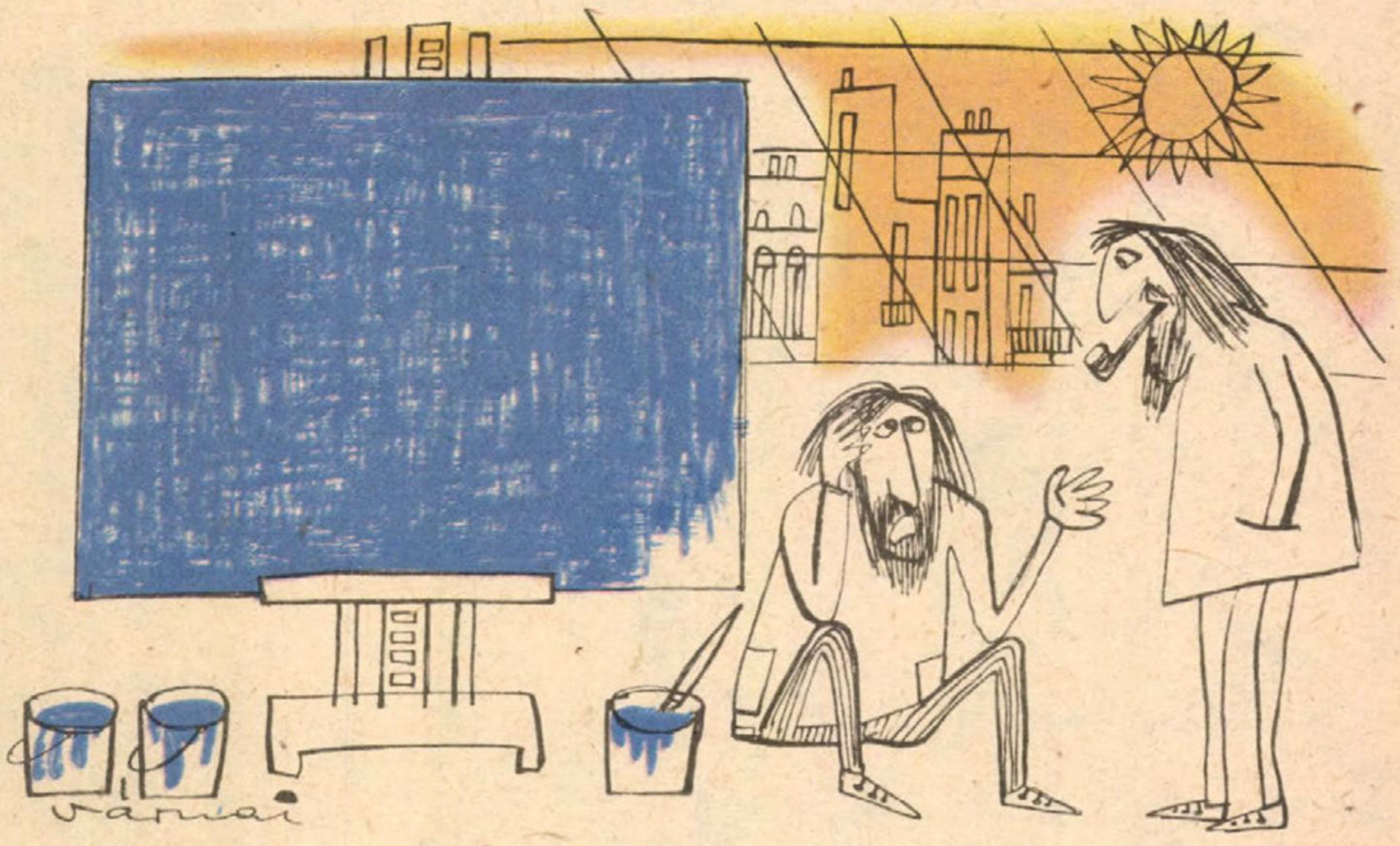

– Válságba jutott a művészetem, képtelen vagyok befejezni a festményemet...

PEHELYSÚLY

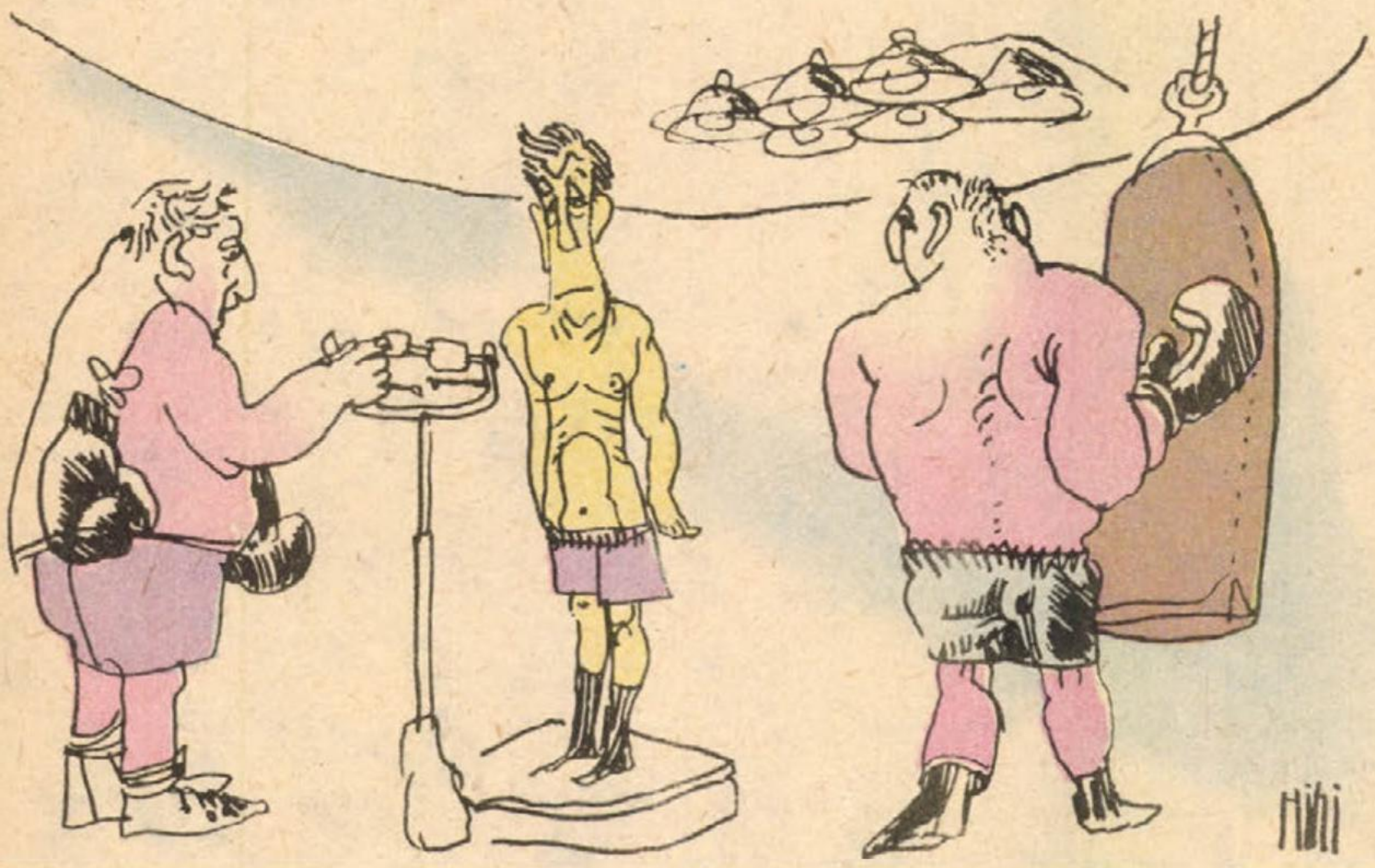

– Sikerült alaposan lefogynod. Most már elmehetsz zsokénak...

BARÁTNŐK

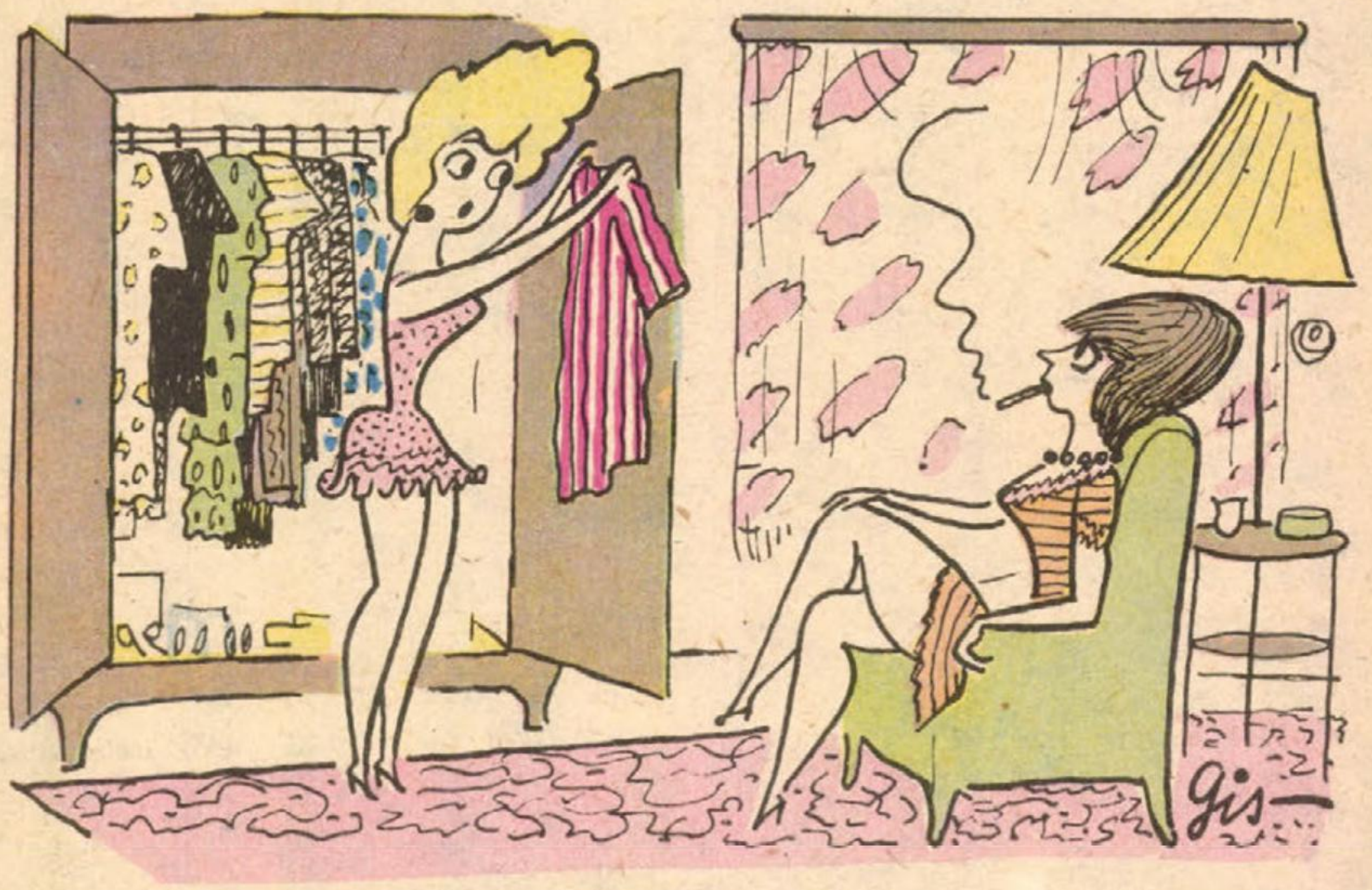

– Mondd, ehhez a ruhámhoz melyik fiúm megy a legjobban?...

HUMORÜGYBEN DR. SZEDERJEI ÁKOSNÁL

Már telefonon föladtam a szakmába vágó kérdést: van-e humora az állatnak?

— Szerintem van — válaszolta kapásból az Állatkert főigazgatója —, majd meggyőződhetsz erről magad is.

Örömmel készültem az állatkerti humorral való személyes találkozásra mindaddig, amíg dr. Szederjei Ákos nem állt meg velem a hat kölyökoroszlán ketrecénél, és nem nyitotta ki az ajtót, hogy udvariasan maga elé engedjen.

— Engem jobban érdekelne az őzek humora — hátráltam ki a felém közeledő borjú nagyságú oroszlánkölyök elől.

— Ne haragudj, de nem okozhatok csalódást nekik — mondta Szederjei doktor, és bement a ketrecbe, ahol a nagy cicák dorombolva köré gyűltek, egyik a nyakába ágaskodott.

— Könyörgök, gyere ki — kiáltottam —, én már bemondtam a nevedet a szerkesztőmnek.

— Látod — fordult felém, mint a tudós, aki a katedráról magyarázza a szemléltető kísérletet —, ez a játékosság, ez az ő humoruk. Szerintem, ez az a viselkedési forma, amelyet emberi fogalommal humornak nevezhetünk. A humorista a szavakkal, a fogalmakkal játszik, ezek a mozdulataikkal.

Később, az irodában fényképsorozatot láthattam arról, hogy a nálunk vendégeskedő dr. Platt, a világ állatvédő szervezeteinek angol elnöke milyen hancúrozást művelt a kedves oroszlánkölyökkel. Az egyik „gyermek" a maga állati humorával úgy arcon kedveskedte, hogy az elnök úrnak kiesett az egyik foga, és szakálla között egy kis lyuk keletkezett.

— Szegényebb lettem egy foggal, de gazdagabb egy élménnyel — mondta angol humorral és tovább játszadozott.

— A szerencsétlen oroszlán nem tudhatta, hogy az állatvédelem legfőbb őrébe harapott — mondja dr. Szederjei Ákos, majd megmutatja Mr. Platt levelét, amelyben többek között ez áll: „...biztosíthatja az oroszlánt, hogy nincsenek iránta ellenséges érzéseim".

— Tehát az oroszlán szerinted ártatlan volt?

— Természetesen, hiszen csak játszott, vagy ha úgy tetszik, humorizált a maga módján. Hadd bizonyítsam a „tételemet". Itt van például ez az aranyhörcsög pár. A széked alatt szaladgálnak. Félsz tőlük? Ugye nem? Nos, egy alkalommal vendégeim voltak. Köztük egy hölgy, aki az asztal alatt — előfordul a legjobb családban is! — kiemelte lábát a — bár kényelmetlen, de elegáns topánkájából. Aztán, hogy indultak volna, vissza akart bújni a cipőjébe, de fölsikoltott: „Egér!" — és a következő pillanatban már az asztal tetején reszketett. Én kivettem a kis huncutot a cipőből, és felé mutattam: „Csak ez a kis aranyhörcsög volt." — „Ha gyémántból van, akkor is egér!" — fújt felénk irtózva a hölgy.

— Tehát — szerinted — dr. Plattnak volt humorérzéke, a hölgynek viszont nem.

— Ha meggondolod, hogy ti humoristák milyen fájdalmakat okoztok sokszor szándékosan egy csípős oldalvágással, egy poéncsapással...

— Rendszerint jó okunk van rá.

— Ezen nem vitatkozom. Abban viszont biztos vagyok, hogy a játékos állat soha nem okoz szándékosan fájdalmat.

— Akkor is ezt állítod, ha rajtad csattan a „poén"?

— A jó múltkoriban Indiába utaztam. Előzőleg természetesen „fölvételeztem" a kötelező oltásokat. Amikor a koleraoltásra mentem, le kellett meztelenítenem a bal oldalamat. Az orvos kezében megállt az injekciós tű, ahogy a csupa seb testemre nézett. „Mi történt önnel?" — kérdezte. „Ó, semmi, csak..." — és sorra magyaráztam a sebeimet: „Ez Emőke műve ez Leiláé, ez pedig Sulamité." — „Hm!" — bólintott az orvos. „Csupa ilyen harcias hölggyel van dolga?"

— Értem. Előzőleg nem akartál „csalódást okozni" az oroszlánlánykáknak.

— Csak Sulamit volt oroszlánlányka, Leila tigrishölgy, Emőke viszont az a huncut lovacska, amely huncutul ledobott a hátáról.

Fölállok, búcsúzunk.

— Hát ennek a körmödnek melyik játszótársad harapta le a felét? — kérdem felém nyújtott kezére pillantva.

— Ez nem harapás, ez csípés. Tudod, van egy csókám. Tegnap, amikor el akartam jönni, ide kapott, mintegy kérve, hogy játsszam tovább vele.

— Természetesen nem akart semmi rosszat.

— Csak nem képzeled?

— Ugyan! Sőt... Tisztelem a humorérzékedet.

Sólyom László

ÚJ KATONAI JELZÉS INDOKÍNÁBAN

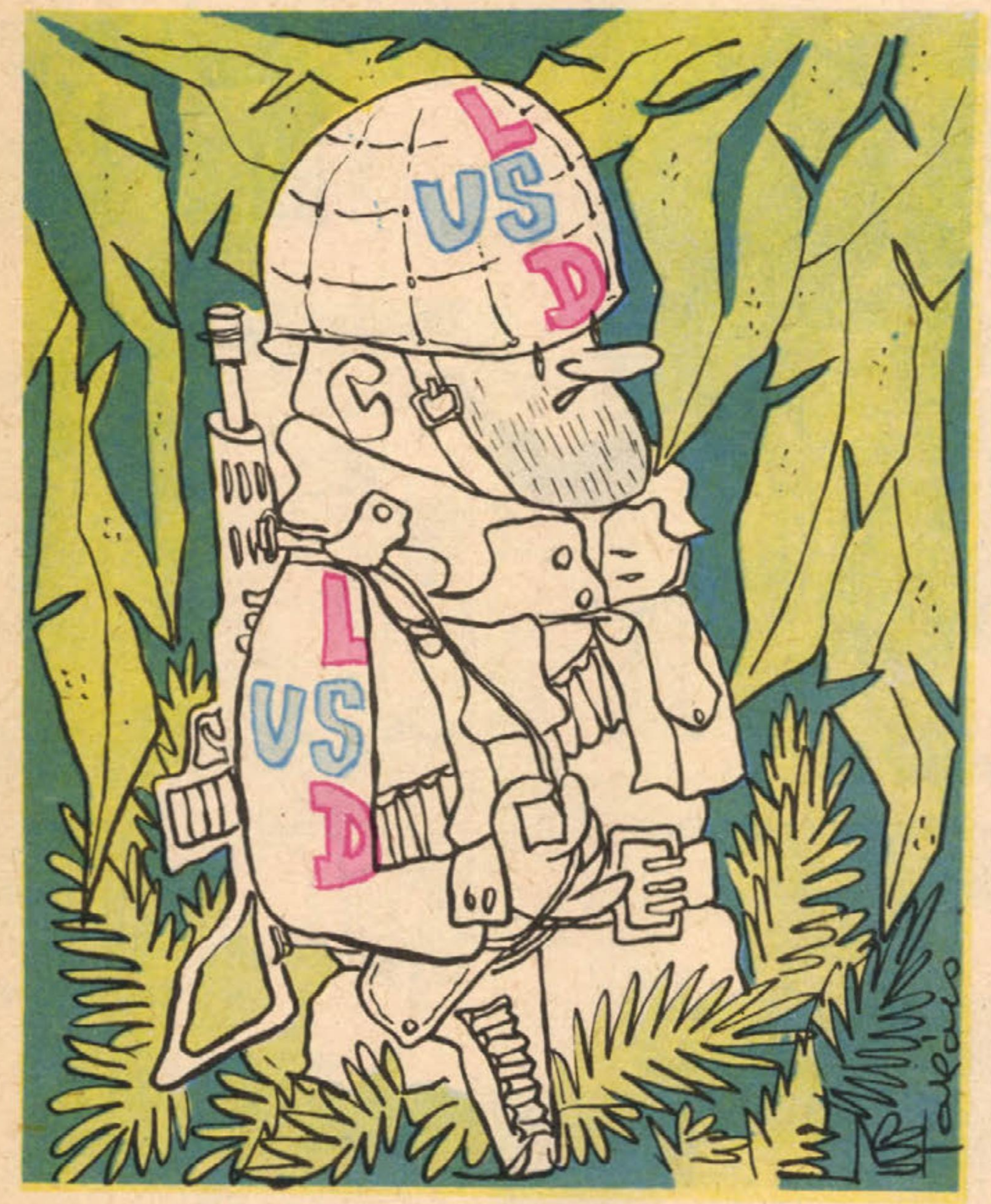

DEKONJUNKTÚRA

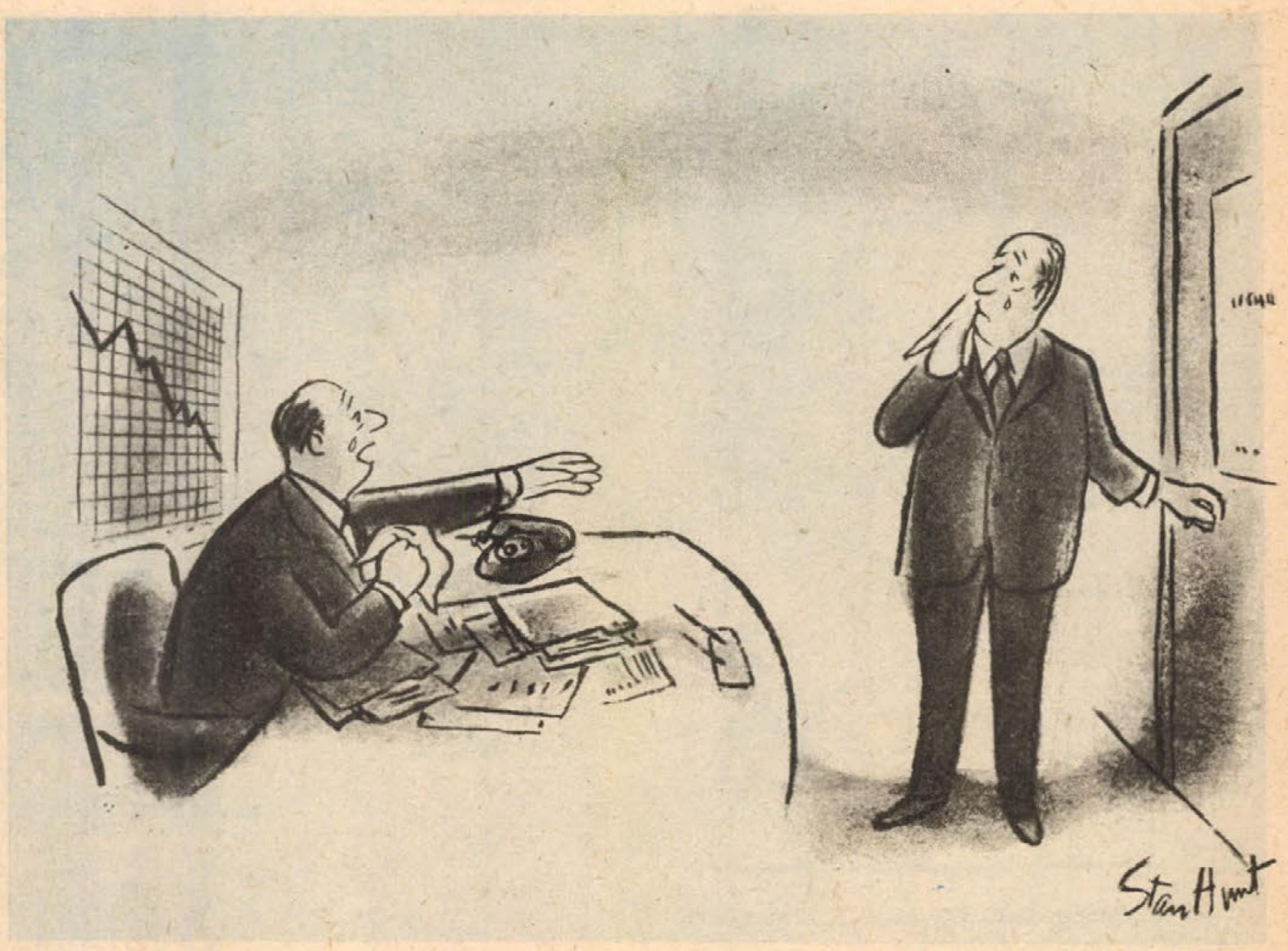

– Szedje össze magát, Wexler, ne lássák a beosztottak, hogy sírunk.

(New Yorker)

FORRÓ ÓRÁK

A Nap hevül, az ég derül,
két szem egymásba elmerül,
egy fiú és egy hajadon
egymást az árnyas kis padon
csókolják rendületlenül.
No persze, ma már szokott kép ez,
a valóság itt semmivé lesz,
és nincsen is más, csak ők ketten,
mindenen kívül, önfeledten.
S míg szinte tépik egymás száját,
az embereket meg sem látják,
azt sem, hogy két-három gyerek
a közelükben ténfereg
és ujjukat a szájukba dugva
csak bámulnak: mi ez a furcsa?
Az egyik, ki nem érti ezt,
lassankint már-már félni kezd,
s a sugárzó bokrok alatt
a lombos útra átszalad.
— Jaj, papa, gyere ki a térig,
egy bácsi megesz ott egy nénit!
Az apja, úgy jó negyven évvel,
sok tapasztalat emlékével,
a fejét rázza s mosolyogva
— Vagy a néni a bácsit! — mondja.

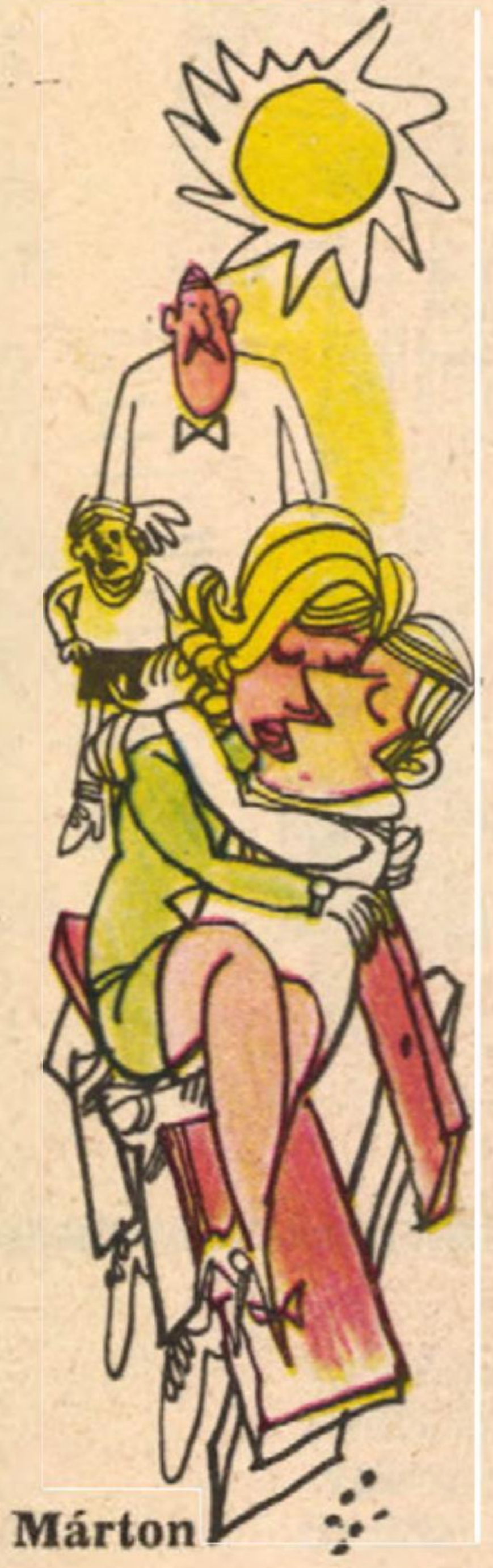

Lovászy Márton

NEHÉZ KÉRDÉS

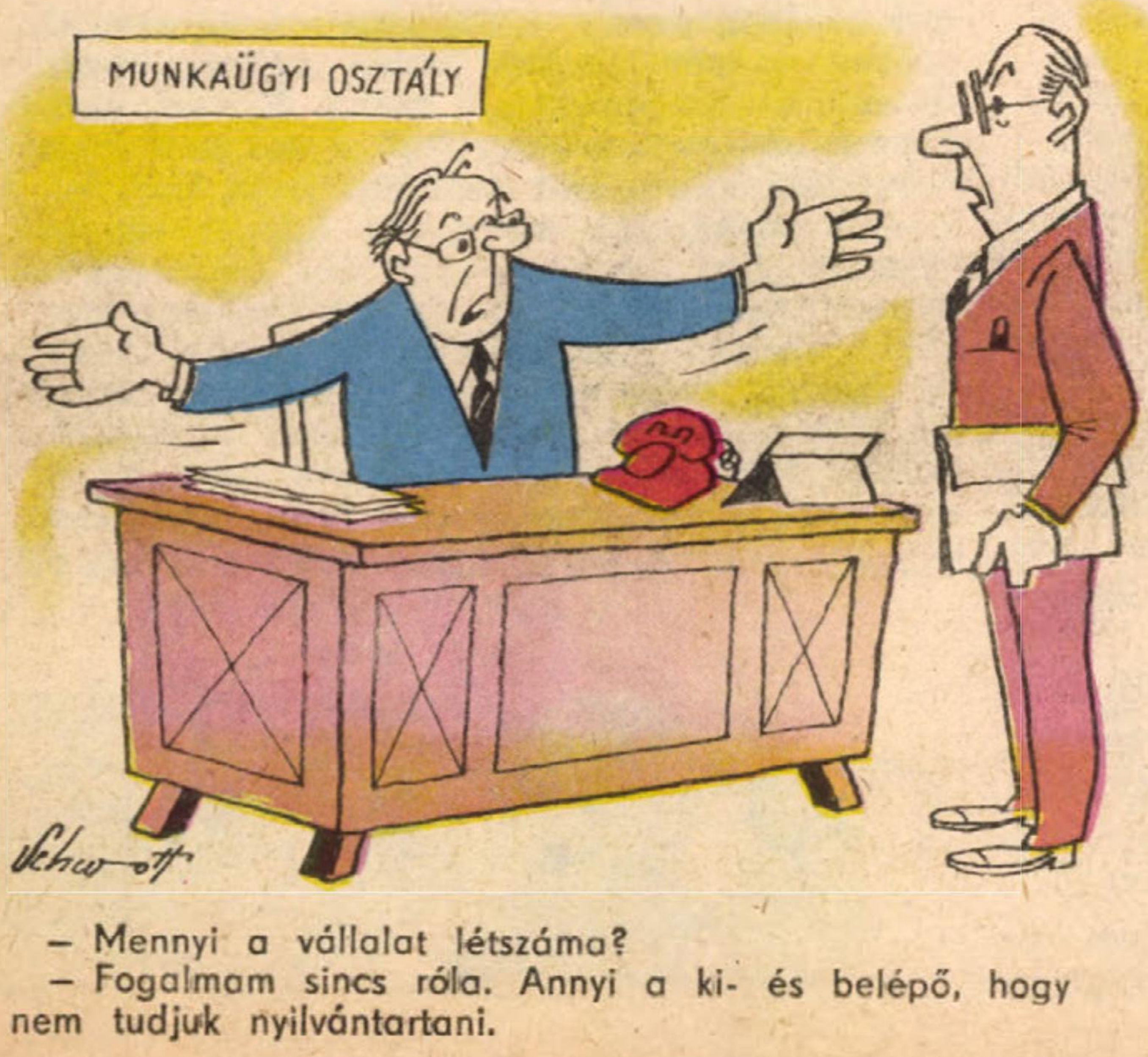

– Mennyi a vállalat létszáma?
– Fogalmam sincs róla. Annyi a ki- és belépő, hogy nem tudjuk nyilvántartani.

PONTOS HATÁRIDŐ

Alázatosan, mély tisztelettel érdeklődtem a Mesternél:

— Tessék mondani, mikor lesz kész ez az izé?

Felütött egy hatalmas főkönyvet, szórakozottan belepillantott, aztán könnyedén megjegyezte:

— Holnapután, csütörtökön, déli tizenkét órakor érte lehet jönni.

Hétrét görnyedtem előtte, és halkan így szóltam:

— Köszönöm szépen. Az nekem nagyon megfelel. De tetszik tudni, én olyan ember vagyok, aki nem türelmetlen. Abszolút nyugodt, higgadt egyén vagyok, kérem. Csak egyet nem szeretek, tisztelettel. Ha bejövök csütörtökön délben, és ön közli velem, hogy sajnos, ez idő szerint, momentán... Éppen ezért van szerencsém felhívni szíves figyelmét arra, szabjon ki egy olyan határidőt, amikorra holtbiztosan elkészül a munkával, és mi boldogan, elégedetten zárhatjuk le üzleti kapcsolatunkat. Gondoljon arra, hogy félig-meddig emberek vagyunk. Történhet valami baj az ön segédjével. Meghűlés, ételmérgezés, esetleg belekeveredik egy utcai verekedésbe, nyolc napon túl gyógyuló sérülés, s én csütörtökön mélységes csalódással hallhatom, hogy ez idő szerint, saját hibánkon kívül... Türelemmel várok az idő végeztéig, de éppen ezért, könyörgök, olyan határidőt szabjon, amikorra valóban elkészül a munkával.

A Mester elgondolkodott. Látszott, hogy bölcs szavaim hatással vannak rá. Az asztalfiókból elővett egy kockacukrot, és ropogtatni kezdte:

— Szeretem az édeset... Kedves uram, nem bánom, legyen a határidő jövő hónap tizedike.

— Hála érte és köszönet. De jól meggondolta? Nem tudnám elviselni, ha csalódnom kellene önben. Figyelmeztetnem kell az objektív nehézségekre. Tudom, hogy vannak bizonyos nyersanyag-problémák. Esetleg csak hosszas szaladgálás, kilincselés után juthat az alapanyaghoz. Lehetnek előre nem látható problémák, családi természetű bonyodalmak, váratlan fordulatok, természeti csapások. Éppen ezért egy reális dátumot kérek...

A Mester hosszan töprengett, aztán meghozta a döntést:

— Rendben van. Jövő év május 24-én tessék érte jönni.

Hódolattal kezet csókoltam a Mesternek:

— Ez nekem tökéletesen megfelel. Abszolút nyugodtan fogok várni a nagy napra. Mert nálam az a fontos — szabjanak bármilyen távoli határidőt —, hogy amikorra ígérik, készüljenek is el a munkával. Éppen ezért nyomatékosan figyelmeztetem, gondolja meg alaposan, száz százalékig be tudja tartani a jelzett határidőt? Mikorra készül el a munkával? Válaszoljon teljes felelősséggel.

A Mester nagy kockás zsebkendőjével megtörülte a homlokát, és rekedten válaszolt:

— 2001. február 9., délelőtt háromnegyed tizenegy. De kérem, tíz percnél többet ne késsen, mert utálom a hanyag, pontatlan megrendelőket...

Galambos Szilveszter

BEOSZTOTTAK

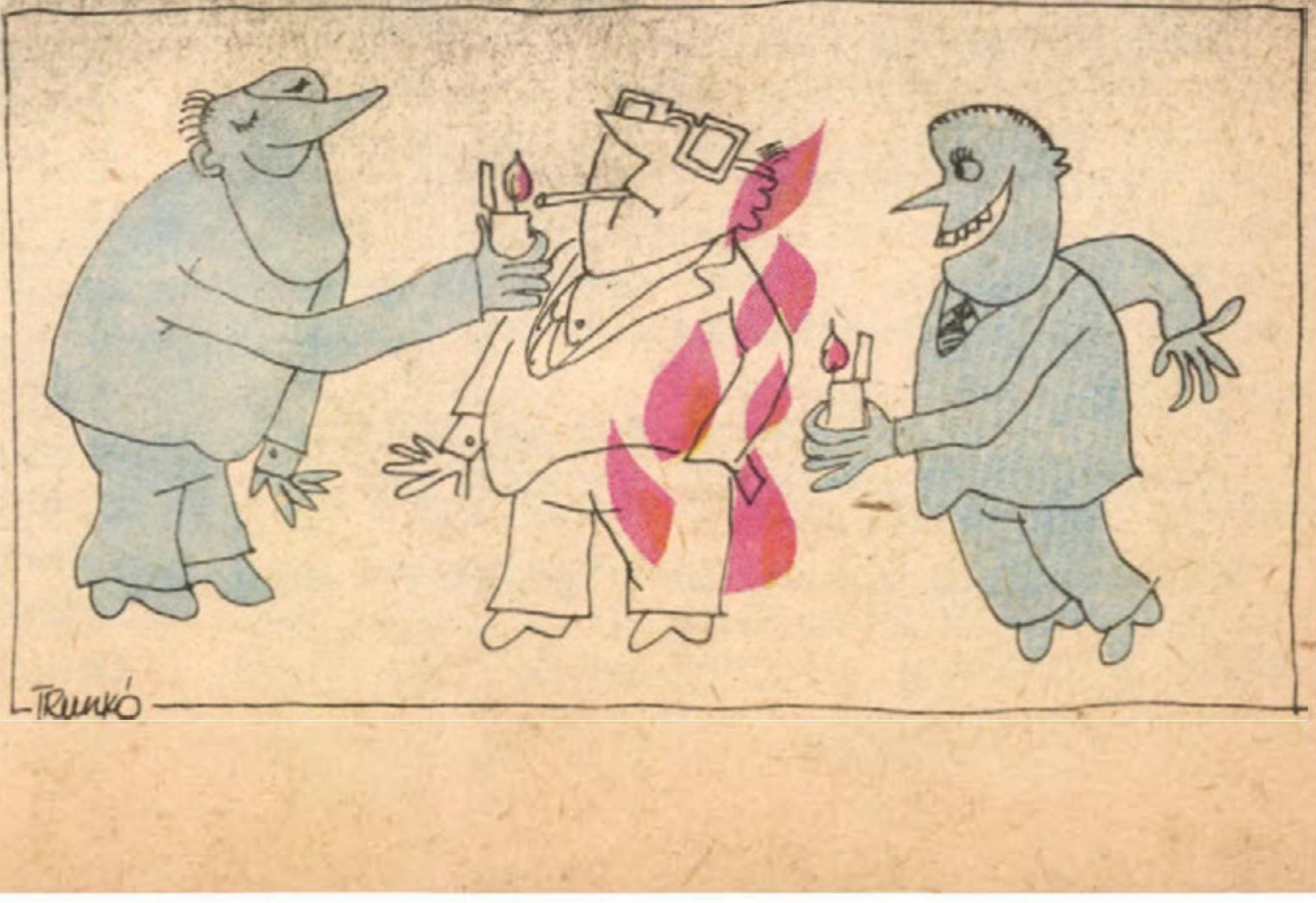

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
MI AZ ABSZOLÚT KÖZÖNY?

Tót Gyula:

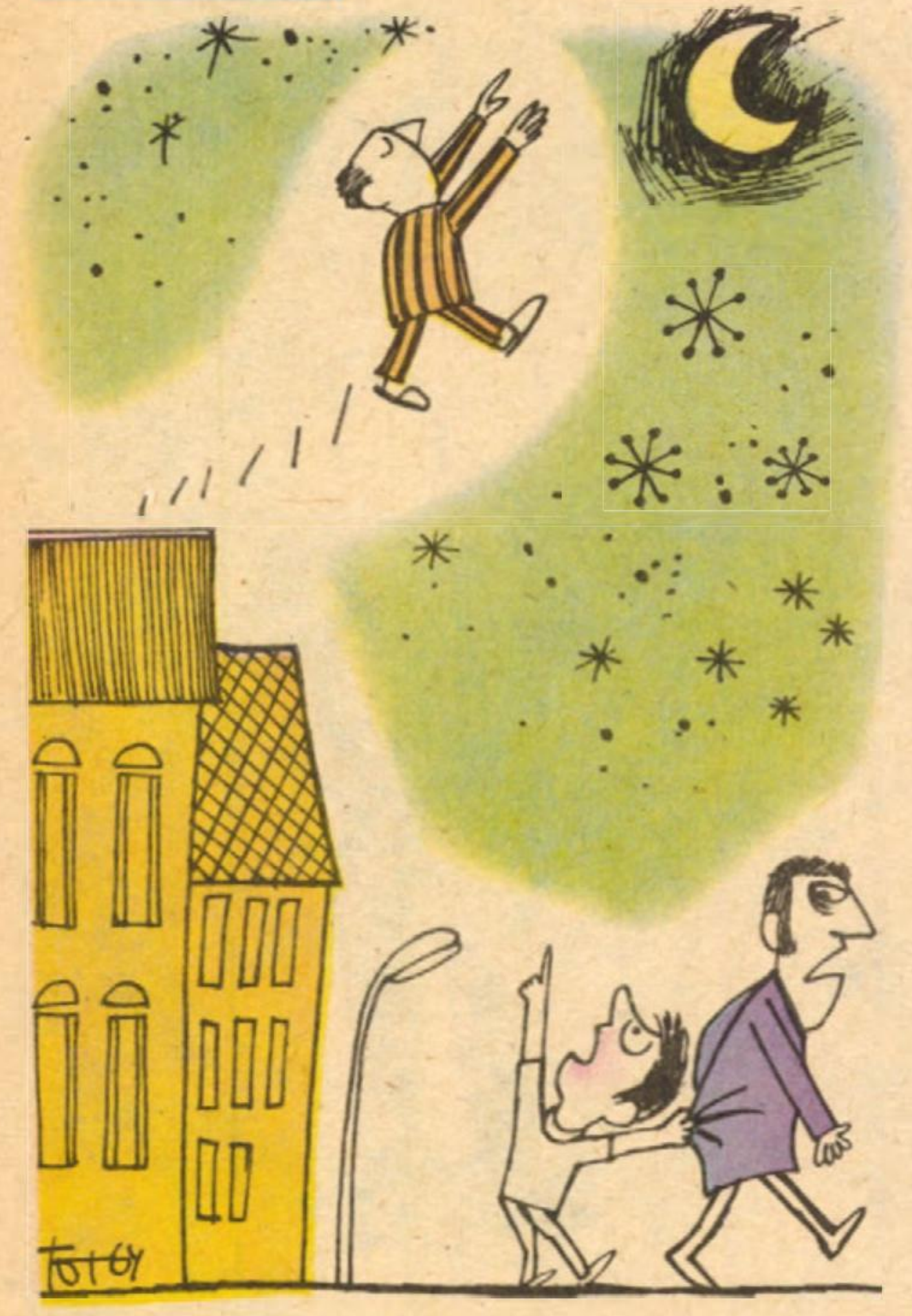

– Ne nyaggassál, fiacskám, majd megnézzük a tévéhíradóban!

Fülöp György:

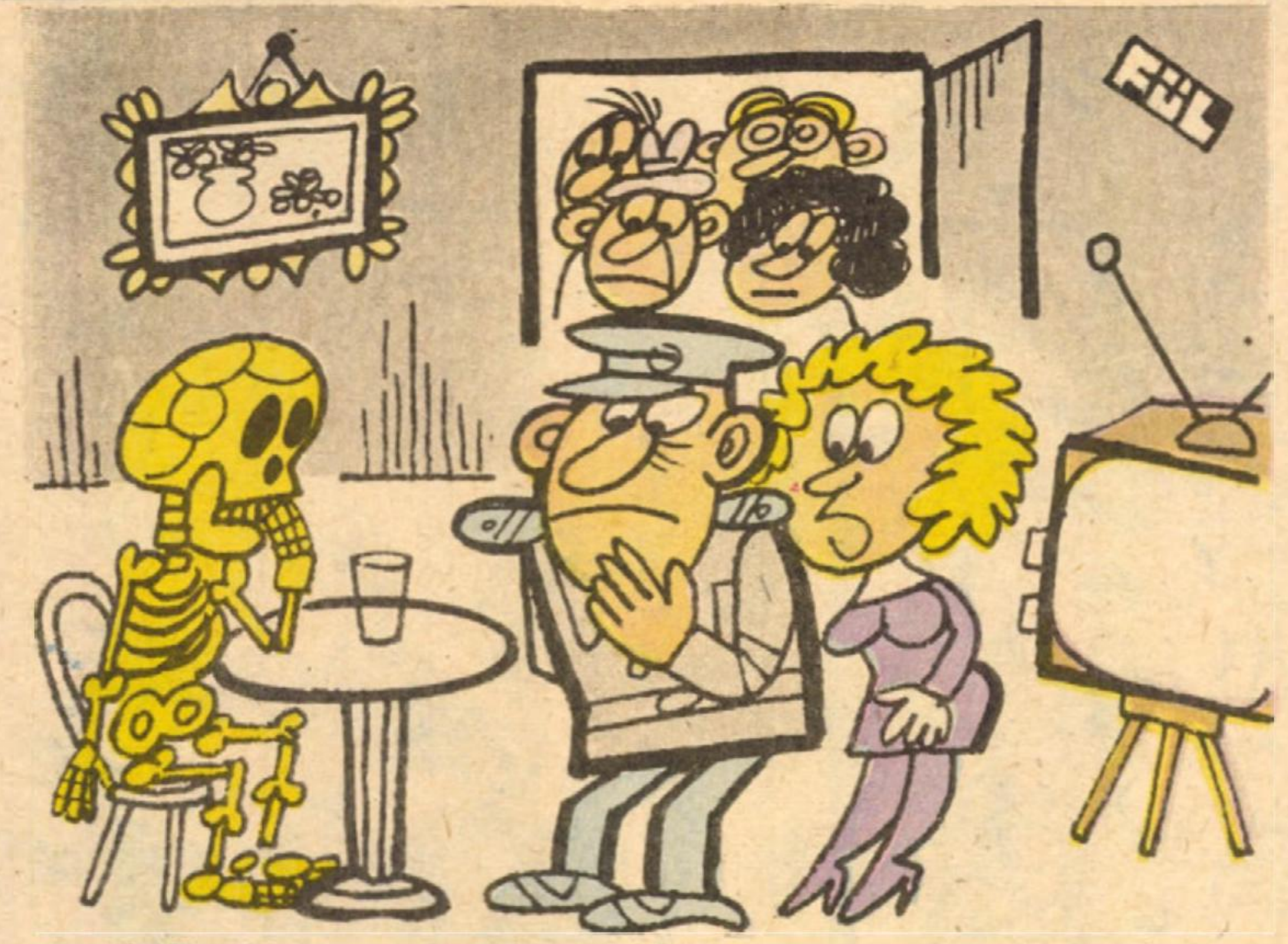

– Tudja, biztos úr, gyanús volt, hogy évek óta nem bömbölteti a rádióját.

Vásnai György:

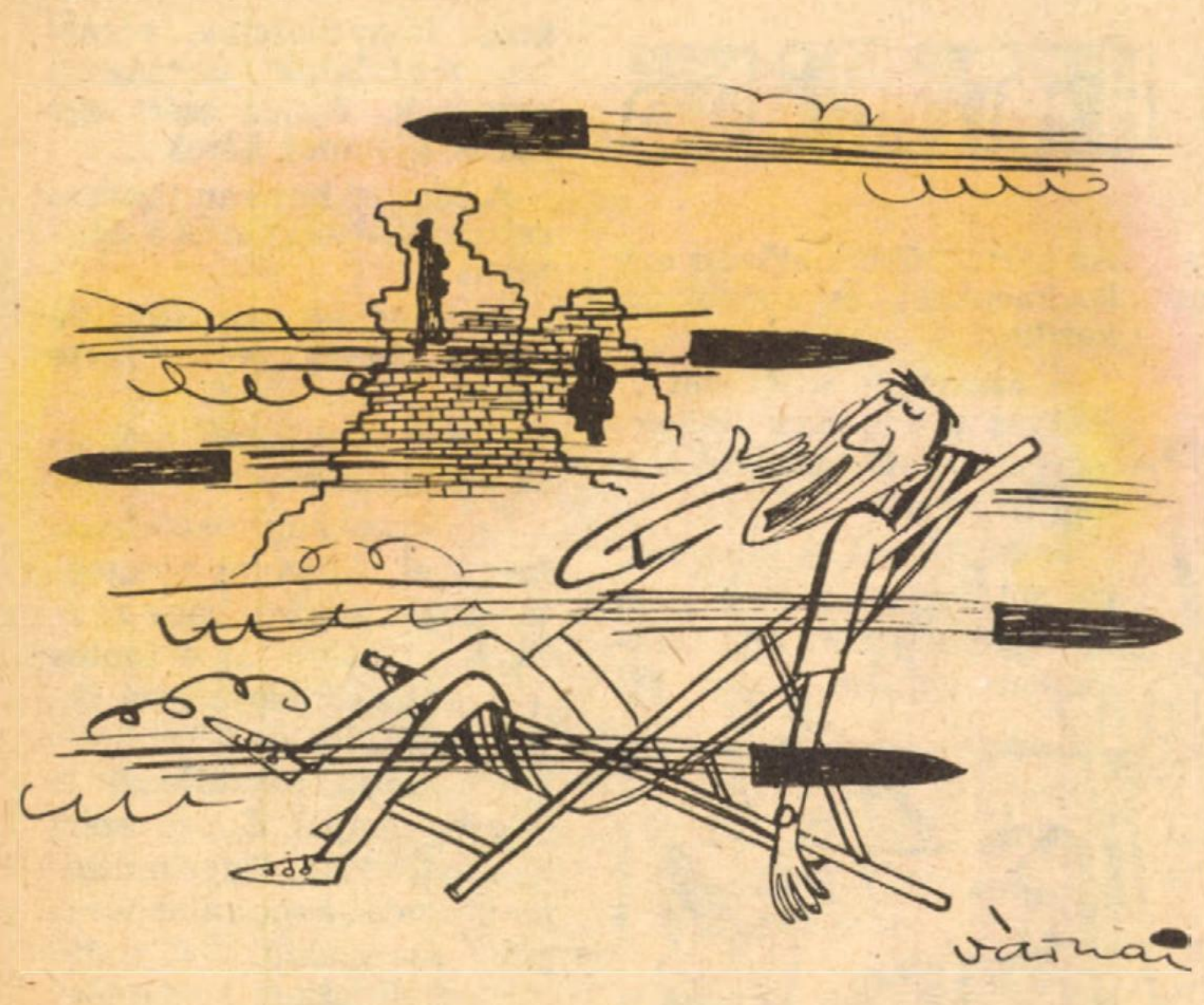

Balázs-Piri Balázs:

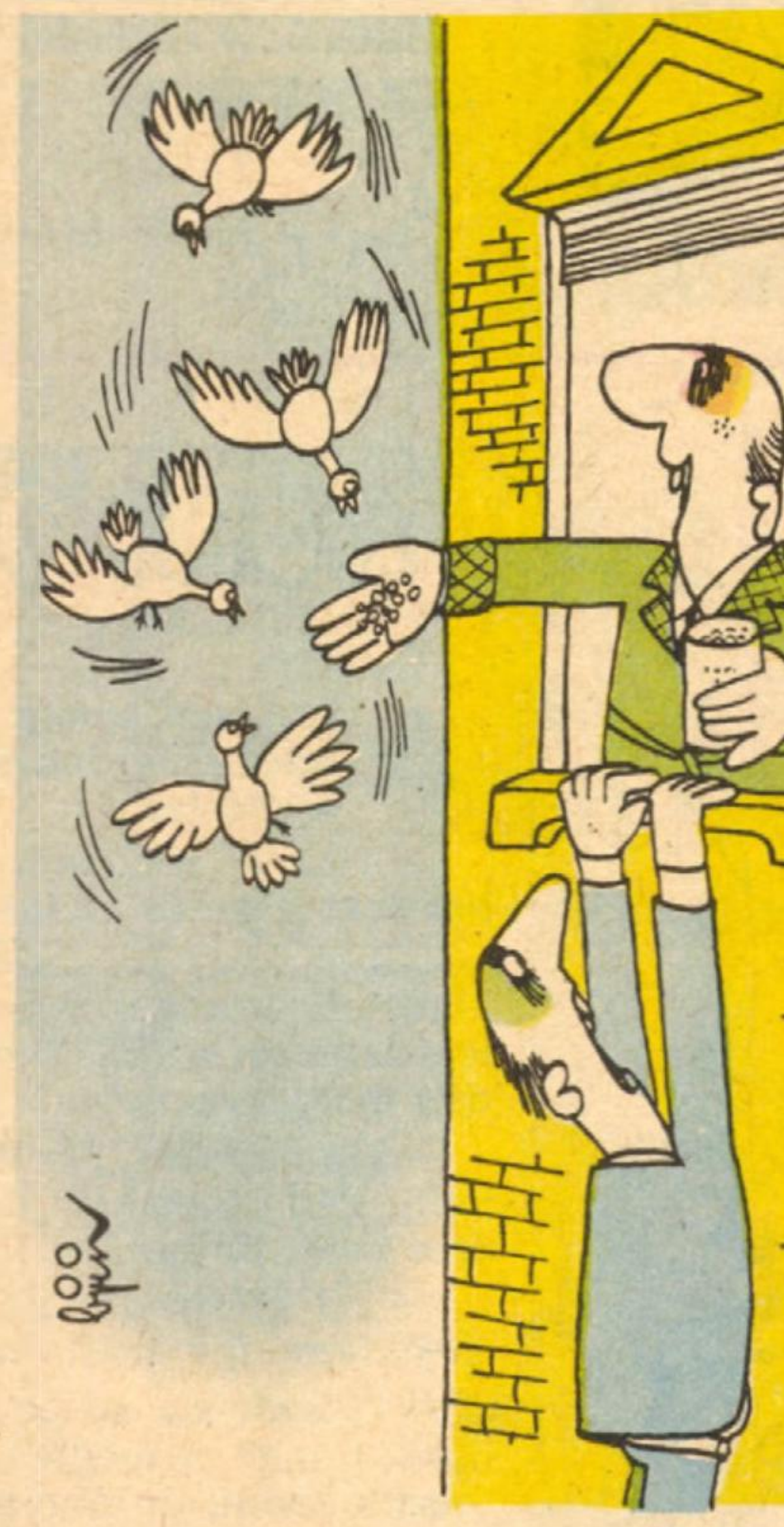

– Gyertek, gyertek, madárkáim!...

Hegedűs István:

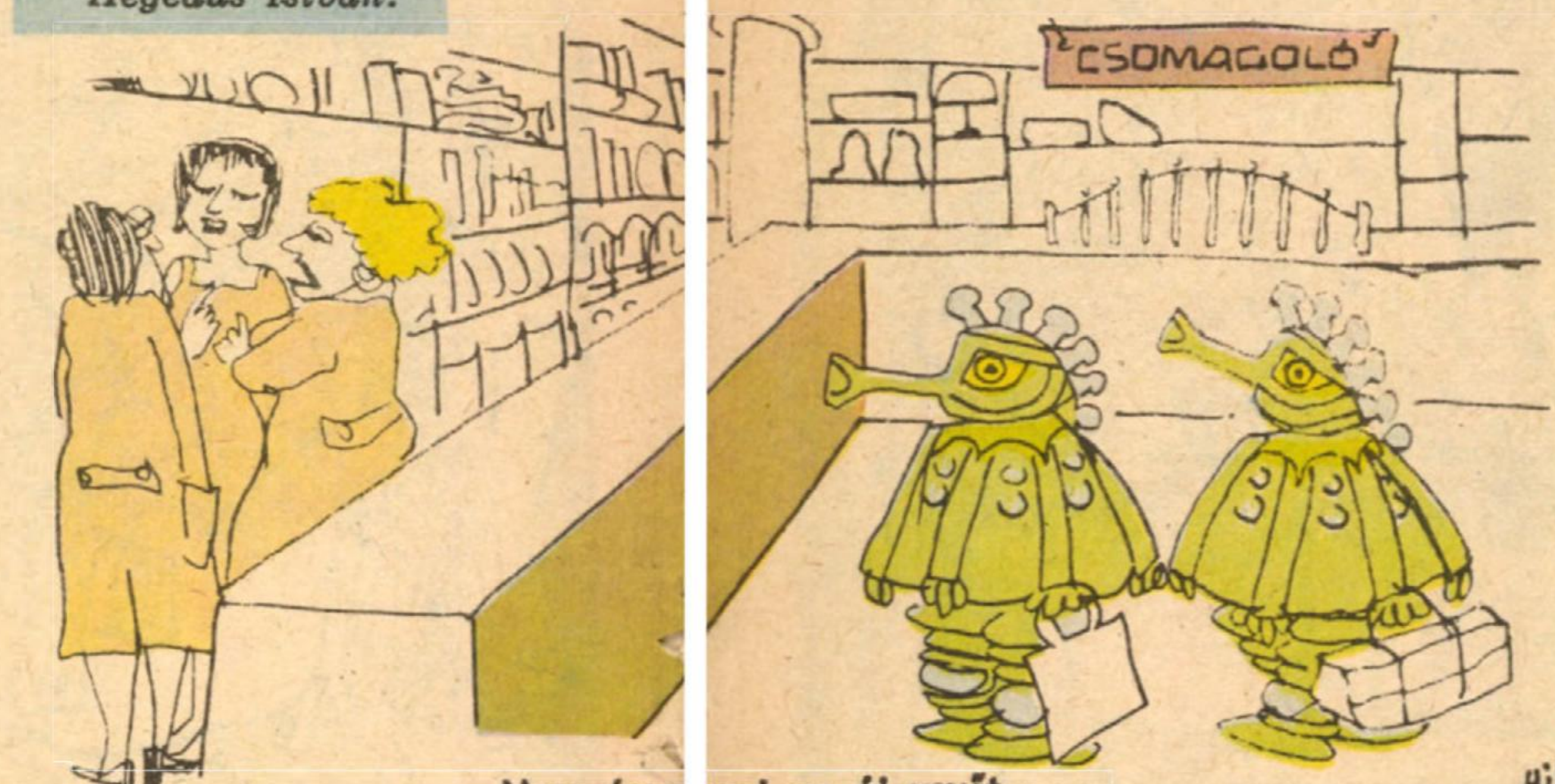

– Nem észre enni az új vevőt...

Vasvári Anna:

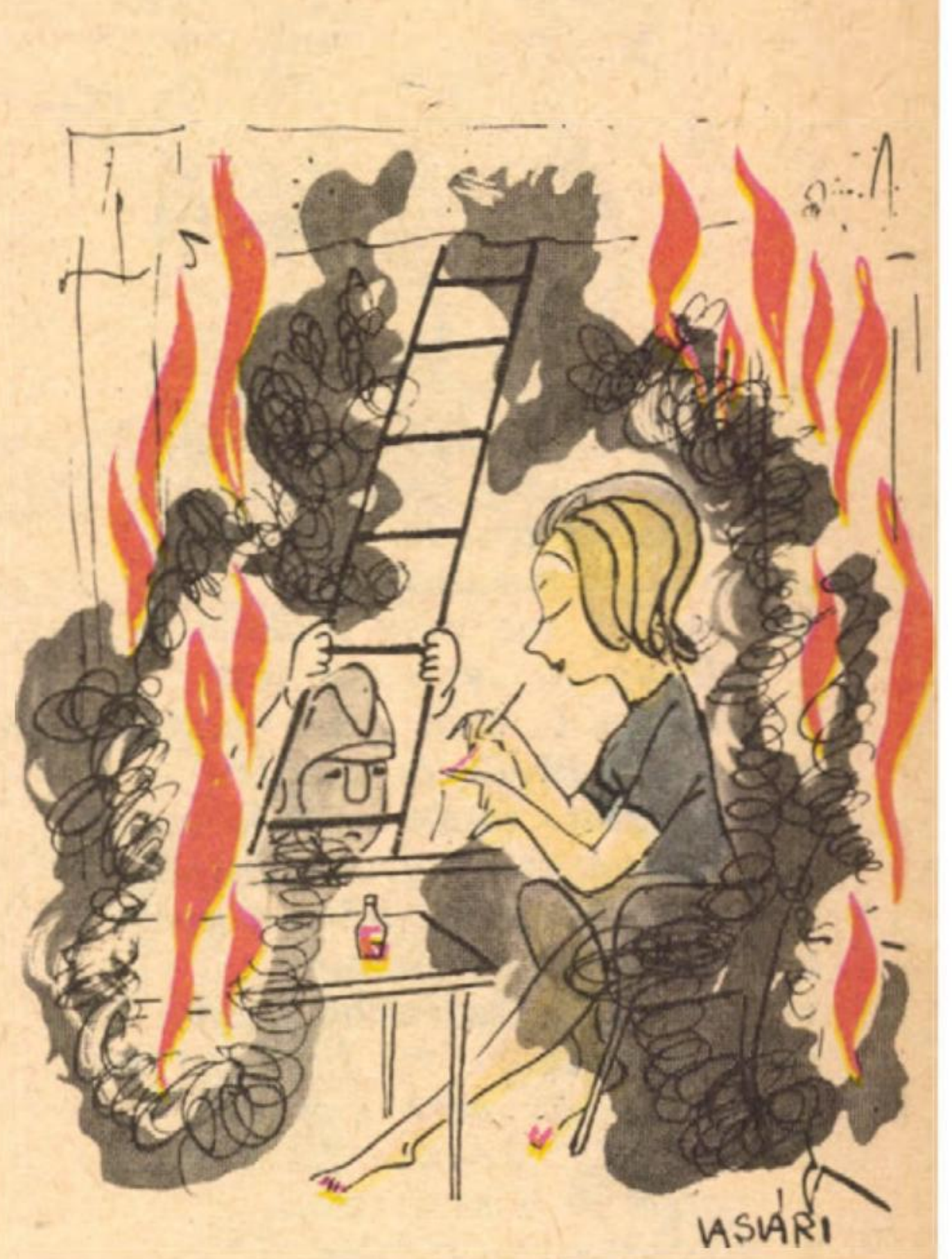

Takács Imre:

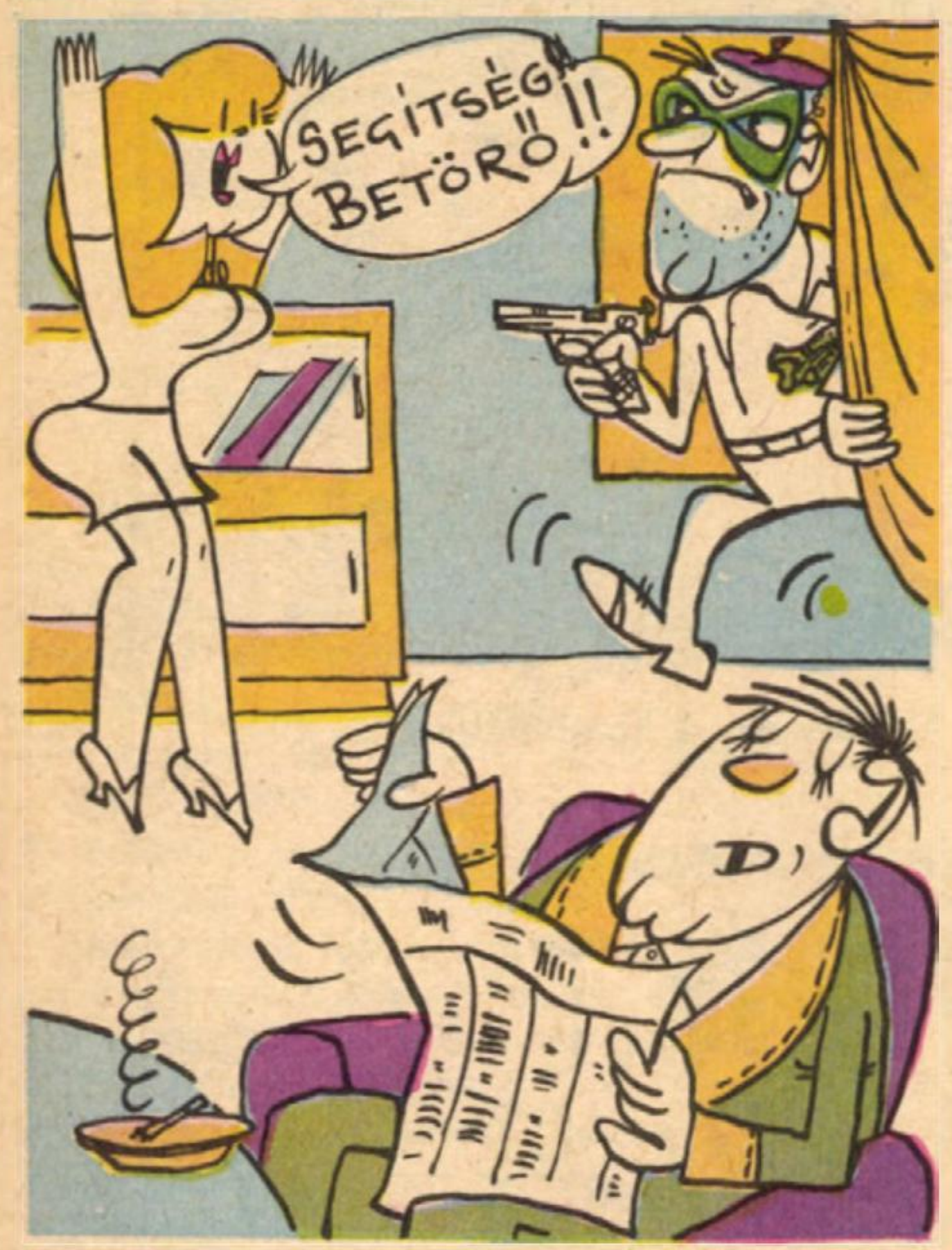

SEGÍTSÉG!! BETÖRŐ!!

– Halkabban, Jolán, még felvered a szomszédokat!

Sajdik Ferenc:

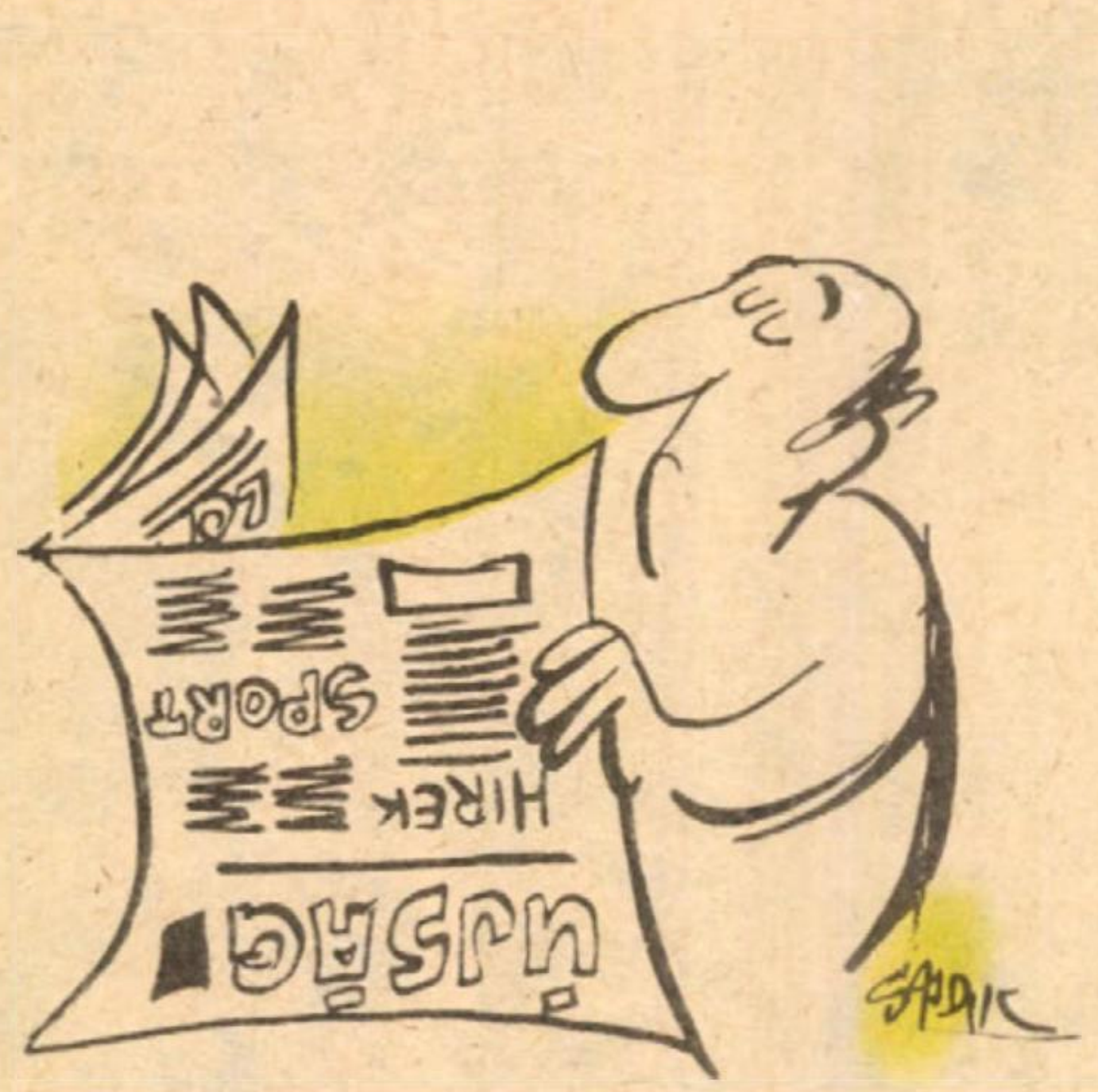

Dallos Jenő:

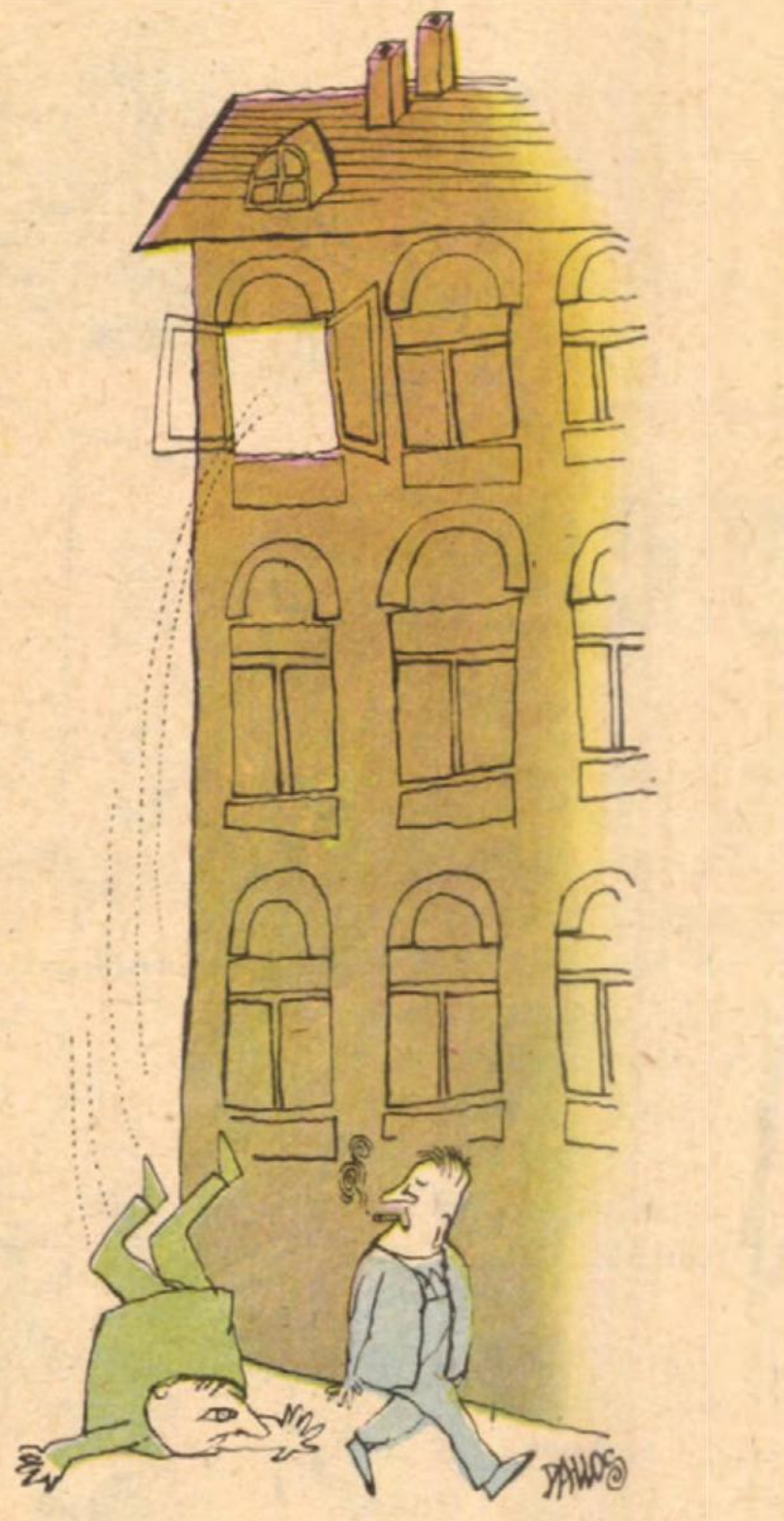

– Jó, hogy nem a fejemre esik...

Szűr-Szabó József:

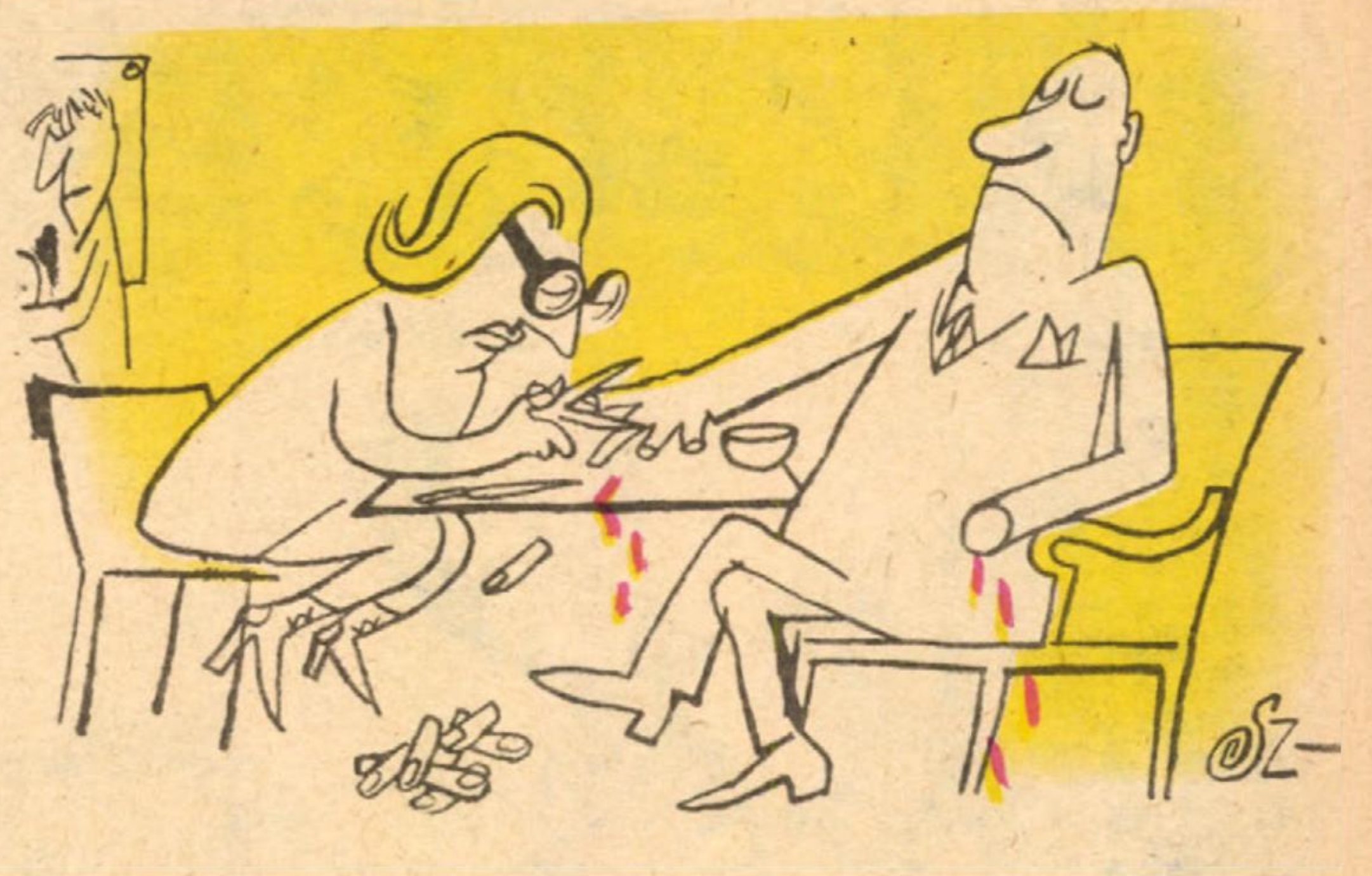

Brenner György:

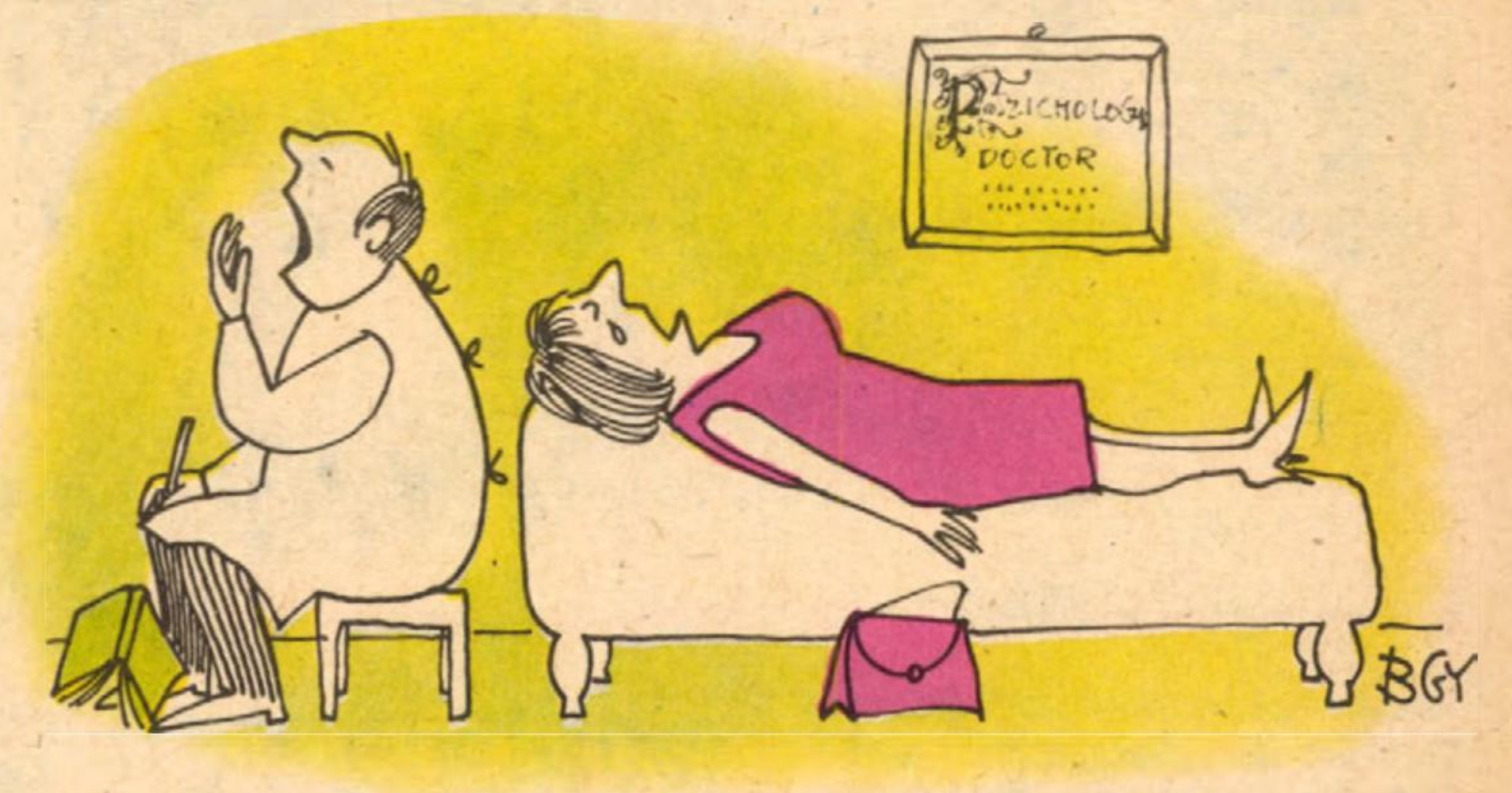

Mészáros András:

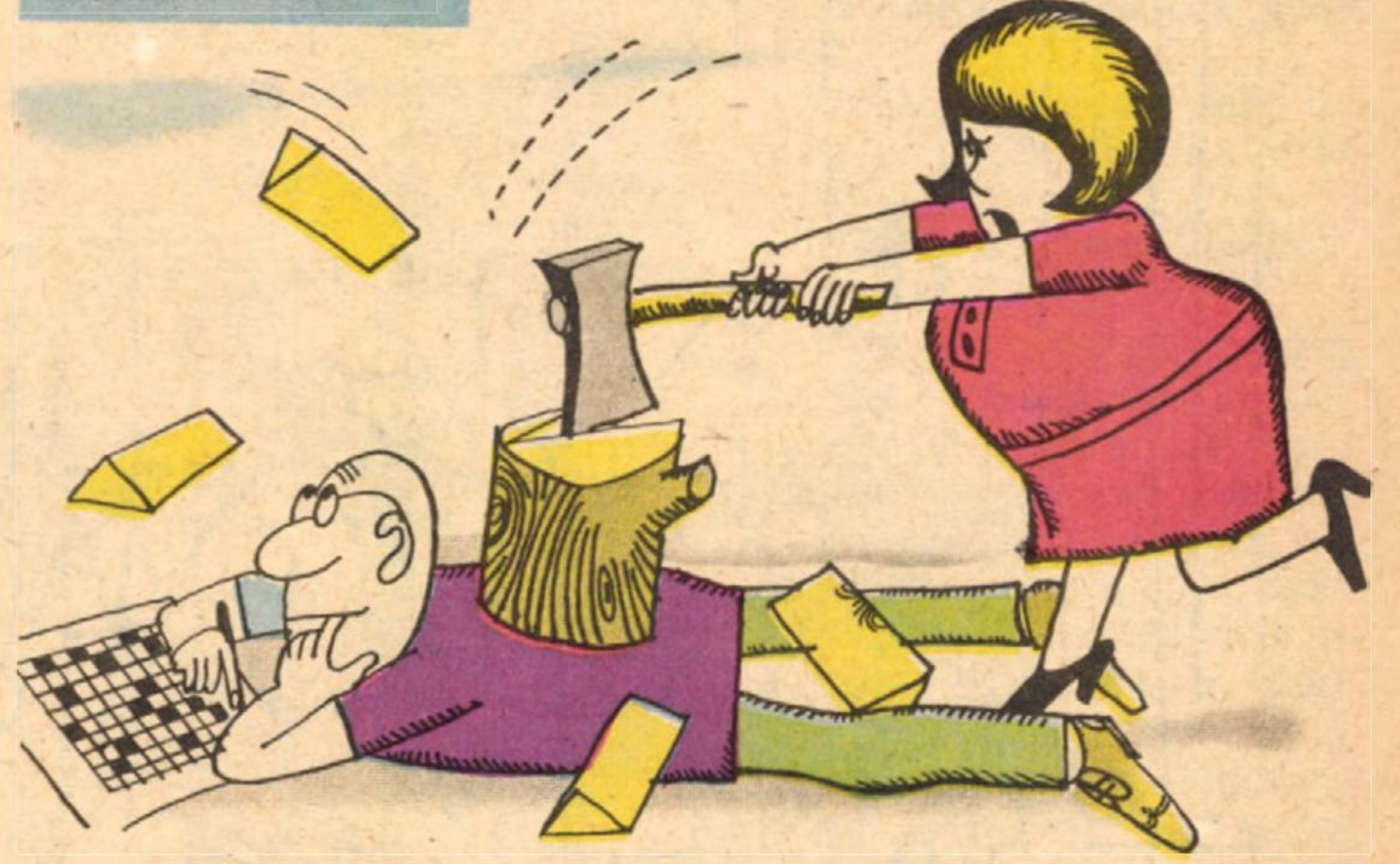

EGY KISÖREG NAPLÓJÁBÓL

①

Mennél jobban öregszik az ember, annál inkább megállapíthatja, hogy többféle béke van. Az első világháború előtti békében se Ki mit tud nem volt még, se Táncdalfesztivál, aminélfogva a slágereket csak amúgy füttyszóval terjesztették az utcán a suszterinasok, és ezért a magyar cipészipar még ma is világhírű. Akkoriban az volt a Nagy Sláger, hogy

Uncili-Smuncili, drága kis kutyám,
Uncili-Smuncili, jöjj el délután,
Gyere csak, meglátod: nem lesz kár,
A kicsi szobám csak téged vár,
Kapsz sokféle jót ott, tortát, kompótot,
Csak jöjj el, kis kutyám!

Hogy aztán egy kis tortával és kompóttal oda lehetett-e csalogatni a kicsi szobába egy Smuncilit, azt most talán ne firtassuk. De tagadhatatlan tény, hogy a következő, két háború közti békében már az volt a sláger, hogy

Van a Bajza utca sarkán egy kis palota,
Kisasszony, ha unatkozik, jöjjön el oda...

Miután pedig a Smuncilik igényei — mint az a fentiekből is észrevehető — a kicsi szobától a palotáig terebélyesedtek, csak most látom: milyen szerencse, hogy közben négy esztendőt katonáskodással, majd nősüléssel töltöttem és így fiatal házas maradtam úgyszólván napjainkig. (Az „úgyszólván" annyit jelent, hogy azért ma már inkább házas vagyok, mint fiatal.)

②

Nahát, ebben az első világháború előtti békében két műintézet is vetélkedett fővárosunk bohémjeinek kegyeiért. Az „Otthon, Írók és Hírlapírók Köre" meg a „Fészek Klub". Az Otthont azért hívták Otthonnak, mert nagyon sok mindent lehetett ott csinálni, amit otthon nem lehetett. Cigarettahamut a szőnyegre szórni, zónapörköltet enni fényes délelőtt, méghozzá hitelbe, evés közben újságot olvasni, de főleg és elsősorban kártyázni lehetett. Szerencsejátékokat, nagy pénzbe. Azaz nem is pénzbe, hanem zsetonokba. Ezek a zsetonok olyan kerek kis lapocskák voltak, mint amilyeneket ma a patikában adnak, és pár óra múlva, esetleg csak másnap, keserű kanalas orvosságokat kap értük az ember, míg akkoriban leginkább finom, édes pezsgőket vásárolhatott értük a szerencsés nyerő.

Mert voltak szerencsések és pechesek. Az Otthonban is meg a Fészekben is. Ugyanis kártyázni, persze, a Fészekben is lehetett, hiszen ha nem lehetett volna, akkor mindenki csak az Otthonba járt volna. Szerencsés Fészek-lakó volt például Pipi, a zseniális képzőművész, akiről az a szállóige járta, hogy amit éjjel a kártyán keres, azt nappal elszobrászolja.

③

Ja igen, és azt még nem is mondtam, hogy ezek a szerencsejáték-zsetonok nem pléhből voltak, hanem valamiféle műanyagból, de épp olyan számok voltak rajtuk, mint a patikában. 2, 5, 10 és 100. Csakhogy ezek a számok nem orvosságos ládikákat jelentettek, hanem kettő, öt, tíz vagy száz koronákat. És volt akkoriban egy ifjú, ismert nevű és igazán tehetséges költő, aki nagyon boldog volt, ha egy-egy verséért nem öt koronát kapott, hanem tízet. Pedig ez édesmindegy lehetett volna neki, mert amit kapott, azt úgyis azonnal elkártyázta. Aztán sóhajtott egyet, és leült az egyik mély, kényelmes bőrkarosszékbe, aludni. Haza nem mert menni, mert még a múlt havi albérlete se volt kiegyenlítve. Nahát, ott ült a karosszékben, valahol az igazak álmának legmélyén, a két térdére fektetett, félig nyitott tenyérrel, amikor a szerencsés Pipi ránézett, kivett a sok, pár órával ezelőtt összenyert zsetonja közül egy ötöst meg egy tízest és odatette a kis költő két markába.

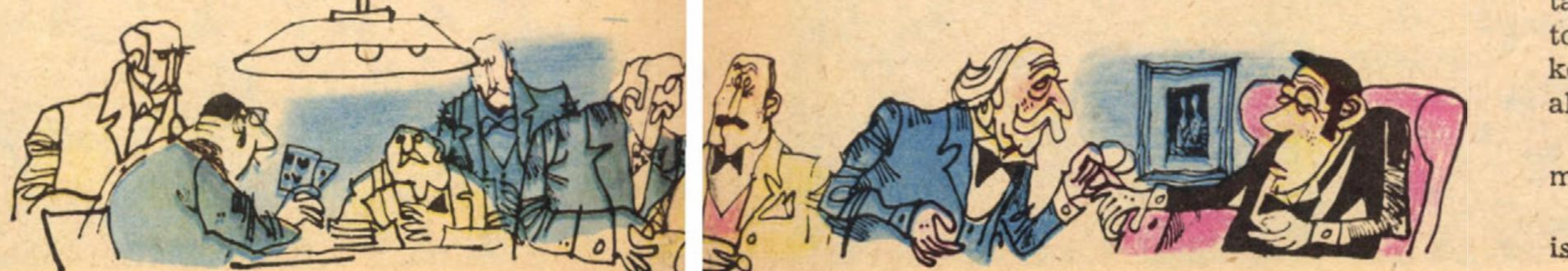

Az csakhamar felriadt, és még amúgy álomittasan, nem sokat töprenkedve a zsetonok hozzákerülésének problémáján, megindult a játékszoba felé, bedobta az asztalra mind a kettőt, tíz másodperc alatt elvesztette, sóhajtott, és ment vissza, a karosszékbe, aludni.

Reggel Bajusz, a monoklis pincér keltette fel. Költőnk nagyot nyújtózott, aztán hirtelen, kissé meghökkent arccal bámult maga elé, és azt kérdezte:

— Mondja, Bajuszkám: úgy két-három órával éjfél után nem mentem én be másodszor is játszani?... Két zseton volt a kezemben...

— Nem, szerkesztő úr — hazudta Bajusz, akinek volt szíve, és nem akarta a szeme láttára lejátszódott tragédiát a költő előtt tudatosítani. — Csak egyszer volt benn a szerkesztő úr, aztán kijött a rendes helyére, aludni.

A költő ismét sóhajtott, és szomorúan mondta:

— Hát látja, Bajuszkám: én még álmomban is vesztek...

④

Nem tudom, fel tudják-e fogni a mai fiatalok, hogy az eddig elmondott, kissé betegesen züllött történetekben azért mégis van valami nagyon-nagyon távoli rokonság az Éjjeli Menedékhely szépségével?

Nem érthetik ezt ők, és nem is igen érdekelheti őket. Erősek ők, egészségesek, és egész mások a problémáik.

Itt van például egy fiatal mérnök barátom fia. Elérte azt a kort, amikor egy gyereket bizonyos szempontból már „fel kell világosítani". A barátom erősen készült is erre az egyáltalán nem könnyű feladatra, amikor a gyerek egy este, váratlanul, és kissé feszengve, azt mondta:

— Apu, én kérdezni szeretnék tőled valamit.

— Jó, fiam, csak kérdezd!

— De nem mondod majd, hogy neked most nincs erre időd, vagy hogy azt én majd úgyis hallani fogom az iskolában?

— Semmit se mondok! Csak kérdezd bátran, nyugodtan!

— Hát akkor mondd, Apu: hogy csinálják a fogaskereket?

Zágon István

VADÁSZATI VILÁGKIÁLLÍTÁS

ZSÁKMÁNY

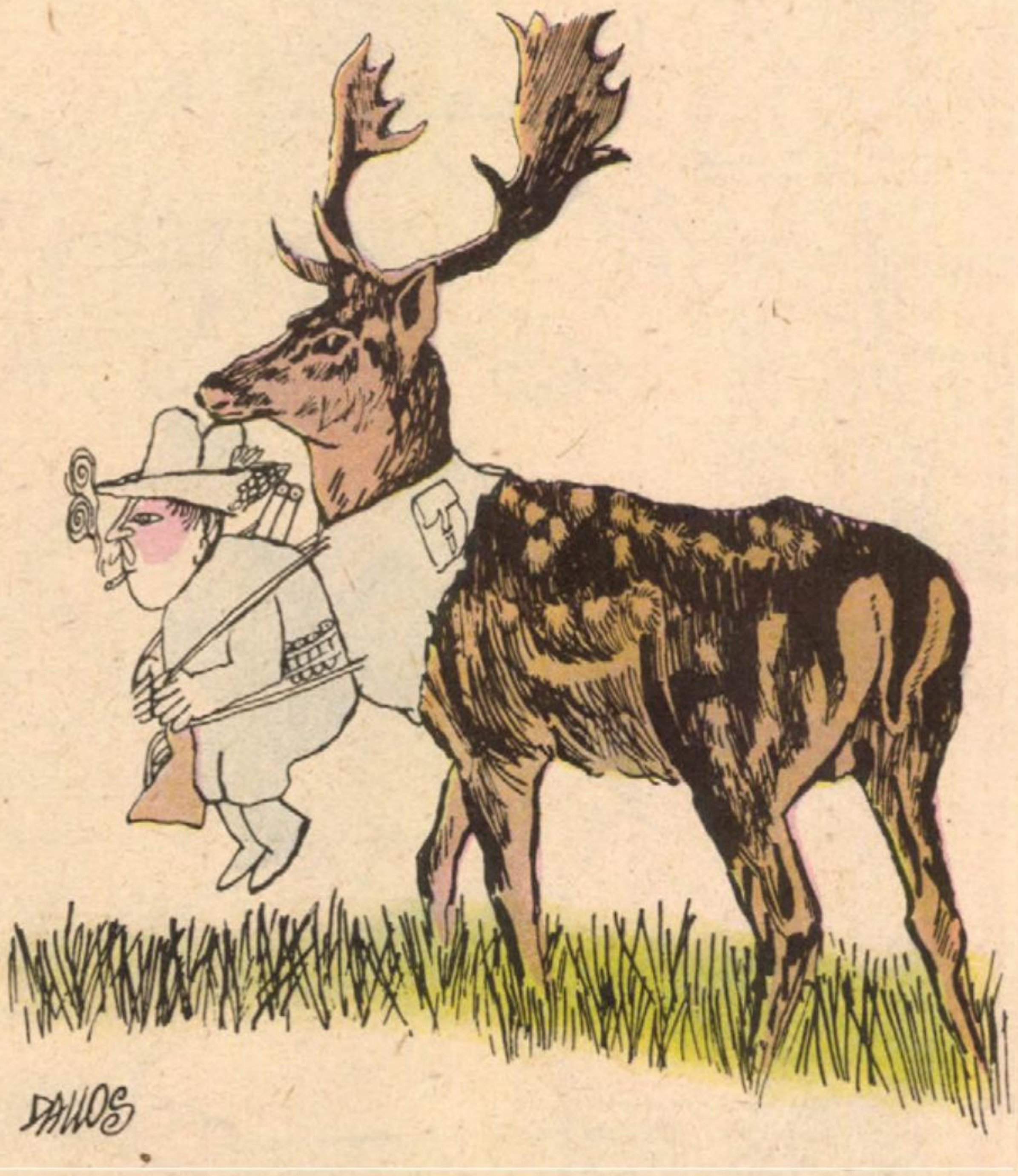

HIÚ VADÁSZ

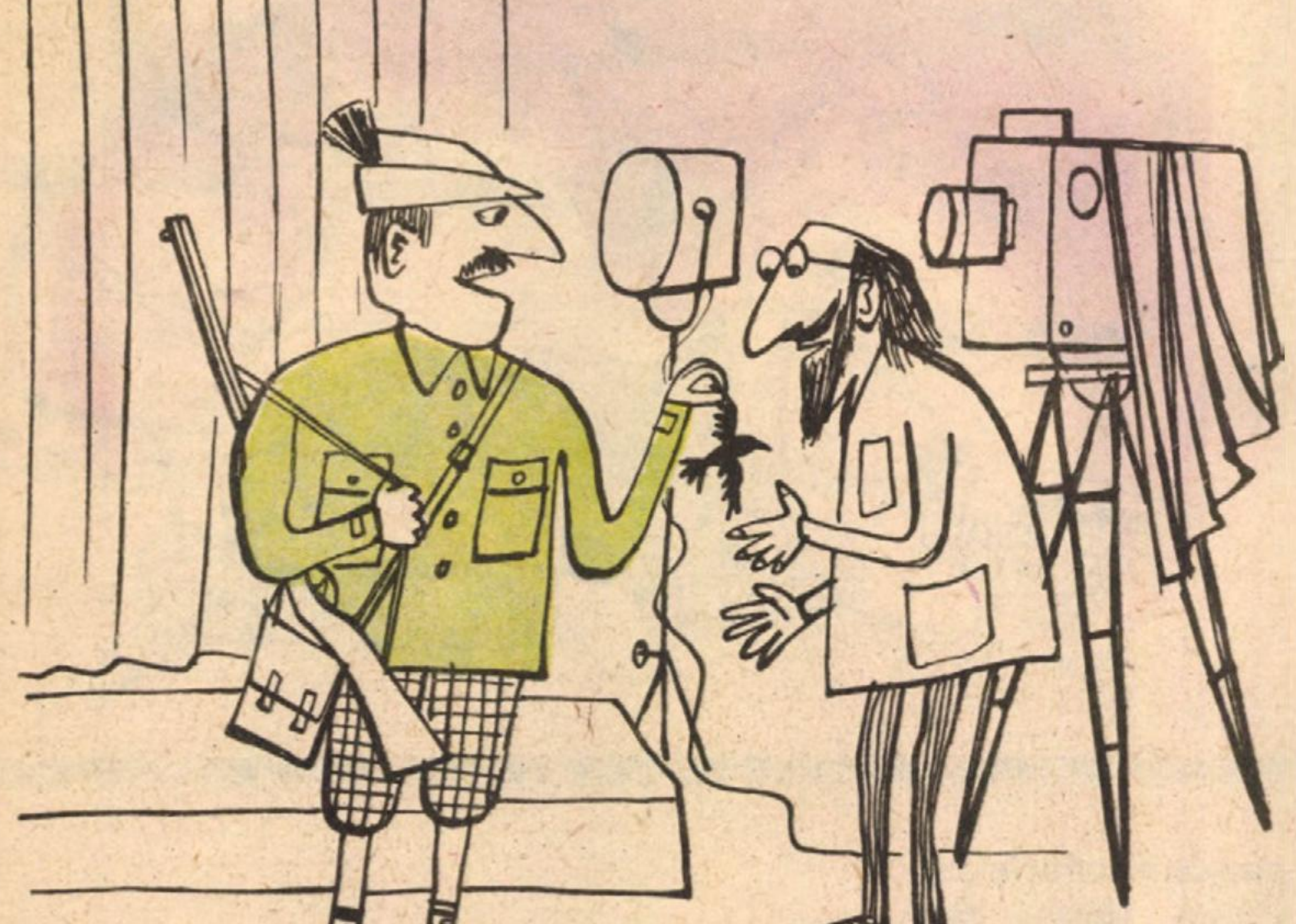

– Tudna erről tízszeres nagyítást csinálni?...

ÜNNEPÉLYES FOGADTATÁS

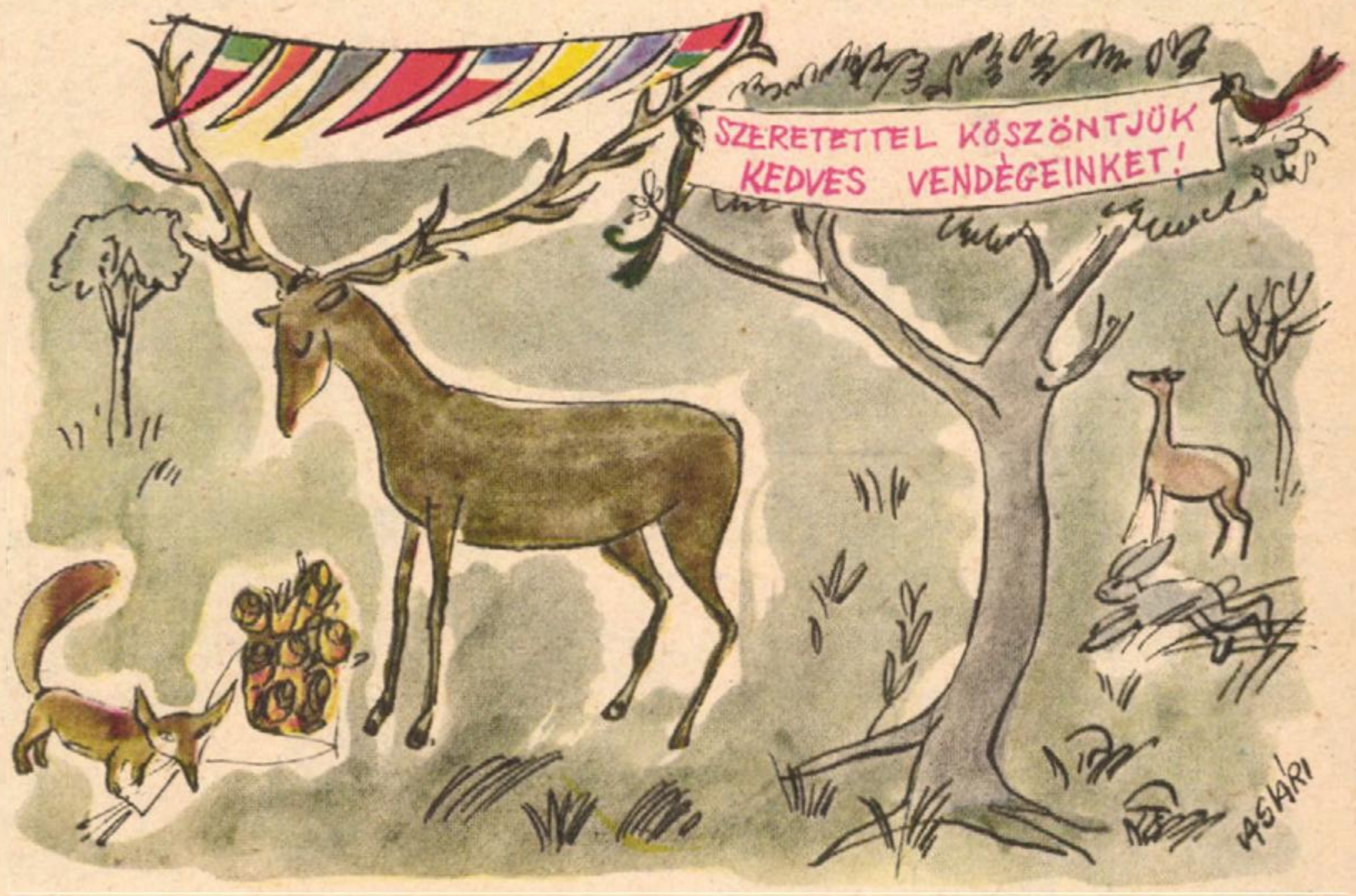
SZERETETTEL KÖSZÖNTJÜK KEDVES VENDÉGEINKET!
VASVÁRI

KEMPING

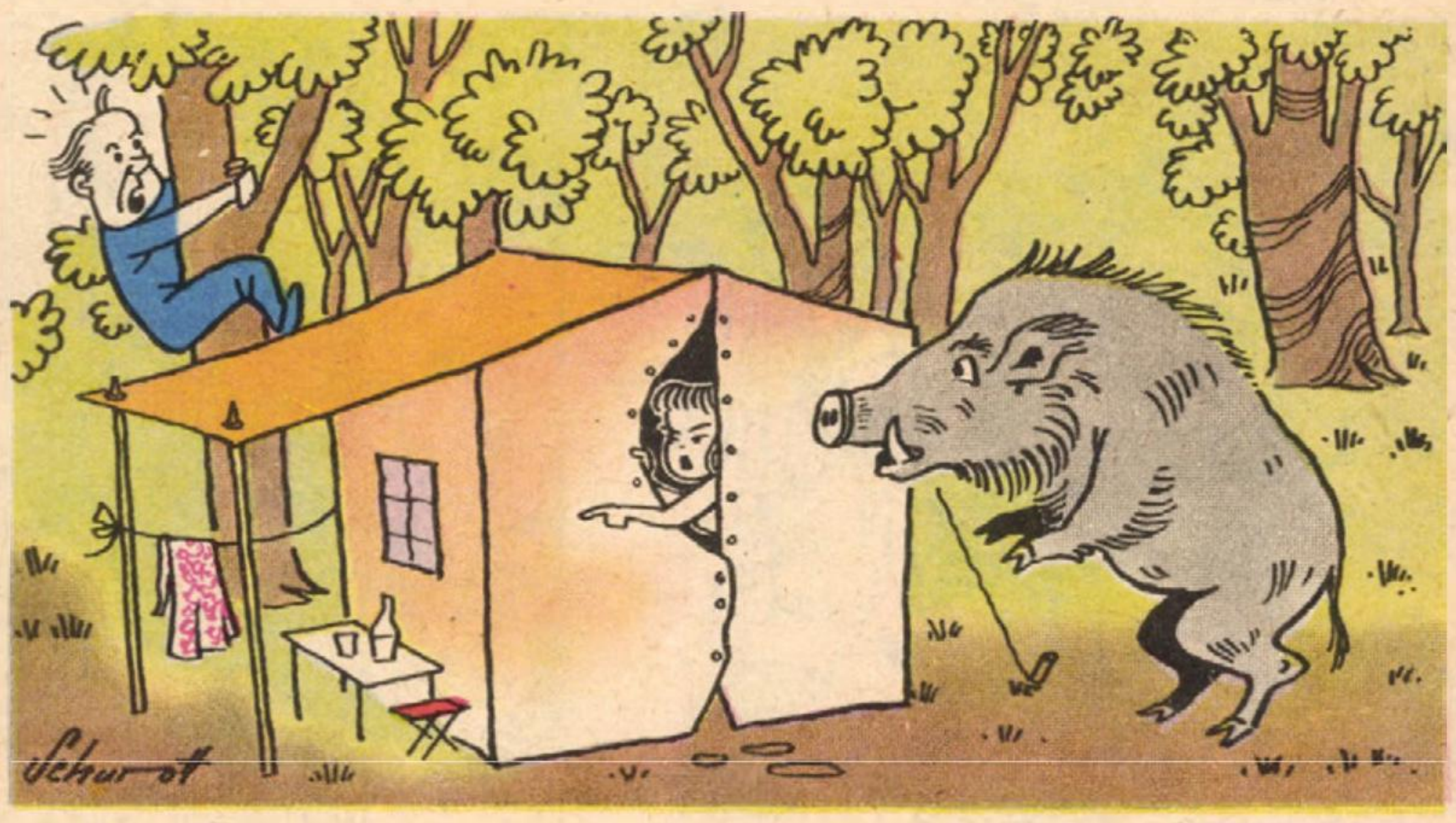

– Jenőkém, hozd be, kérlek, a kombinémat...

BÜSZKE HÁZIASSZONY

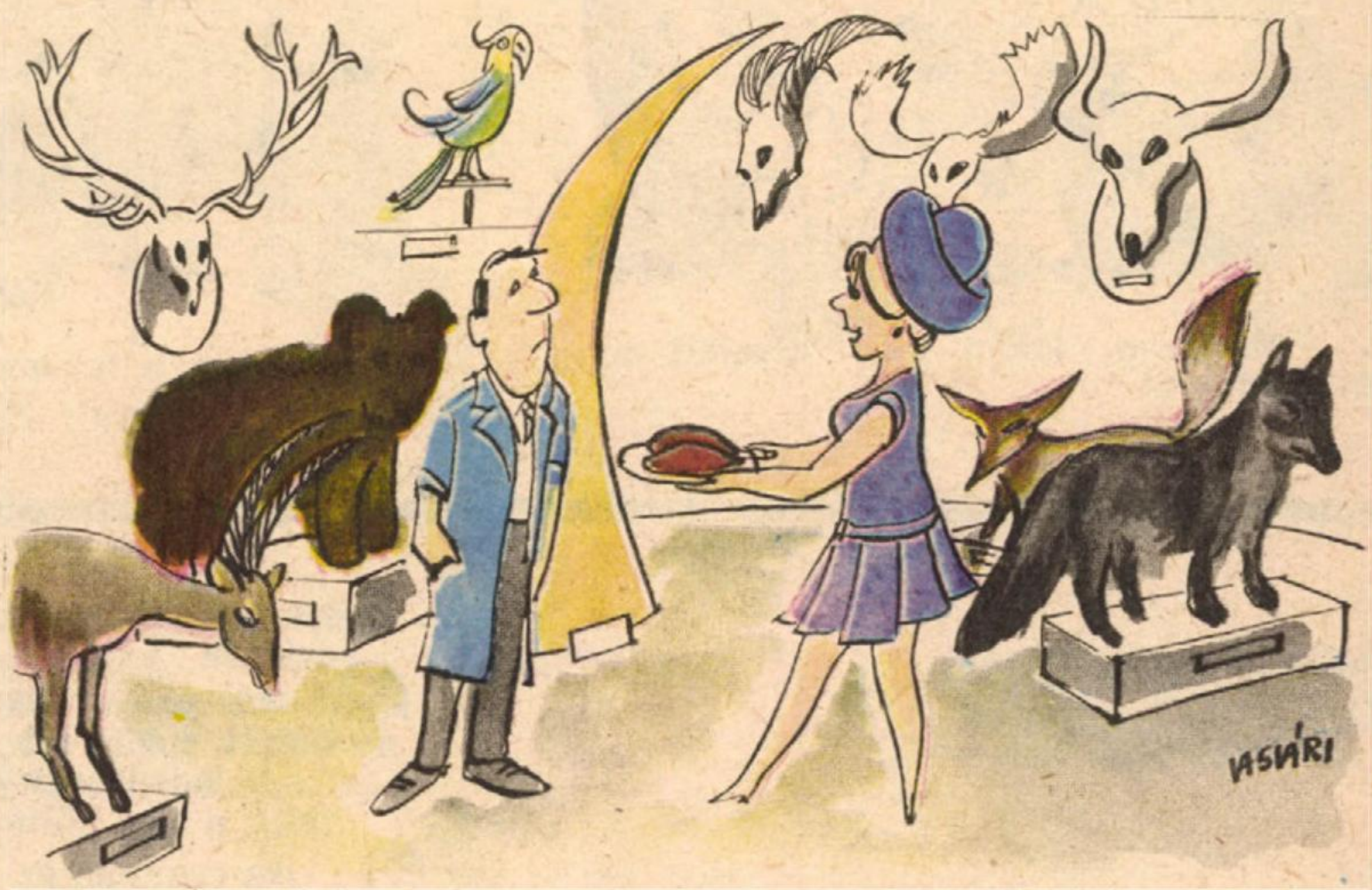

– Szeretnék benevezni ezzel a hetvendekás libamájjal...

ÚJÍTÁS

– Nem kapunk hozzá alkatrészt, és csak ily módon tudjuk használni a vállalati kocsit!...

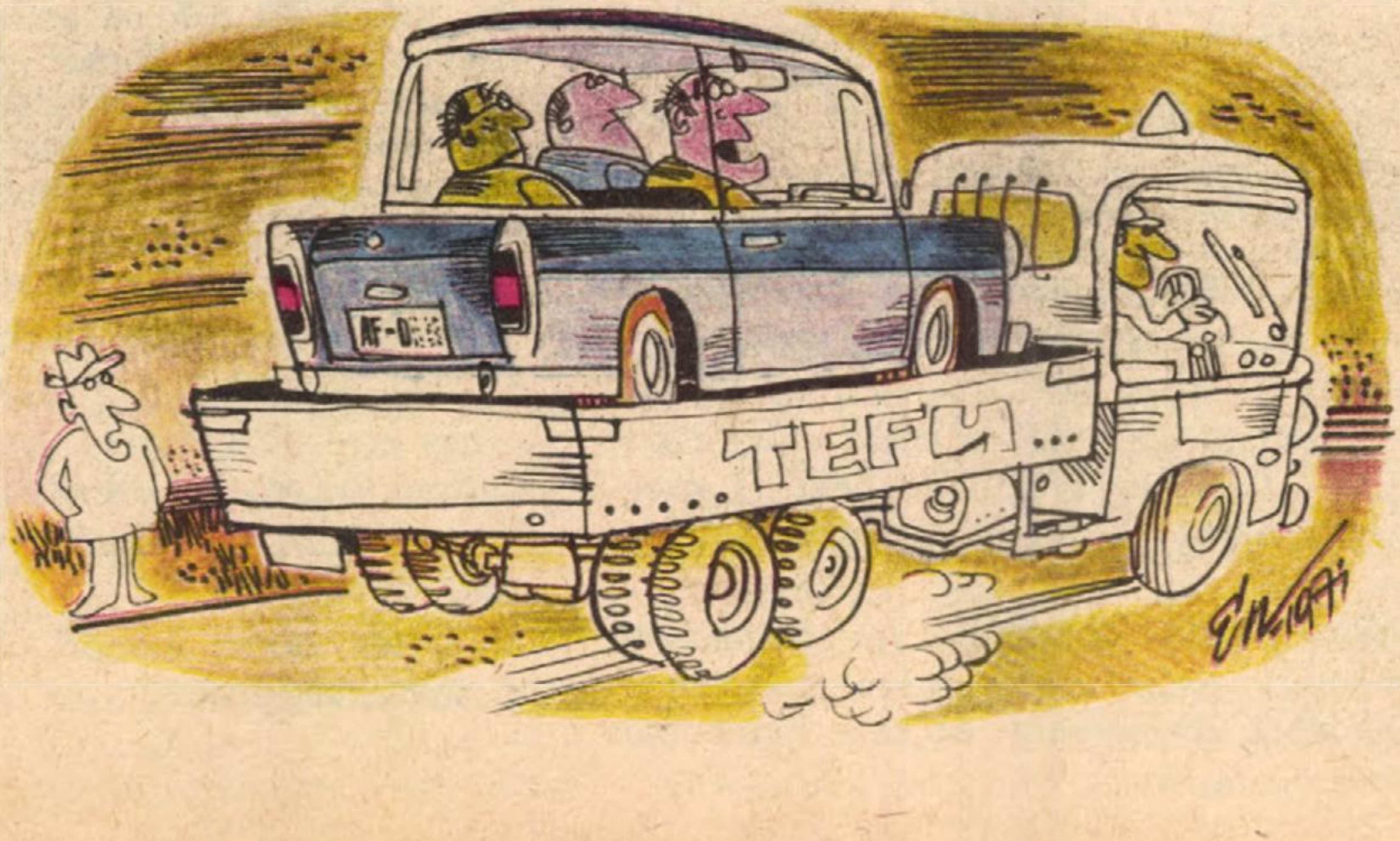

ÚJ TOJÁSDOBÓ VILÁGCSÚCS

Minden kimagasló emberi teljesítményt elismeréssel kell fogadni. Van, aki körülvitorlázza a Földet, van, aki sétál a Holdon. Az ausztráliai Port Macquarie-ben Paul Lassau rendőrőrmester 62 méter 13 centiméterre dobott egy nyers tojást, ami önmagában véve talán még nem rendkívüli teljesítmény, de a tojást egy másik őrmester, James Clarke, úgy kapta el, hogy az nem törött össze. Az eddigi világcsúcsot új-zélandi diákok tartották 58 méter 20 centiméterrel.

Nem lehet kiölni az emberekből a magasra törés vágyát!

7x1 sztori

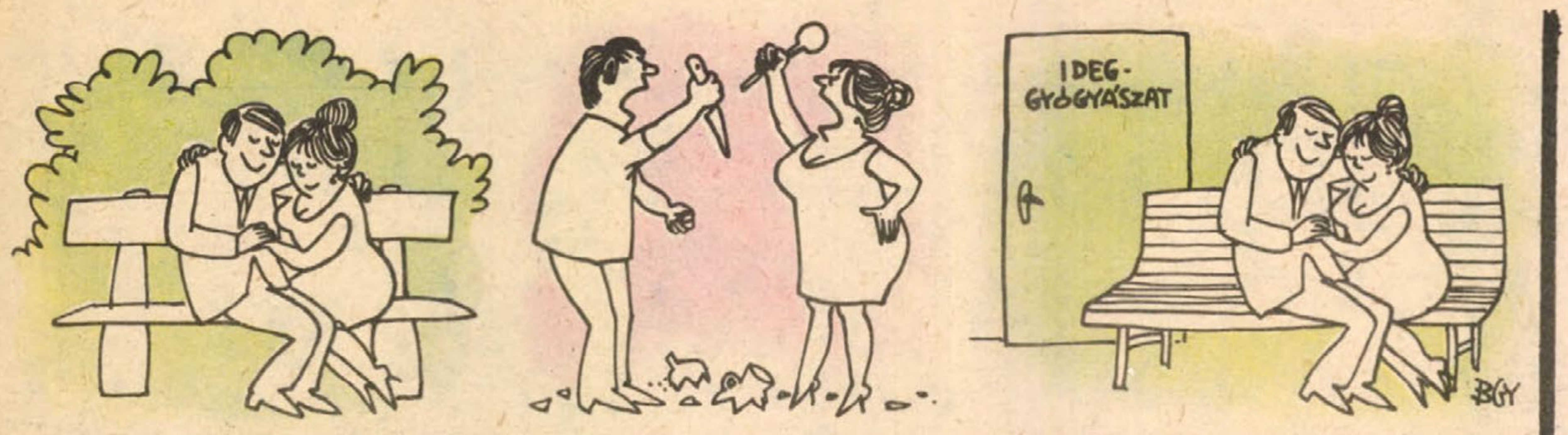
IDEG-
GYÓGYÁSZAT
BGY

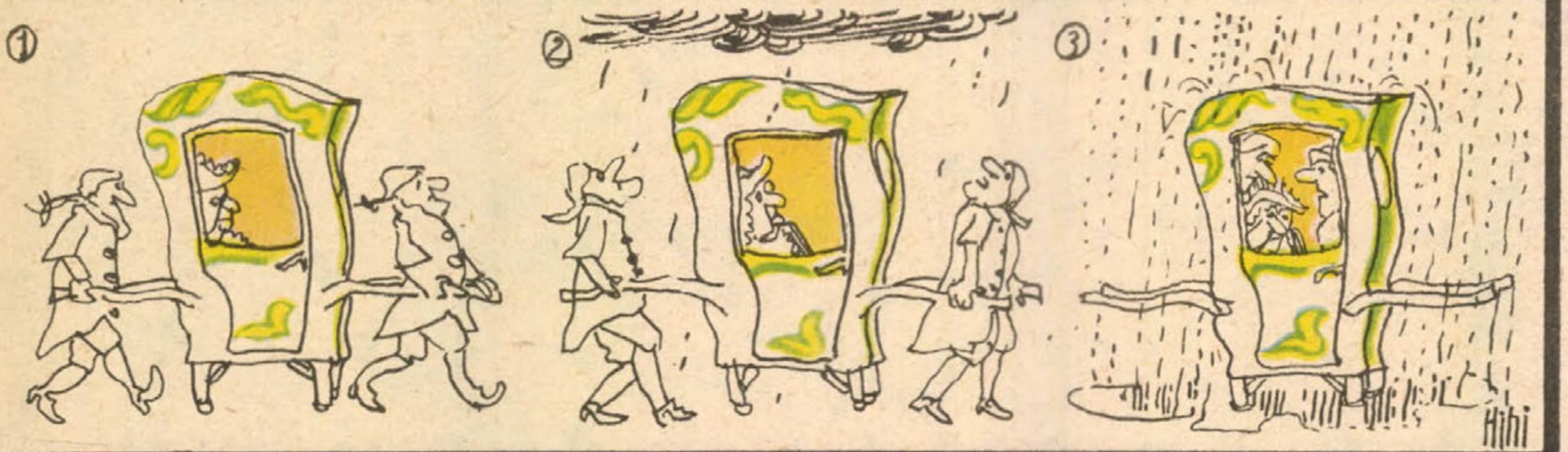

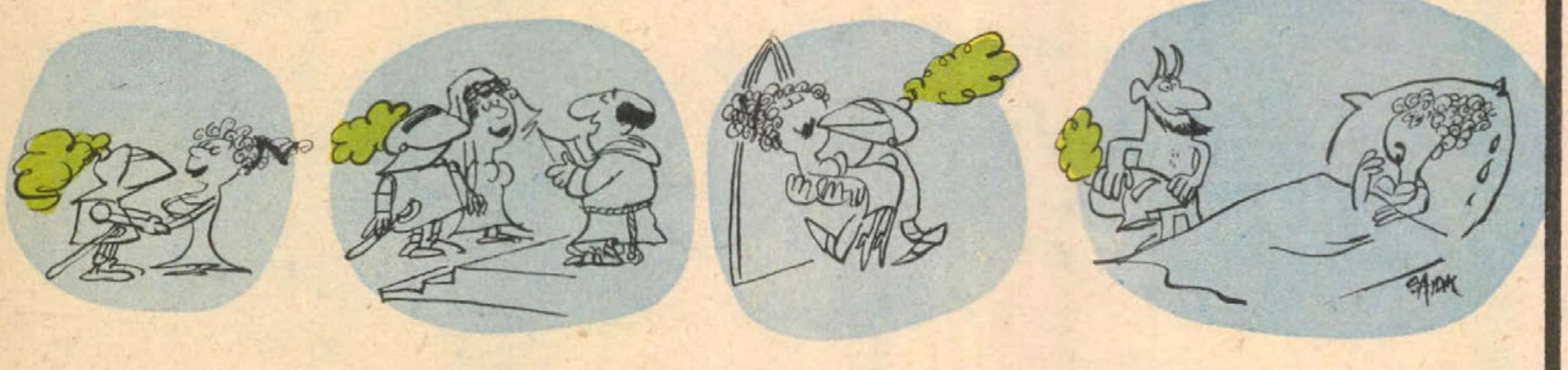

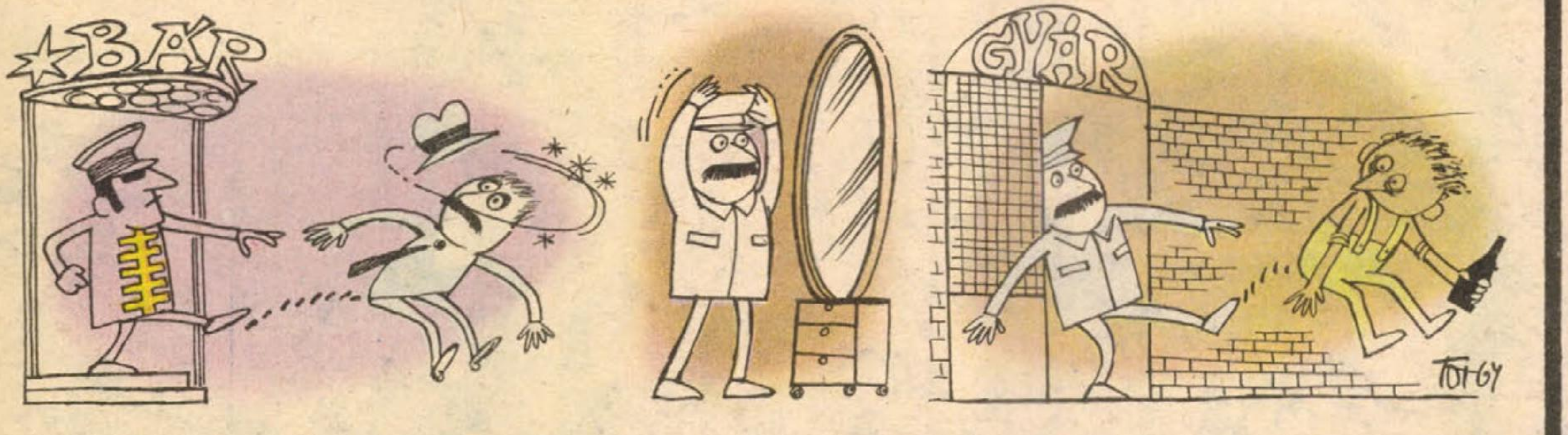
BÁR
GYÁR
TÓT GY

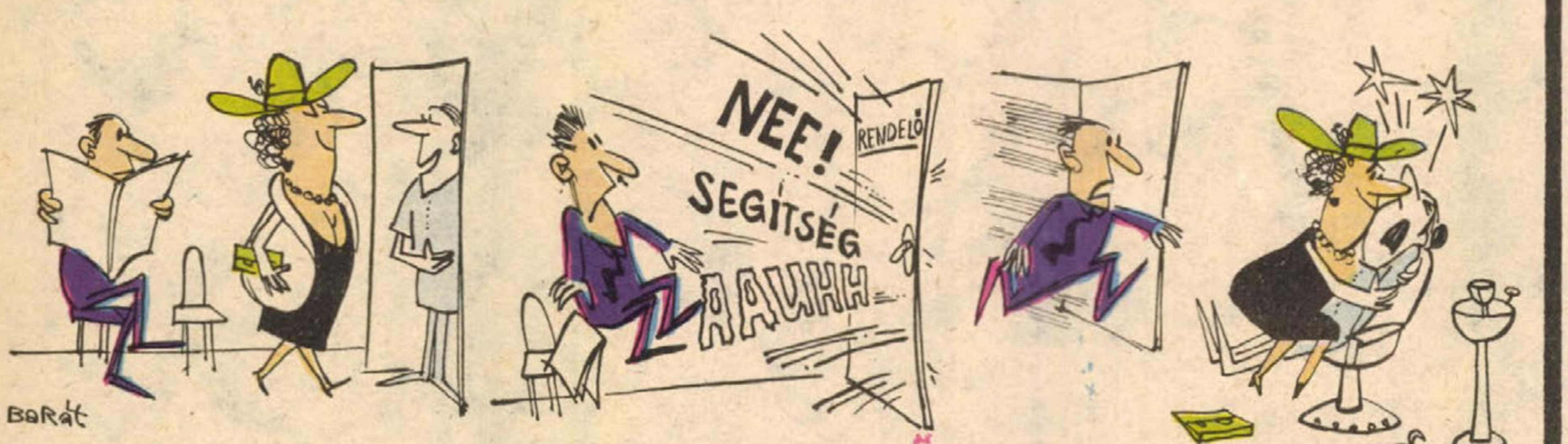
NEE!
RENDELŐ
SEGÍTSÉG
AAUHH
BARÁT

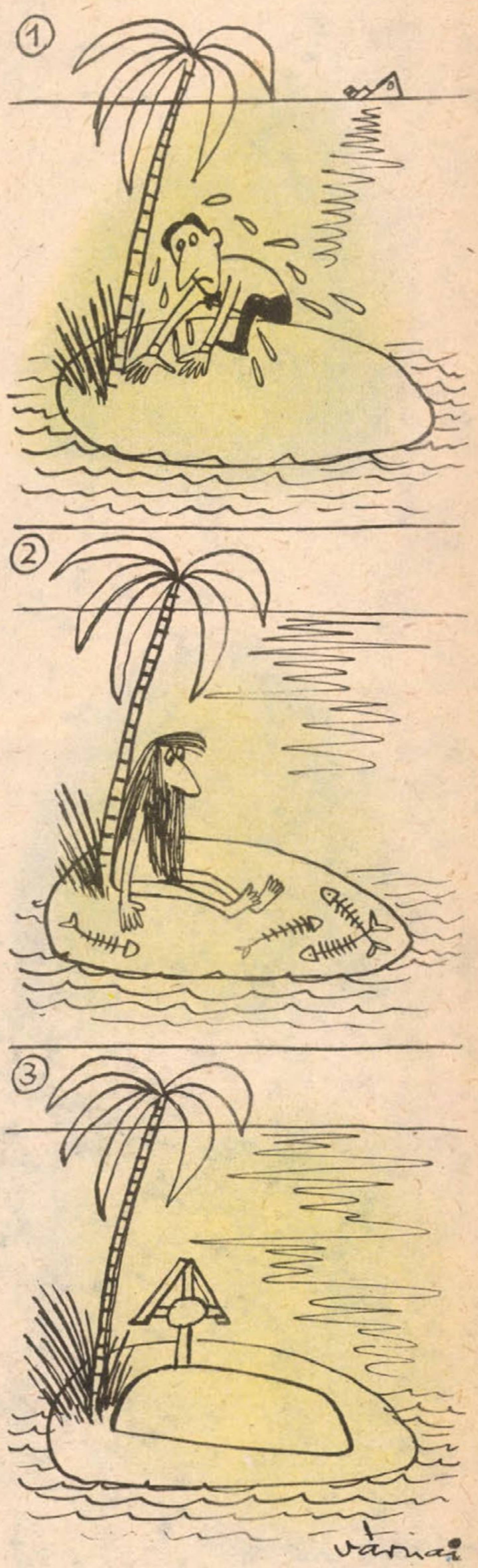

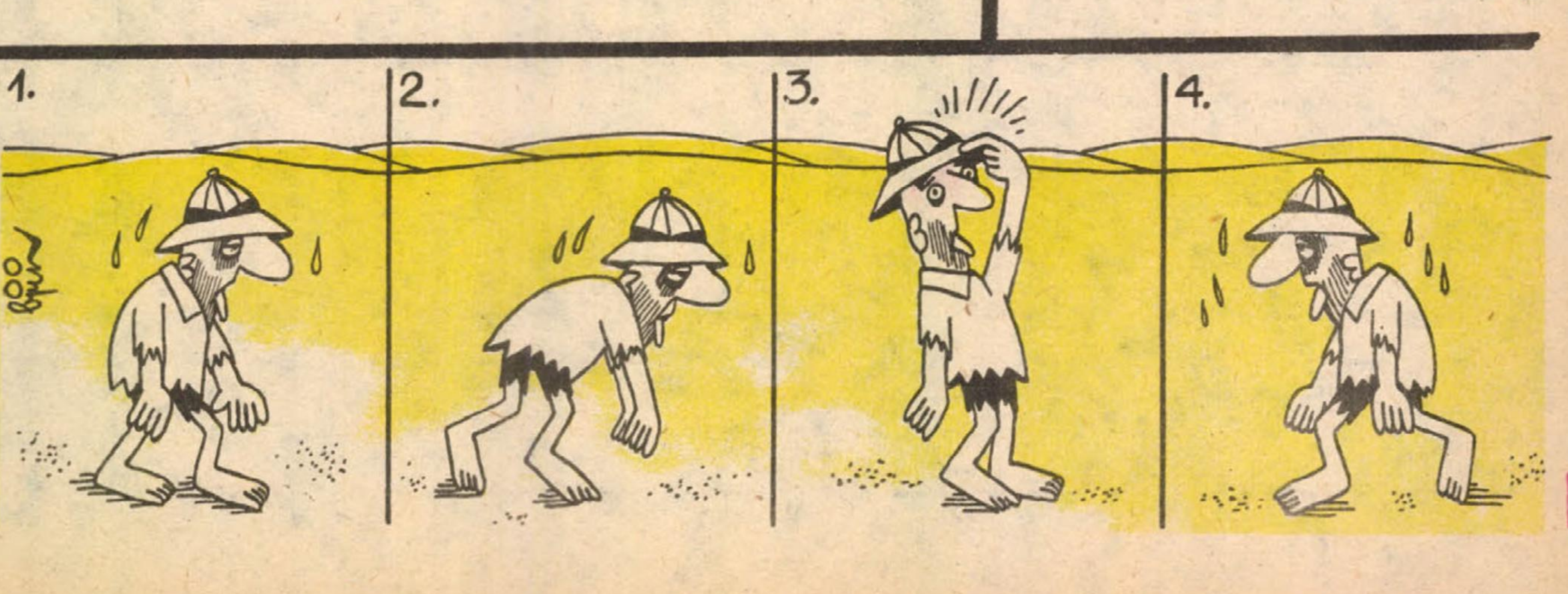

BRENNER,
HEGEDŰS,
SAJDIK,
TÓT,
BARÁT,
VÁRNAI,
BALÁZS-PIRI

BOLGÁR HUMOR

RAJZOK A SZÓFIAI „SZTRSEL”-BŐL

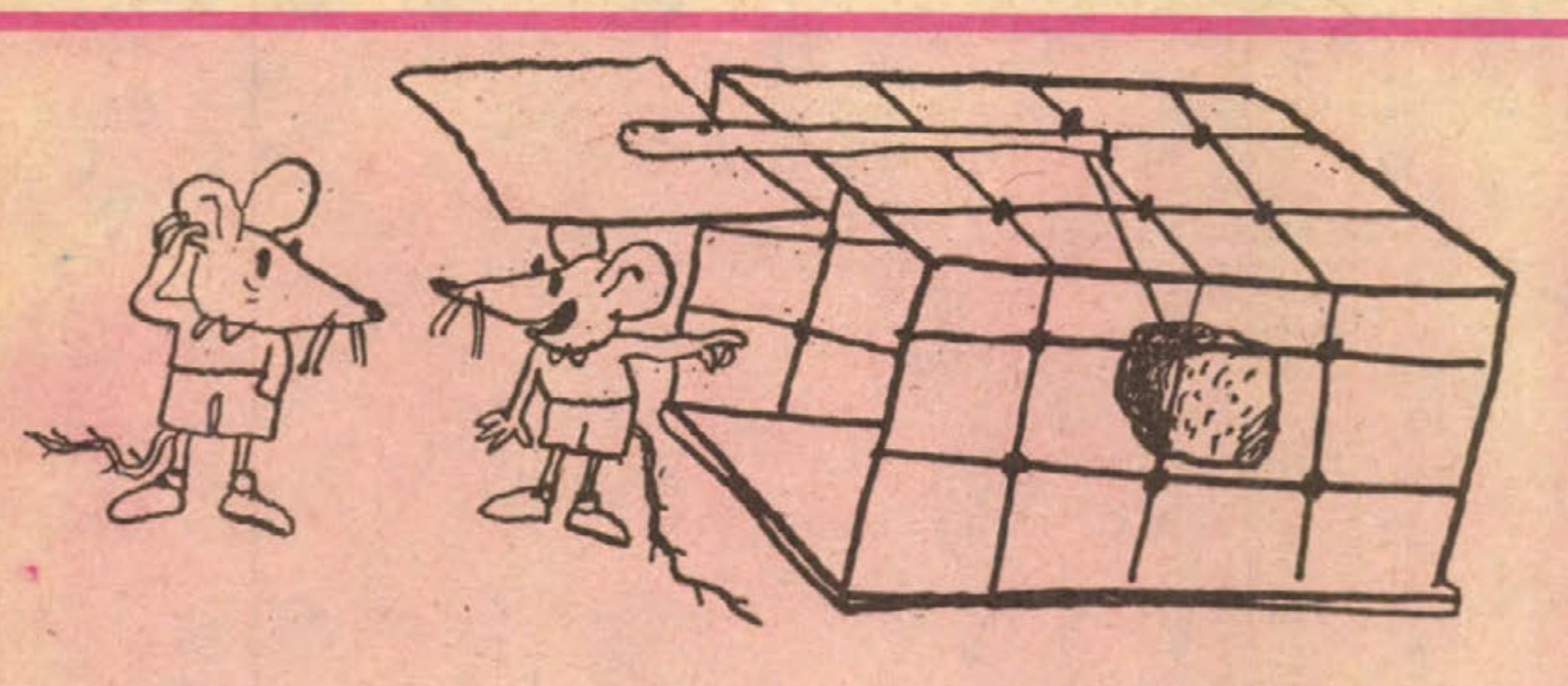

– Nem hoznád ki nekem azt a sajtot?

DEFICITES VÁLLALAT

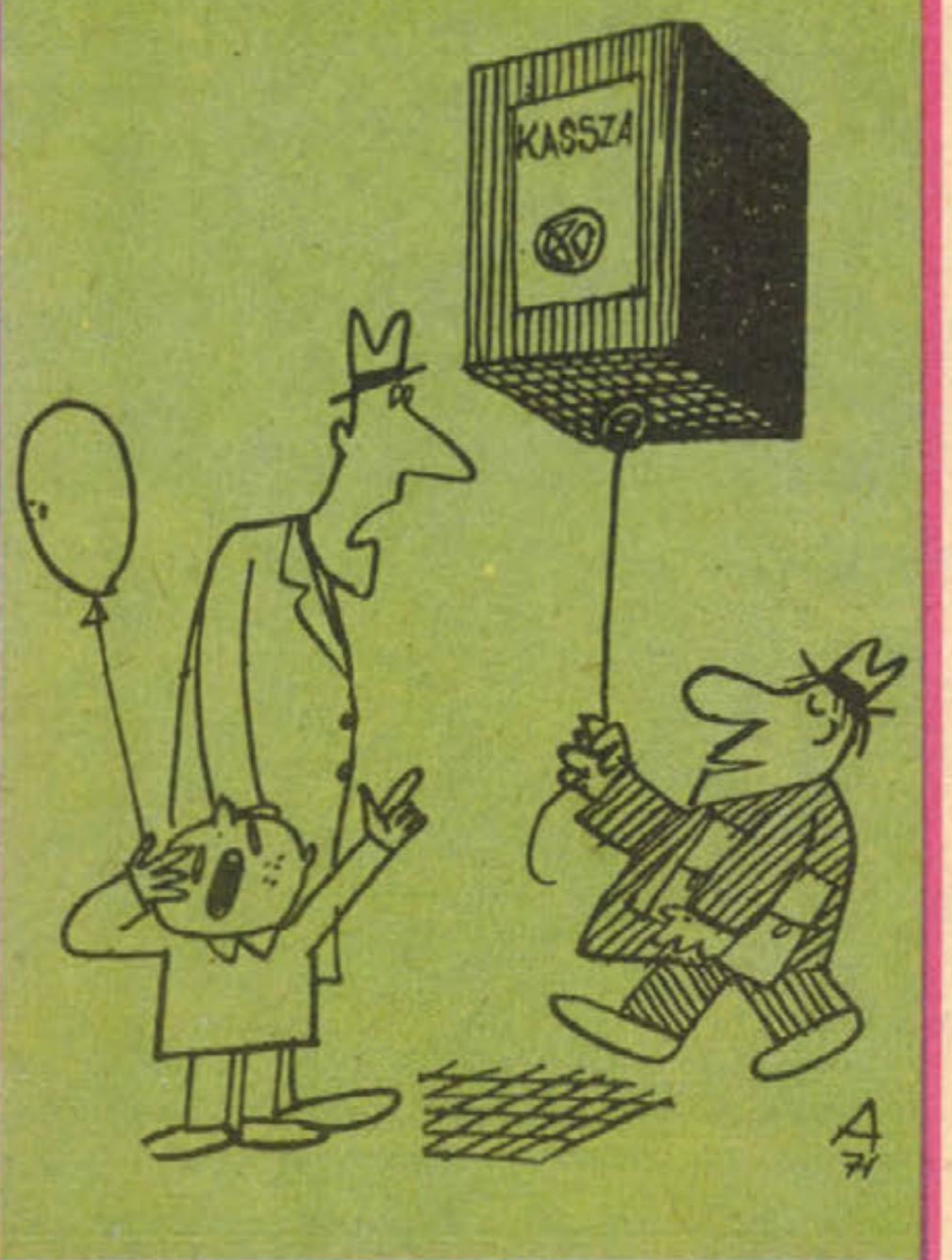

KRÍZIS

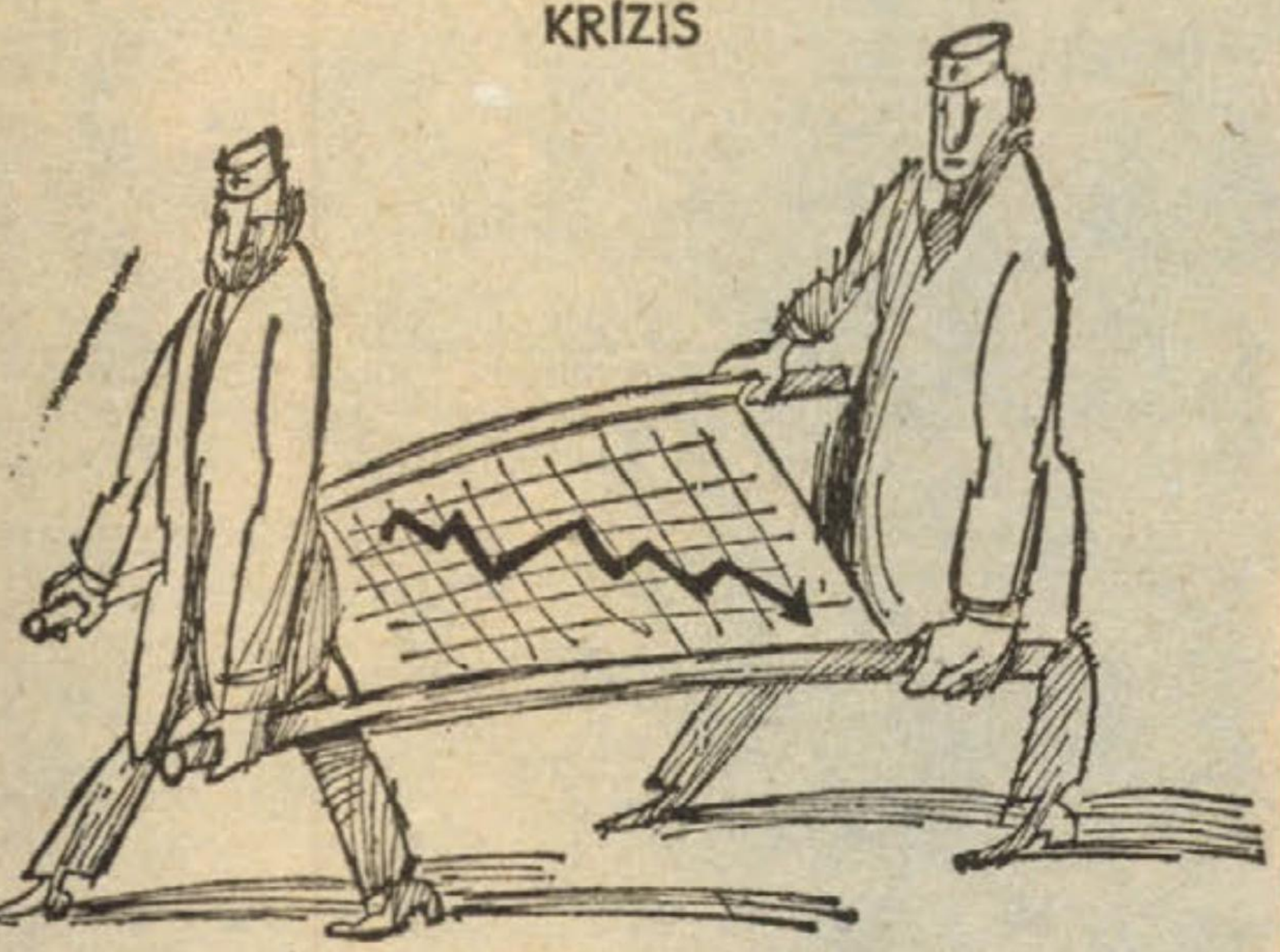

TINTATARTÓ

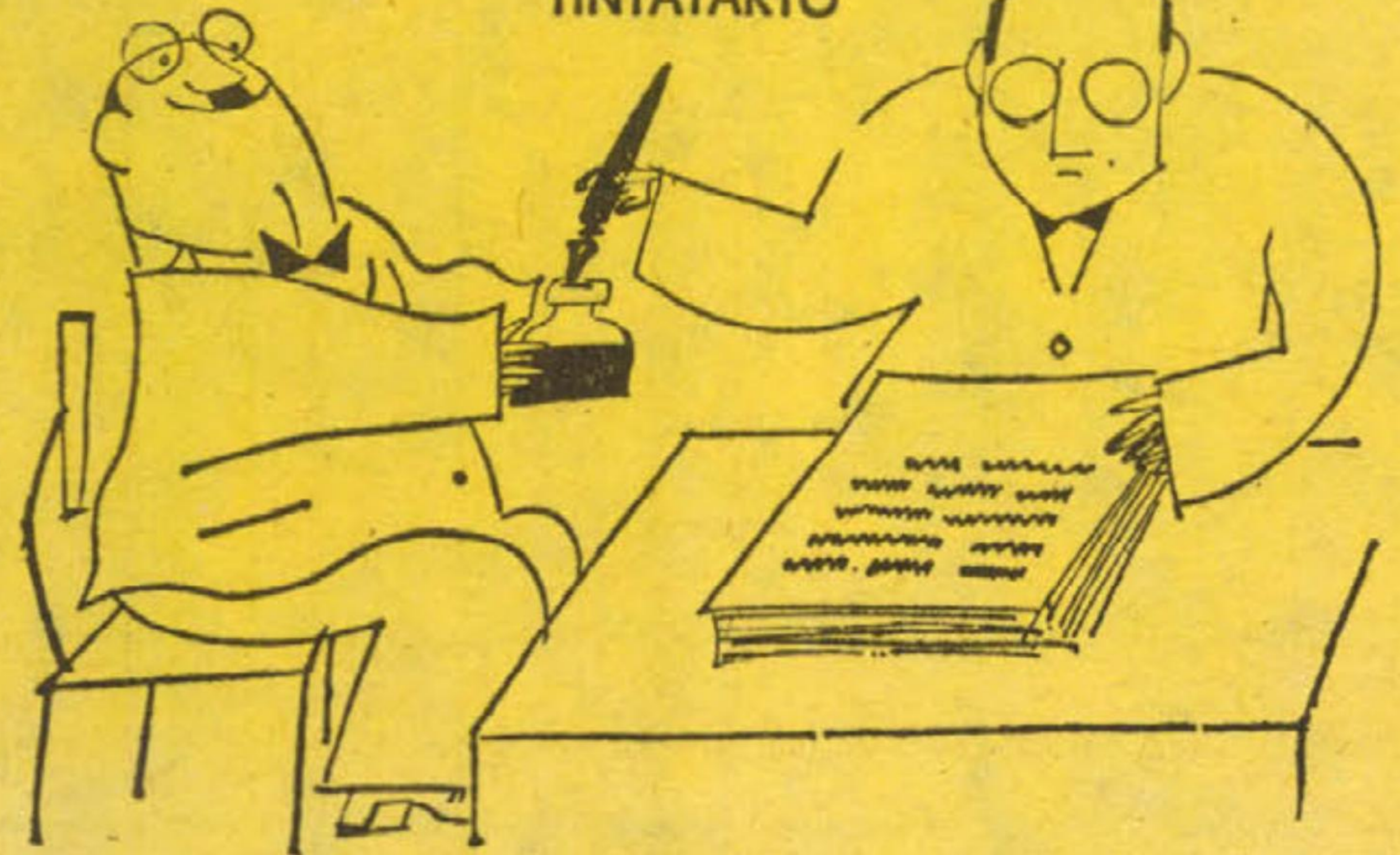

KIKAPCSOLÓDÁS

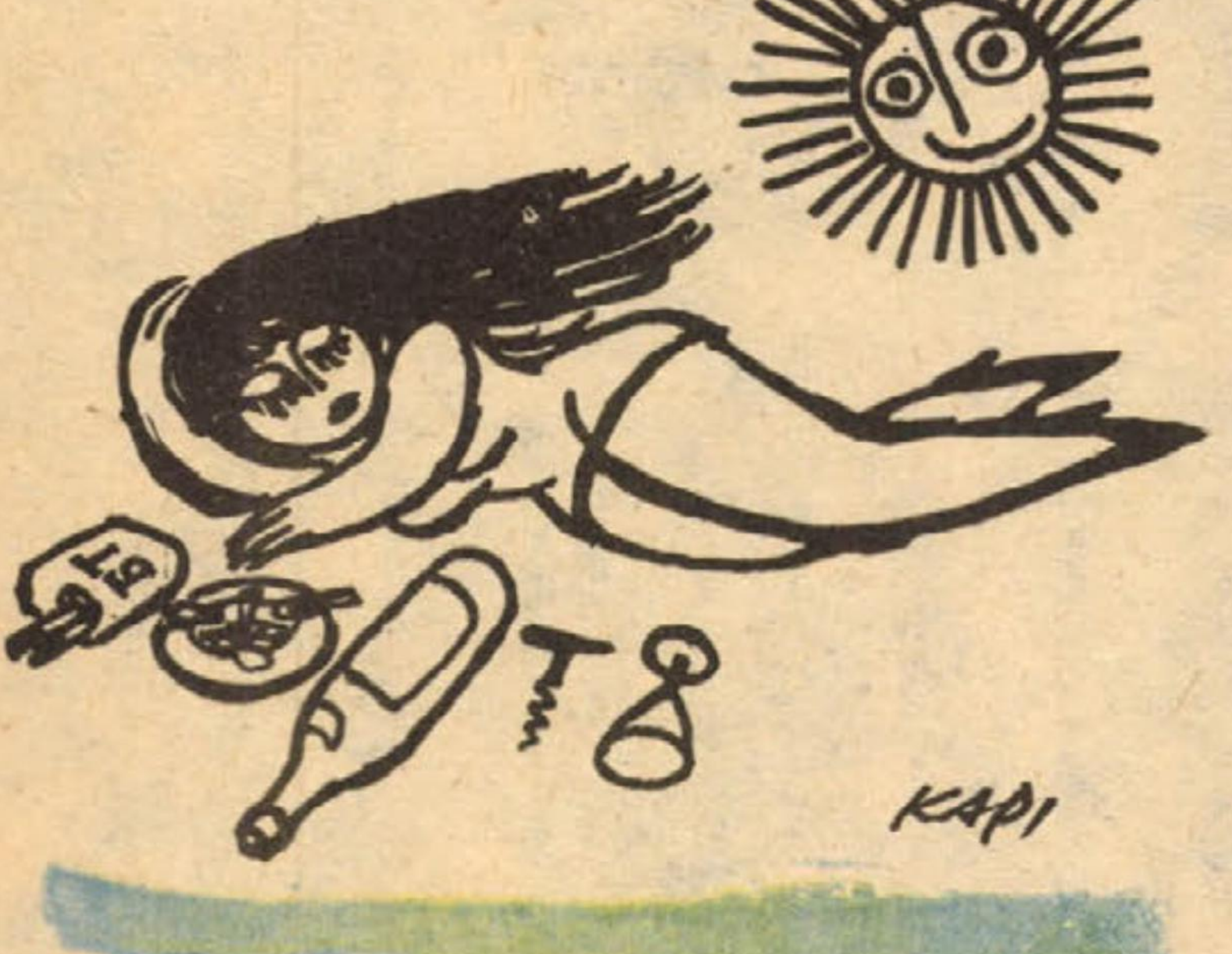

AZ ÁRNYÉK

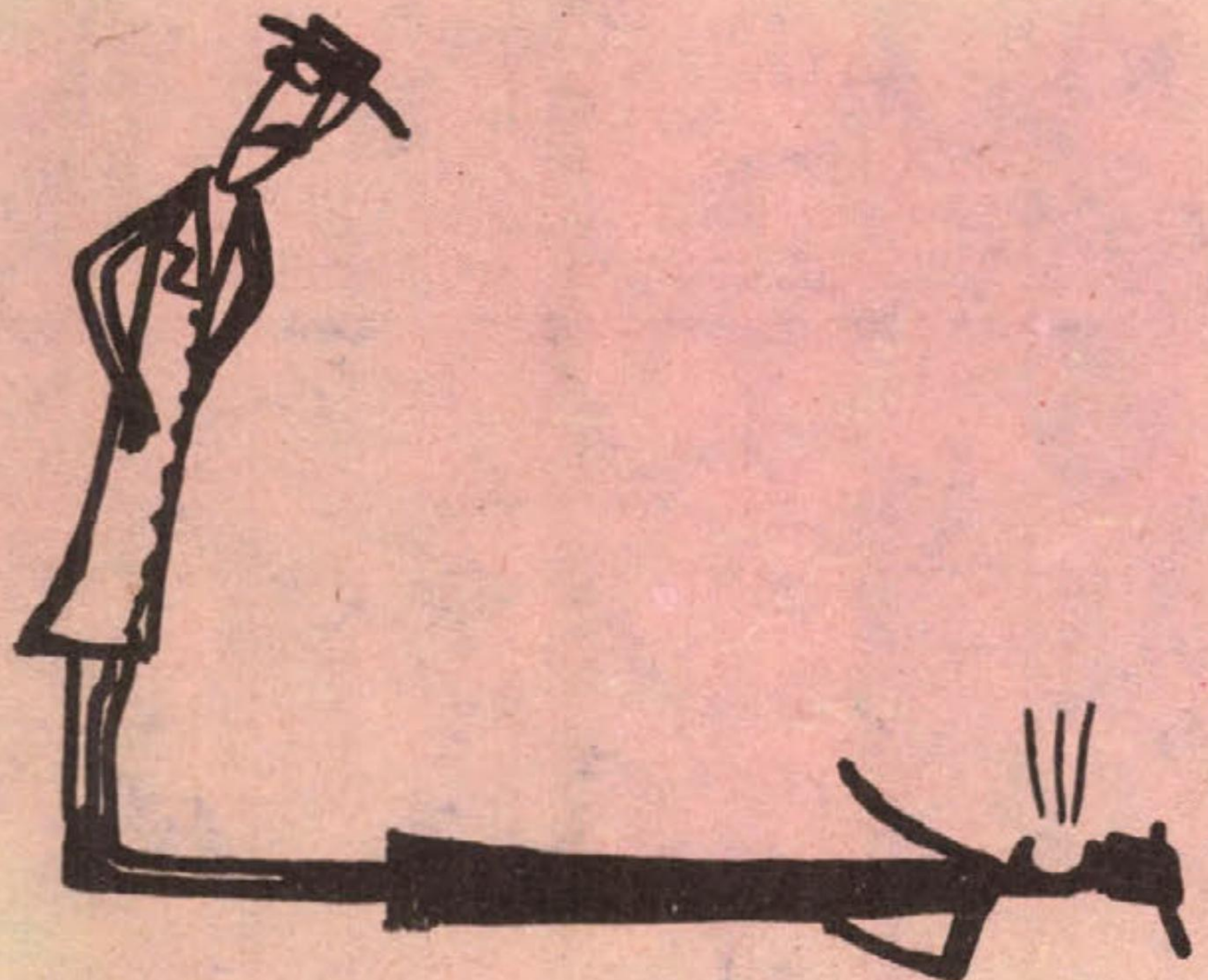

– Azonnal gyere haza.

FIGYELMESSÉG

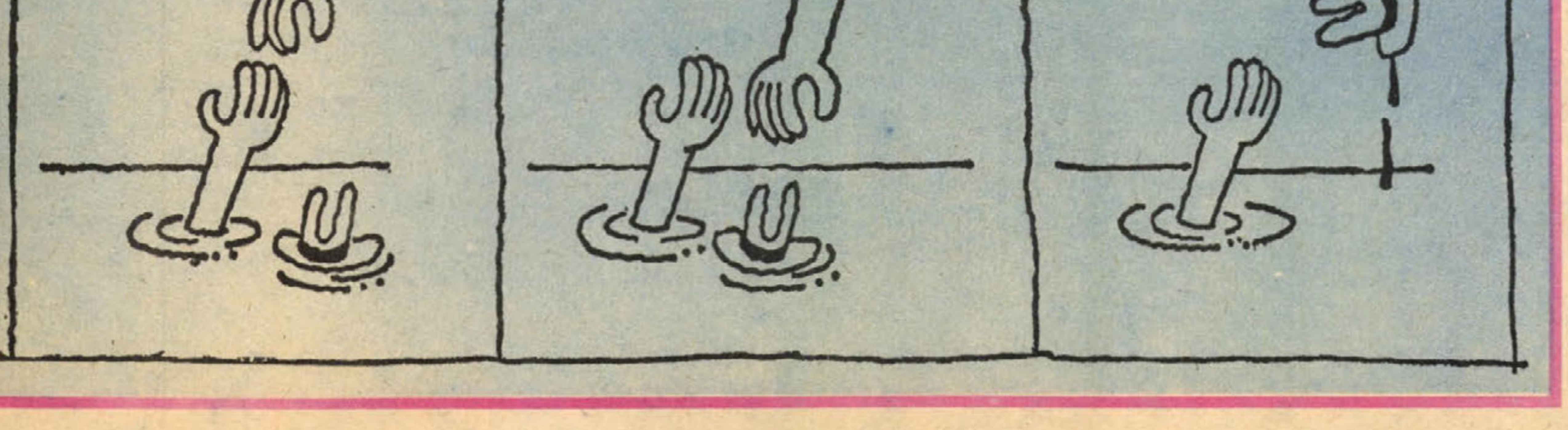

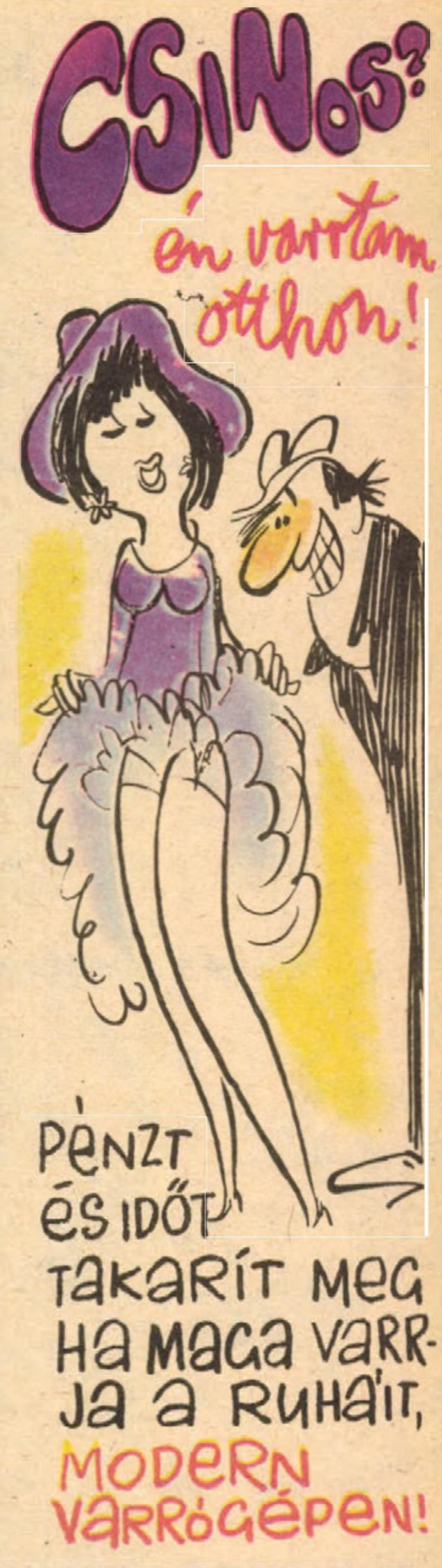
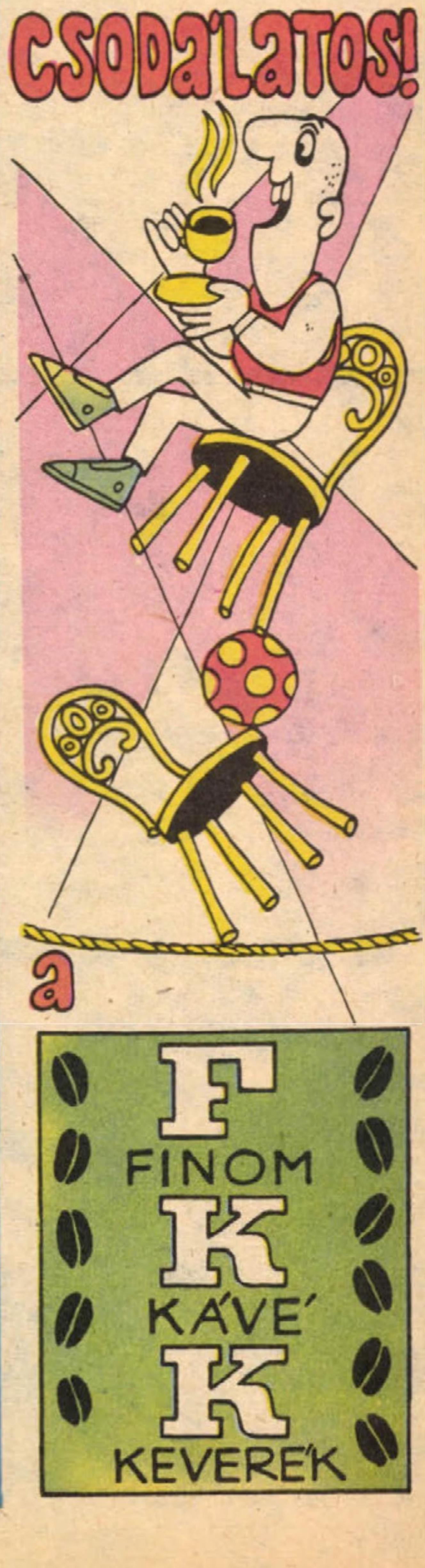
HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

CSINOS?
én varrtam otthon!
PÉNZT ÉS IDŐT TAKARÍT MEG HA MAGA VARRJA A RUHÁIT, MODERN VARRÓGÉPEN!

CSODÁLATOS!
a
F
FINOM
K
KÁVÉ
K
KEVERÉK

TÜCSÖK és BOGÁR

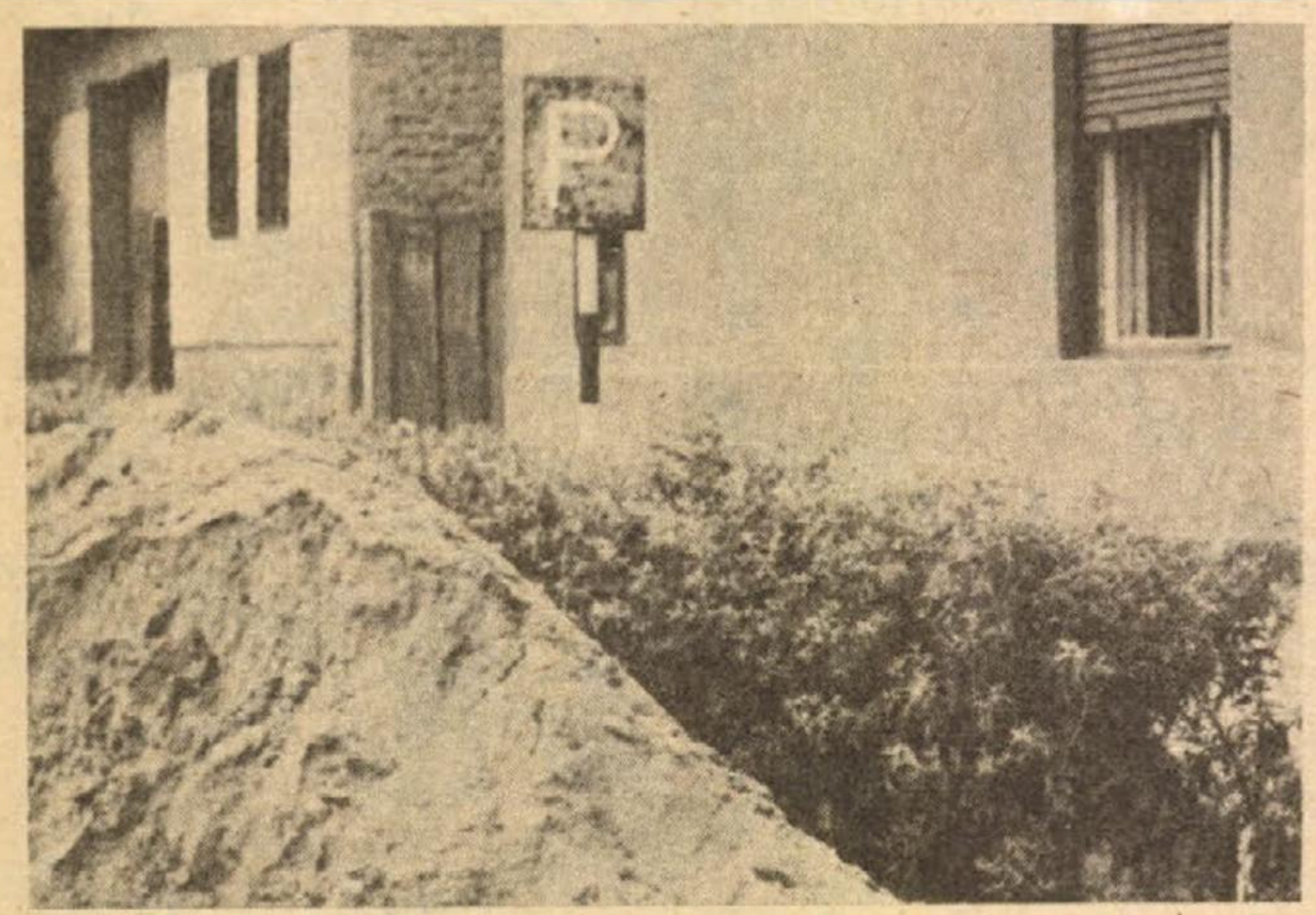

Parkírozóhely — kizárólag terepjárók számára

(Kesztölcön fotózta: Hertlik János)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

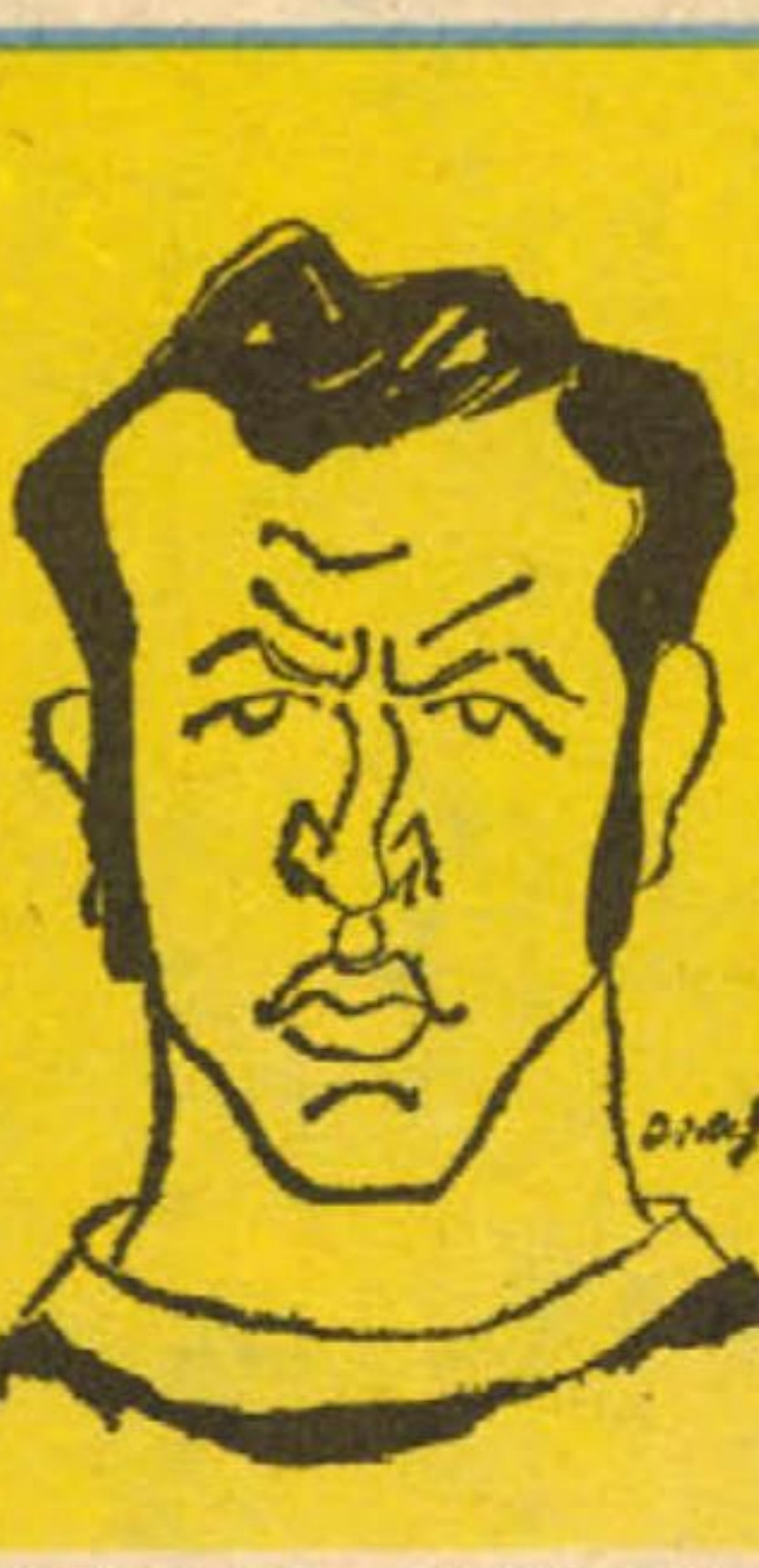

TAKÁCS LÁSZLÓ

a Tatabányai Bányász csatára rövid idő alatt a csapat egyik erőssége lett. Az SBTC ellen is szükség lesz minden tudására . . .

*

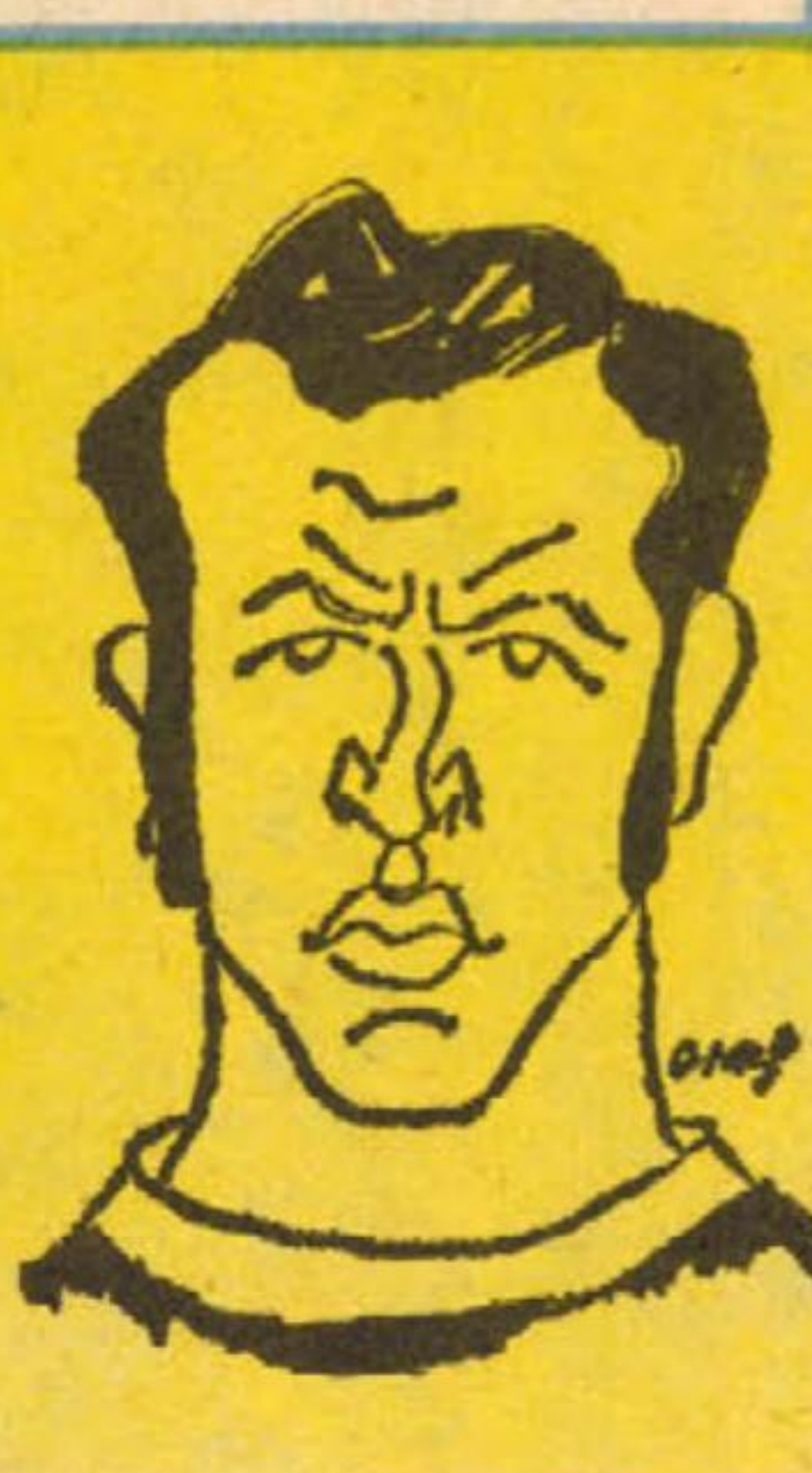

TÖRÖK

a VASAS fiatal játékosa, aki az Egyetértés elleni mérkőzésen nyújtott ragyogó játékával ismét bizonyitotta tehetségét. A vezető gólt is az ő nagyszerű egyéni akciójának köszönhette csapata

Az ügy nem teljesen abszurd. A törökök között is vannak takácsok és a takácsok között is vannak törökök. Csak kisbetűvel kell írni!

(A Sportfogadás 34. és 35. számából ollózta Öller István tatabányai olvasónk)

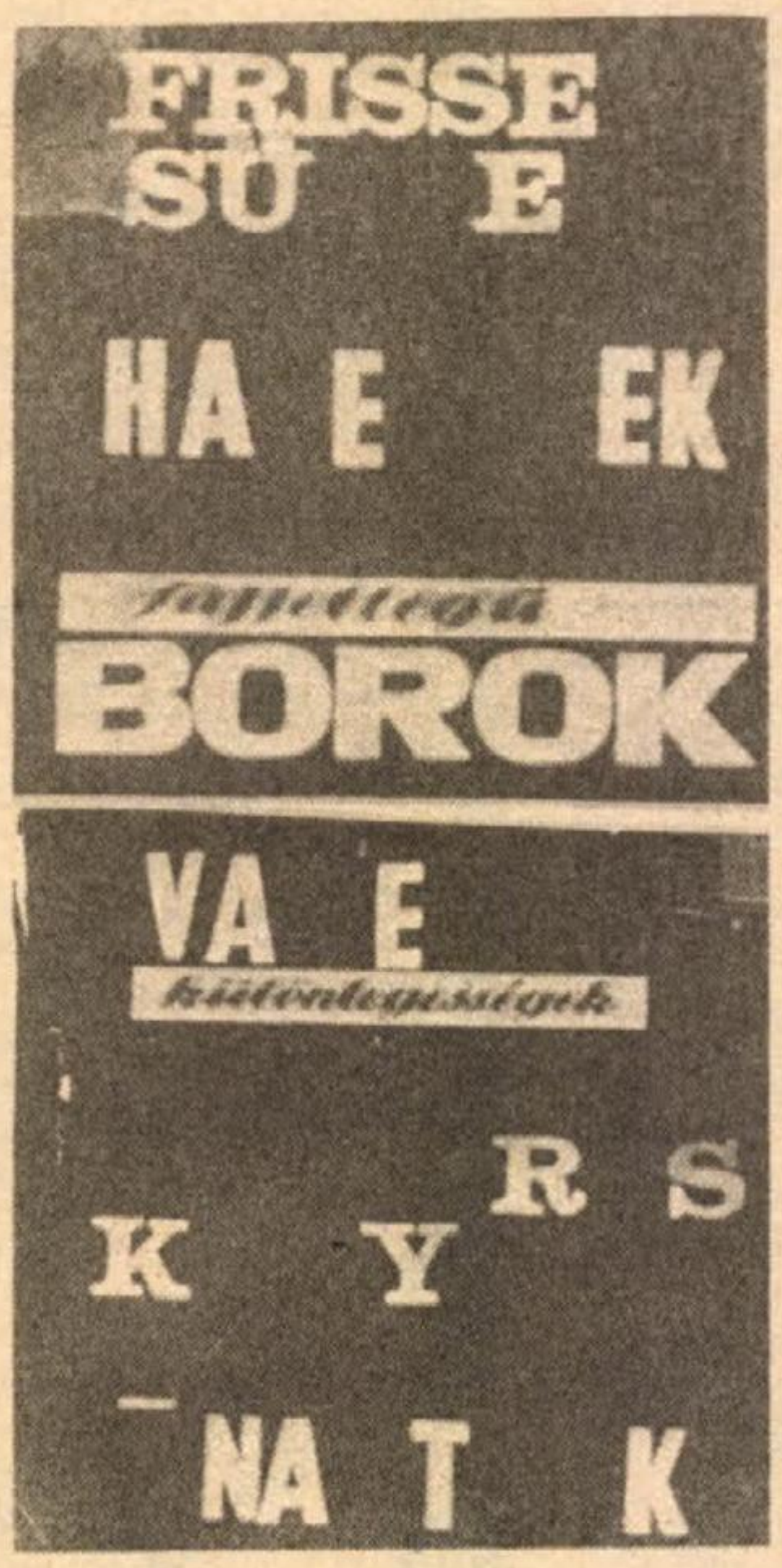

FRISSE
SÜ E
HA E EK
BOROK
VA E
R S
K Y
NA T K

Rejtvény vagy reklám? A megfejtők között két szép k . . y . r . sna . t . . . k-ot sorsolunk ki.

(A Vadásztanya étterem kirakatában fotózta Beszeda László budapesti olvasónk)

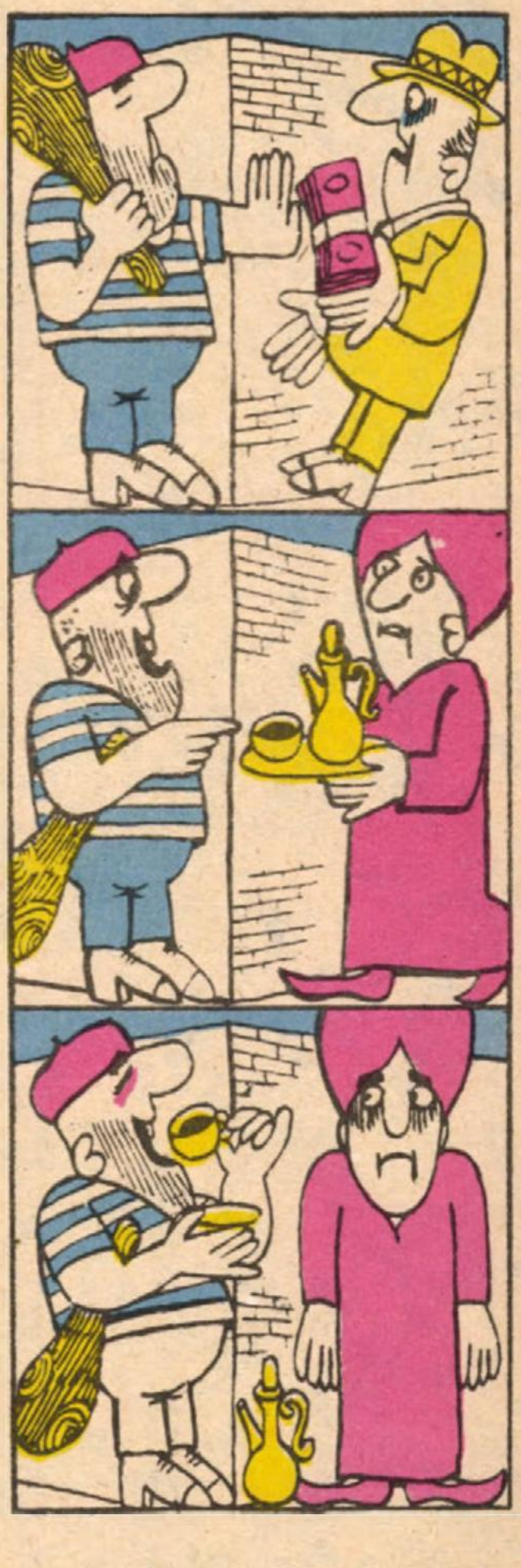

Ez aztán az erős kávé! Még a nadrág is kifehéredik tőle!

(A Ludas Matyi hirdetései közül ollózta Wukovics Ida budapesti olvasónk)

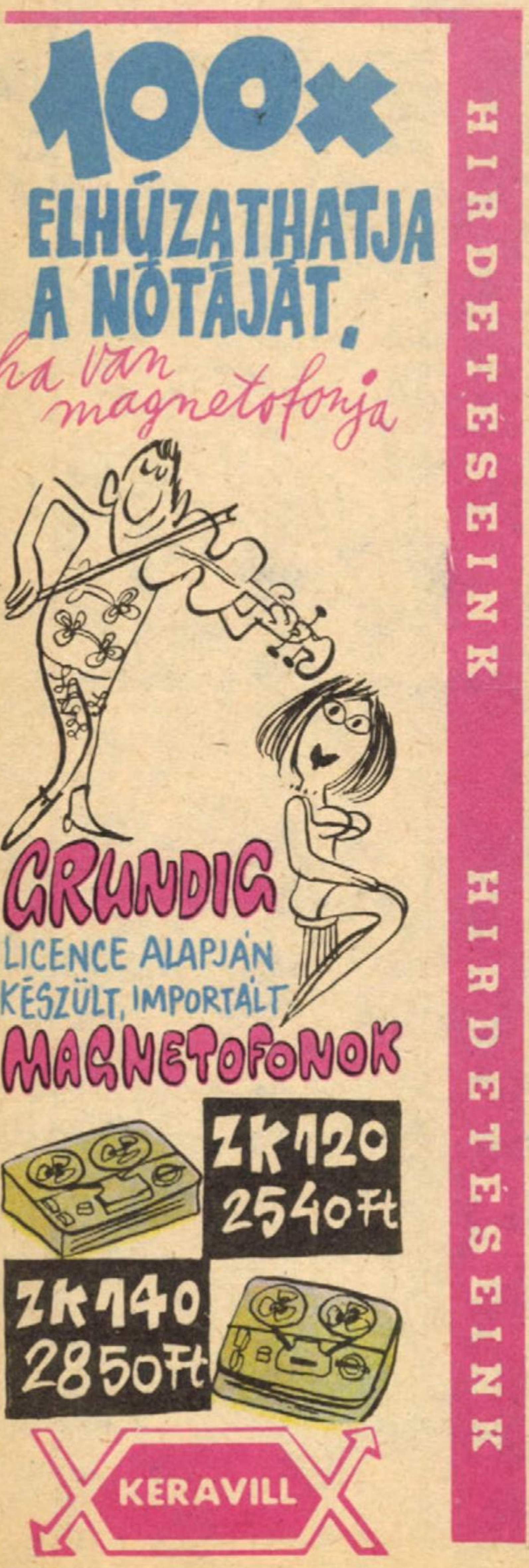

Hallottunk két viccet...

①

Egy fiatalember nősülni akar és sorban mutatja be szíve választottjait, de a mamának egyik menyasszonyjelölt sem tetszik. Mire a fiatalembernek ezt tanácsolja a barátja: — Olyan lányt keress, aki hasonlít az édesanyádhoz, akinek hasonló az érdeklődési köre.

Egy hónap múlva ismét találkoznak és a barát érdeklődik:
— Nos? Mi újság?

— Megfogadtam a tanácsod, és találtam egy lányt, aki mindenben megfelel az anyám ízlésének.
— Így hát most boldog vagy?

— Dehogy. Kereshetek más menyasszonyt, mert ez meg az apámnak nem tetszik.

②

Egy amerikai farmer bemegy egy kalapüzletbe. Kiválaszt egy panamakalapot és megkérdezi: — Mibe kerül?

— Tíz dollár — válaszol a kereskedő.

— És hol van a két lyuk?

— Ez egy vadonatúj kalap. Nem lehet lyukas — mondja sértődötten a kereskedő. Mire a farmer csendesen megjegyzi:

— Már pedig ezen a kalapon két lyuknak kell lennie, hogy az a szamár, aki ezért tíz dollárt fizet, átdughassa rajtuk a füleit!

DÉLIBÁB

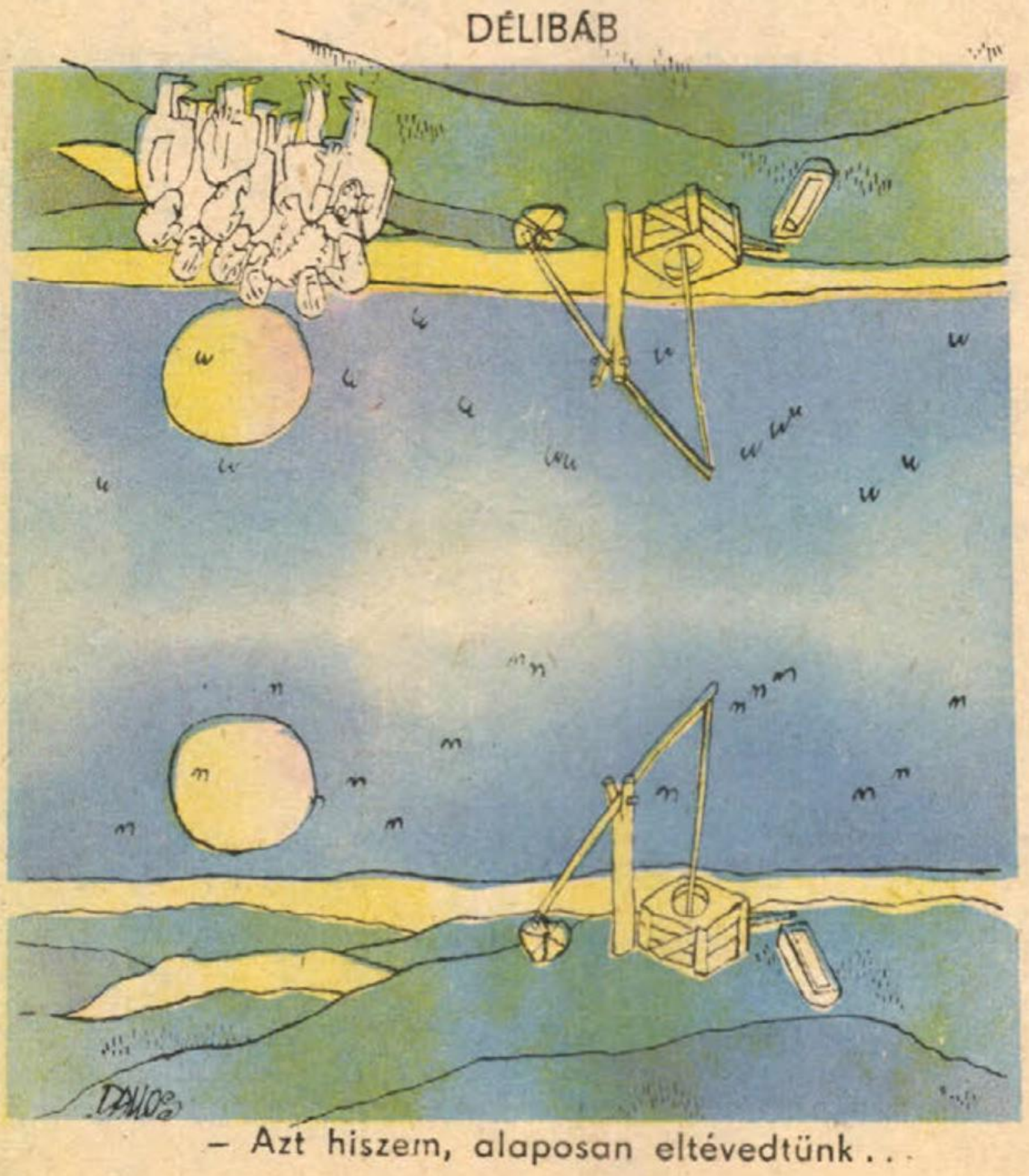

– Azt hiszem, alaposan eltévedtünk . . .

SZEZON VÉGI MEGLEPETÉS

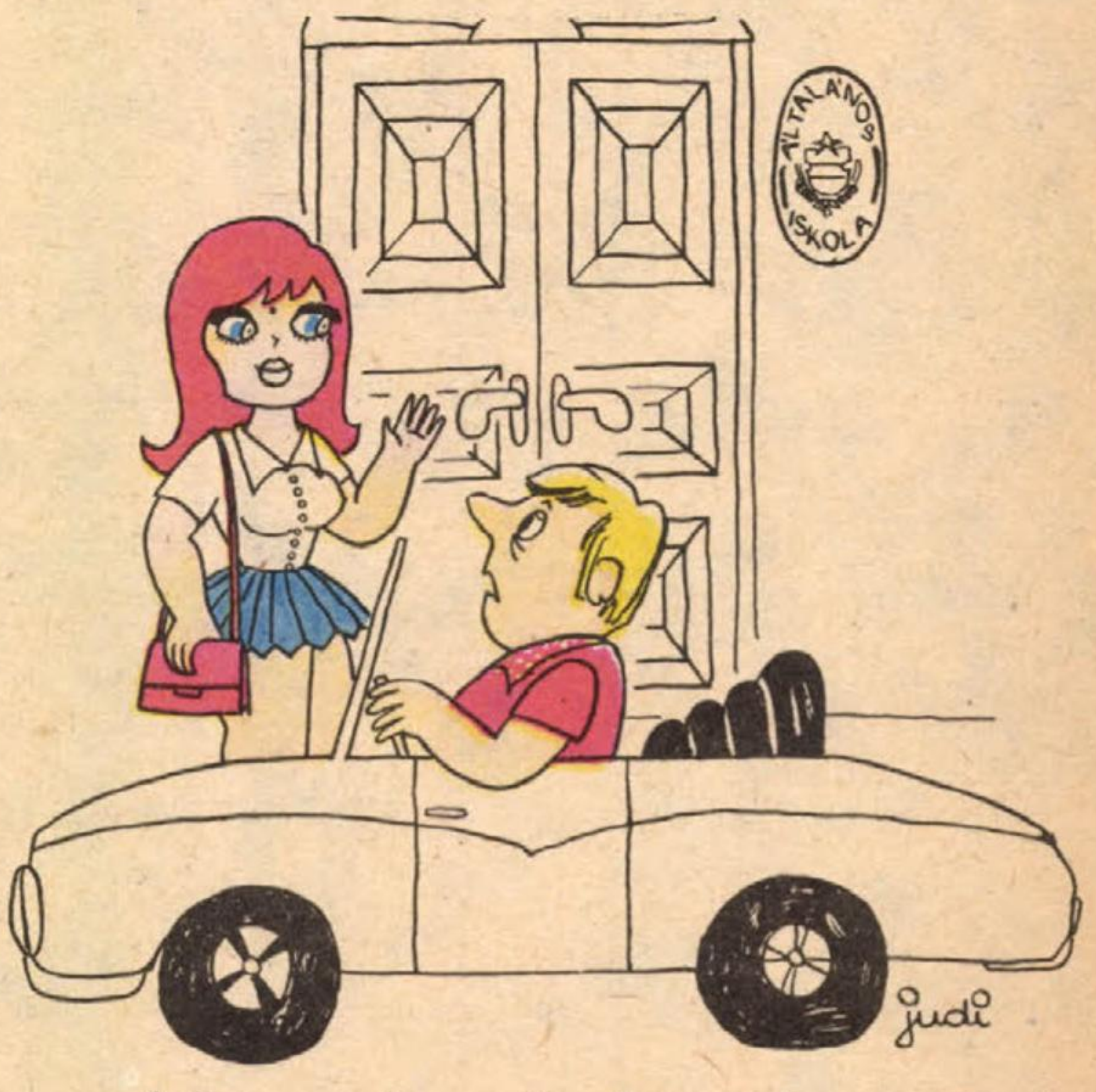

– Ágika nem is mondta, hogy még csak általános iskolába jár.

ROSSZ VENDÉGEK

A fantasztikusnak látszó esemény néhány nappal azután történt, hogy megnyitották a Hiperbola éttermet, a főváros legkorszerűbb vendéglátó-kombinátját. A Hiperbola az utolsó öreg pesti kávéház helyén létesült, amelynek padlója még a dögnehéz biliárdasztalok lábnyomát őrizte, a mennyezete pedig az egykori gázcsillárok vaskampóit.

A Hiperbola egyszerűen lebilincselő volt. A bejárat fotocellára működő ajtaja magától feltárult a vendég előtt, és a régi ruhatár fogasai helyett mindössze egy csőszerű szekrényke állt, amely a levetett kabátokat és a beadott ernyőket, kalapokat másodpercek alatt elszállította, majd később előkereste és kiadta egy ügyes elektromos agy segítségével. A Hiperbolában orgonazene szólt a falból, de számos különleges terme is volt: vadászterme, melyben egy szerkezet az erdő suhogását állította elő mesterséges úton, volt magyaros szobája, melyben optikai eljárással délibábot idéztek elő, volt drinkbárja, űrhajó belsejét utánzó kiképzéssel és az űrből érkező rádiójelekkel, és volt persze nightklubja, ibolyántúli sugárzással. Az ételeket a felszolgálók apró kis villamos targoncákon hordozták körül, az italokat pedig, erre betanított, okos bernáthegyi kutyák vitték az asztalokhoz, kis hordókban a nyakörvükön.

Mit soroljam tovább, a Hiperbola látványosság volt, szórakozás és világszínvonal. A fantasztikus esemény, mint már említettem, pár nappal a Hiperbola megnyitása után történt, valamivel éjfél után, amikor már csak a bárhelyiség üzemelt, különben a takarítónők vették birtokukba az étteremkombinát elhagyott helyiségeit.

Ringerné, aki ezen a napon a földszinti nagytermet takarította, elpanaszolta, hogy az egyik asztalnál vendégek ültek, mit sem törődve a záróraval, és mikor ő rájuk szólt, hogy nem tud takarítani tőlük, ügyet se vetettek rá, mintha a világon se lett volna.

— Kizárt dolog! — mondta Ringernének az öreg Babák Jenő bácsi, a sokat tapasztalt pincér, most nyugdíjban: éjszakai portás. — Kizárt dolog — mondta —, magam ellenőriztem zárás után, hogy senki nem maradt a helyiségekben.

— Bolondnak néz? — mondta mérgesen Ringerné és otthagyta a portást. Másnap aztán, nem sokkal éjfél után, miközben Jenő bácsi békésen bóbiskolt a székén, valaki erőteljesen megrázta a vállát. Ringerné volt: — Most megnézheti őket! — mondta harciasan. — Megint itt vannak, ugyanaz a társaság! Csináljon velük valamit, mert nekem még csak nem is válaszolnak. Azért, mert az ember egyszerű takarítónő... — dohogott Ringerné, miközben az öreg portás álmosan ment utána. — Ott ülnek! — mutatta Ringerné —, de mi az! Valami baj van?! — nézett ijedten a portásra. Mert az öreg Babák Jenőnek, aki még a Vampeticsnél volt főúr, minden szín kiszaladt az arcából és kővé válva meredt az asztaltársaság felé.

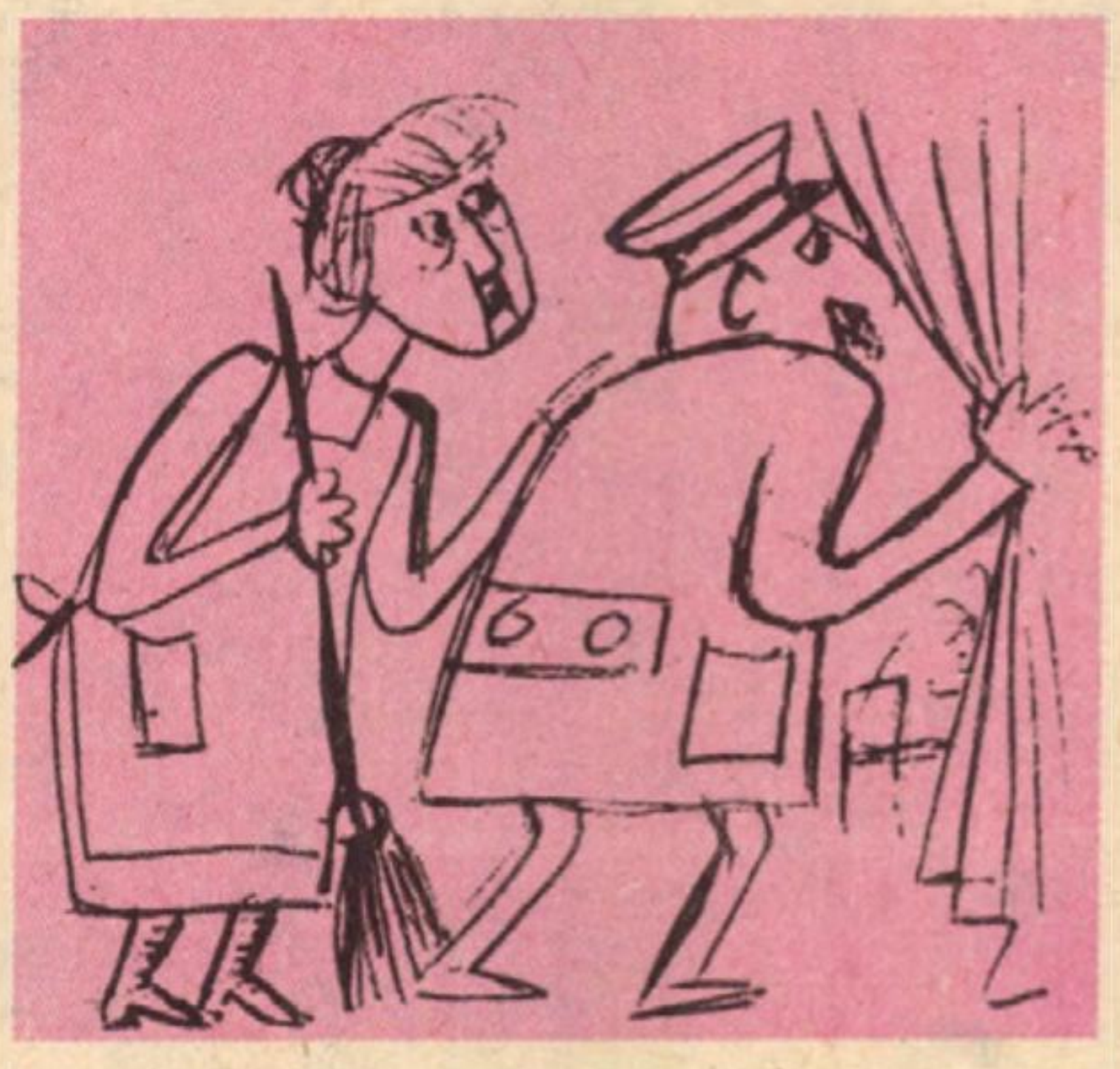

— Irgalmas ég!... — suttogta maga elé az öreg pincér — ez nem lehet... pedig ők azok... nem tévedek...

— Ismeri őket? — kérdezte aggodalmasan Ringerné.

— Ismertem őket — mondta rekedten Babák —, mind a törzsvendégeim voltak, *míg éltek*... — nyögte ki az öreg, és Babákné keresztet vetett magára többször is egymás után.

— Karinthy úr... és Kosztolányi úr... Móricz úr... Hunyadi úr...

— Menjünk innen — koccantak össze Ringerné fogai —, irgalom ne hagyj el...

***

Az esemény hírére néhány takarítónő felmondási idő nélkül, azonnal kilépett a vállalattól, de ez a súlyos helyzet sem akadályozta meg, hogy a Hiperbola vezetői örömmámorban ne ússzanak:

— Fantasztikus reklám! — ujjongott Járókai Zsolt, a Hiperbola igazgatója. — A régi törzsvendégek visszajárnak kedves asztalukhoz!

A Hiperbola homlokzatán egy hét múlva már színes, mozgó neonfelirat sugározta:

NAGY SZELLEMEK
TALÁLKOZÓHELYE!

És a Hiperbola földszinti nagyterme reggelig nyitva tartott, hogy a vendégek maguk is ott ülhessenek a legendás törzsasztal társasága fényében és közelségében. Az érdeklődés minden várakozást felülmúlt.

Két-három hétig tartott a Hiperbola vezetőinek eksztázisa, midőn egy délelőtt a nagyterem üzletvezetője, Ideig Lajos sürgős kihallgatást kért az igazgatótól.

— Nem hallgathatok tovább — mondta aggodalmasan Járókainak. — A nagyterem bevételi tervével súlyos bajok lesznek.

— Ugyan miért? — kérdezte az igazgató.

— A tiszteletre méltó szellemek miatt — mondta Ideig kereken. — Az előttem is mélyen nagyra becsült urak ugyanis egyetlen kávé mellett üldögélnek kakasszóig, és közben nagyszerűen érzik magukat. Egy kávét fogyasztanak, esetleg egy vajaskiflit és Karinthy úr háromnégy pohár friss, tiszta vizet! Tessék elképzelni!

— És a vendégek? — borult el az igazgató arca.

— A vendégek szinte hipnotizálva vannak tőlük — mondta az üzletvezető —, hiába a rajongás meg a csodálat. Egy-két kávé, és semmi több! És tiszta vizet kérnek! És betűjátékokat játszanak, és hajnalig ott ülnek a teremben és pompásan érzik magukat!

***

Néhány nap múlva meglepő hír jelent meg a napilapokban. Az alig egy-két hete megnyílt Hiperbola étteremben bizonyos műszaki bajok mutatkoztak és az éttermet egy időre bezárják.

A hiba kijavítása folyamatban van.

Somogyi Pál

GYERMEKÚSZÓK A CSÚCSON

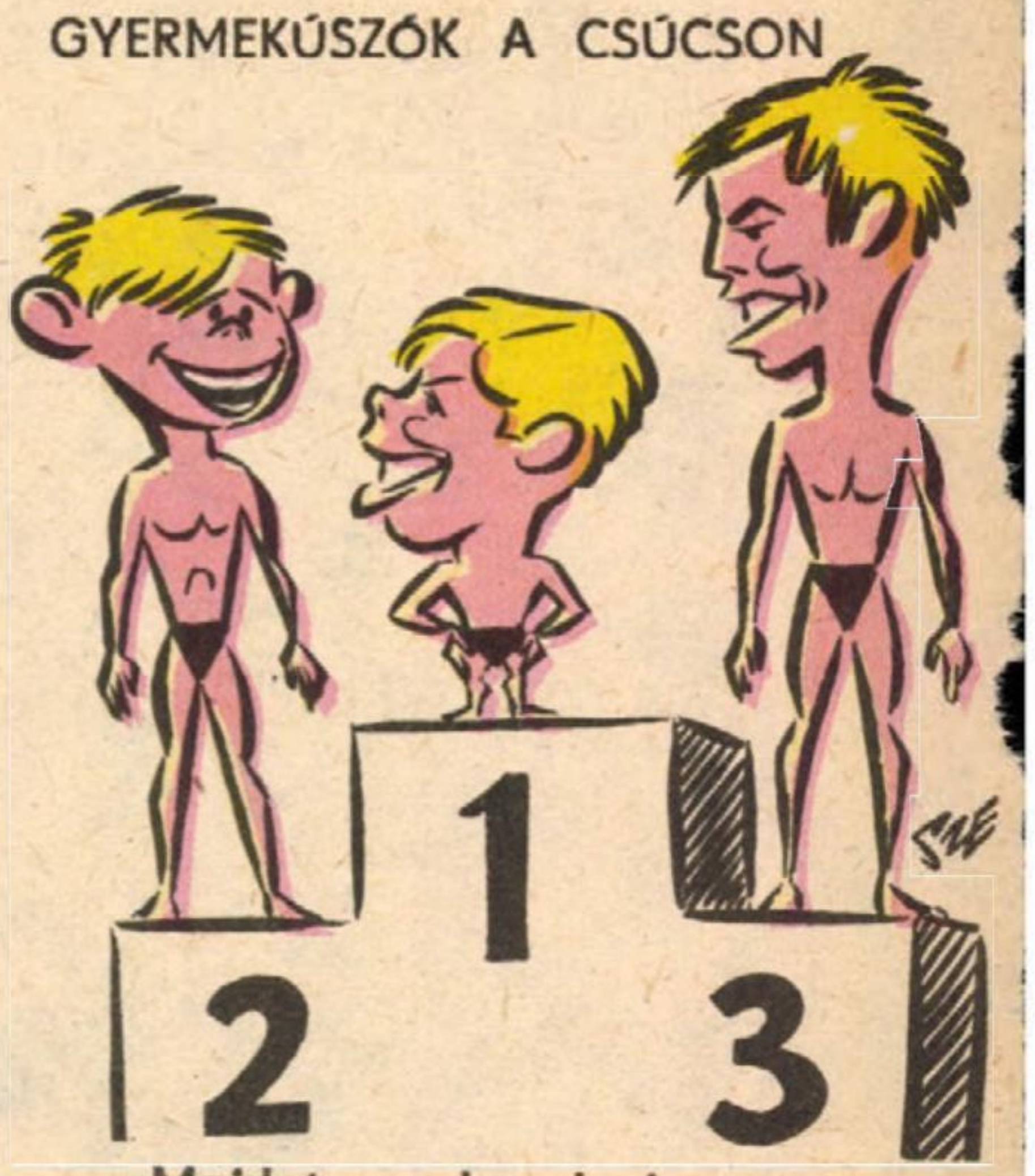

— Majd te se leszel olyan nagyfiú, ha megnősz.

Csörgőkigyók egymás közt

Két vénkisasszony süstörög
a násznép sorfala mögött:
— Amit látsz,
minden kölcsön!
A menyasszonyi szép ruha,
a műkonttyal telt frizura
s a fiún
a sötét öltöny.

A másik suttog: — Hiányzik
egy ma oly ritka hiánycikk,
ami a fő
egy hölgyön...
Divatját múlta tárgy, bizony,
a szűzi, fehér liliom;
ez nincs bérbe,
se kölcsön.

A nyelvtársnője replikáz:
— Tudja az egész társasház,
hogy mért
sürgős a lagzi:
az orvosra ment egy vagyon,
mert fel volt sliccelve nagyon
a szoknya,
az a maxi!

Most csinálhatják majd tovább,
mit eddig hónapokon át,
az nekik úgysem
újság,
de most, hogy róla FLEPNI van,
rá merem tenni a nyakam,
hogy rém hamar
megunják!

Bedő István

ORSZÁGOS BAJNOKSÁG

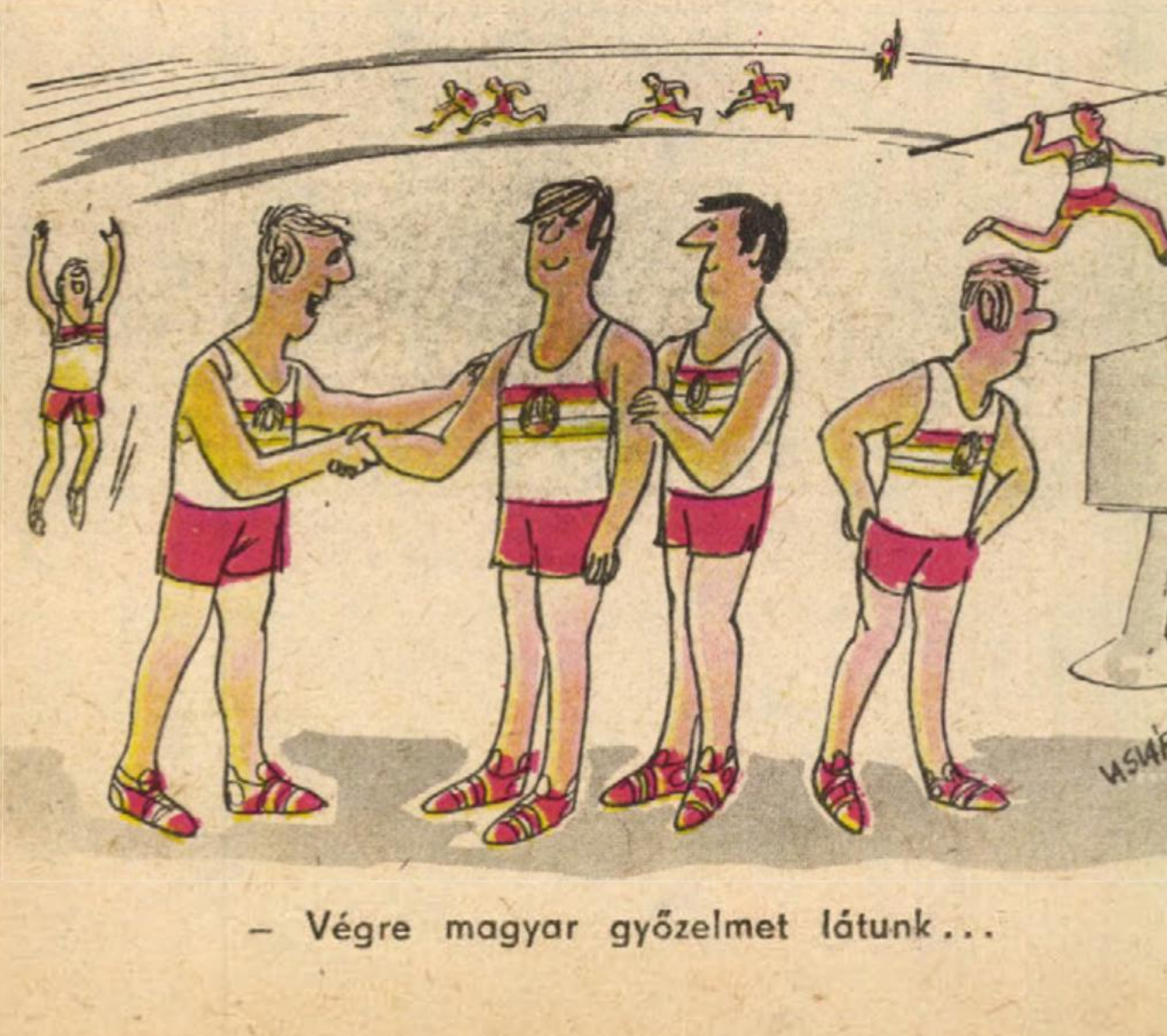

— Végre magyar győzelmet látunk...

ATLÉTIKA

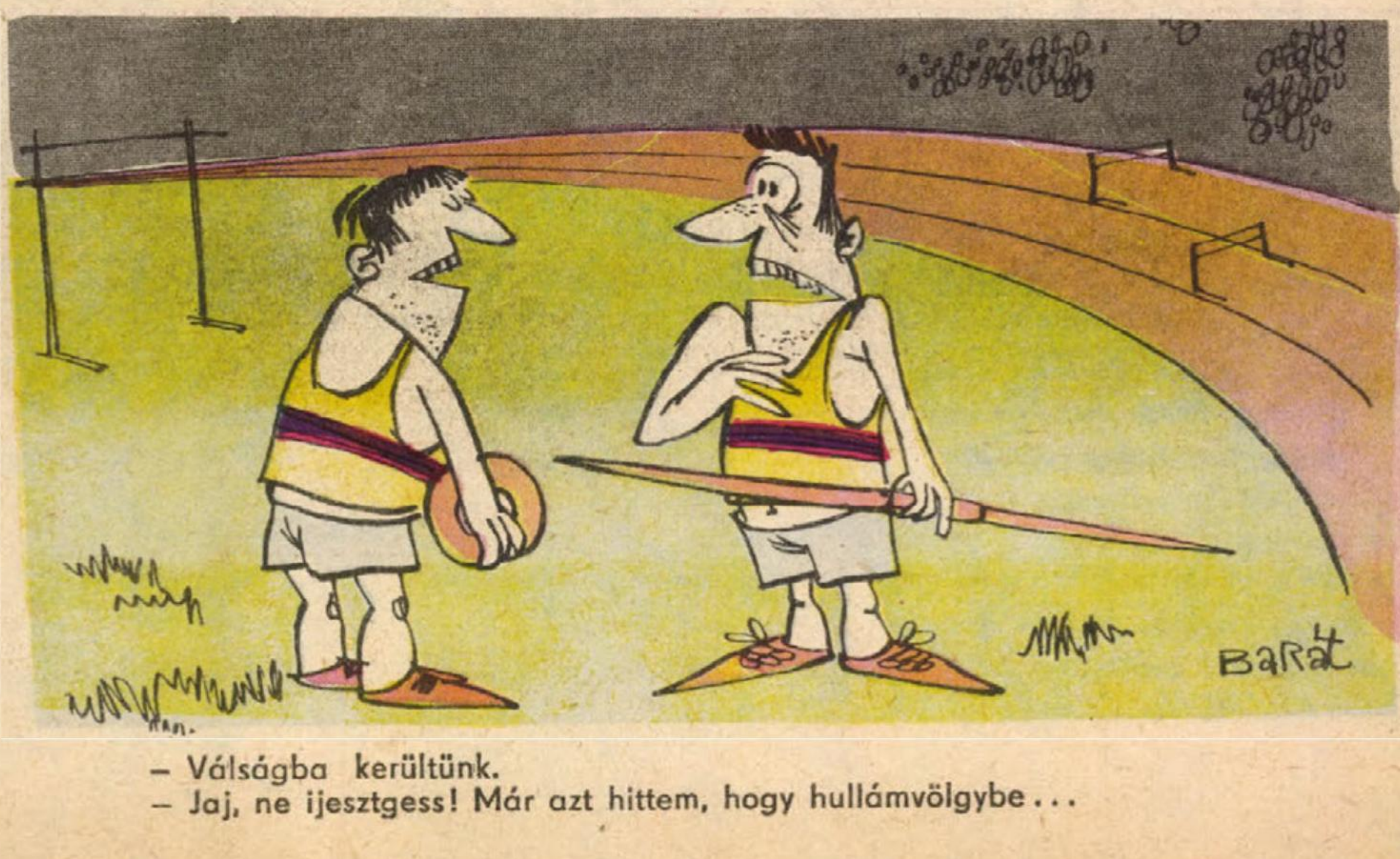

— Válságba kerültünk.
— Jaj, ne ijesztgess! Már azt hittem, hogy hullámvölgybe...

CSAK PONTOSAN!

Az ifjú férj titokban belelapoz felesége háztartási könyvecskéjébe. Megelégedéssel látja, mennyi pontos bejegyzés van ott a kiadásokról: fűszeres, hentes, pék, cukrászda, fodrász és így tovább.

Egyszer csak a szeme megakad ezen:

„GSHMK – 342 forint."

Annyira fúrja az oldalát a kíváncsiság, hogy amikor előkerül az asszonyka, megkérdi:

– Szívem, ne haragudj, belestem a háztartási könyvecskédbe. Igazán szépen, pontosan vezetsz mindent... De mondd, mi az a tétel, hogy „GSHMK – 342 forint"?

– Az? Gőzöm Sincs, Hogy Mire Költöttem...

RÉBUSZ

191. sz. rejtvényünk megfejtése:

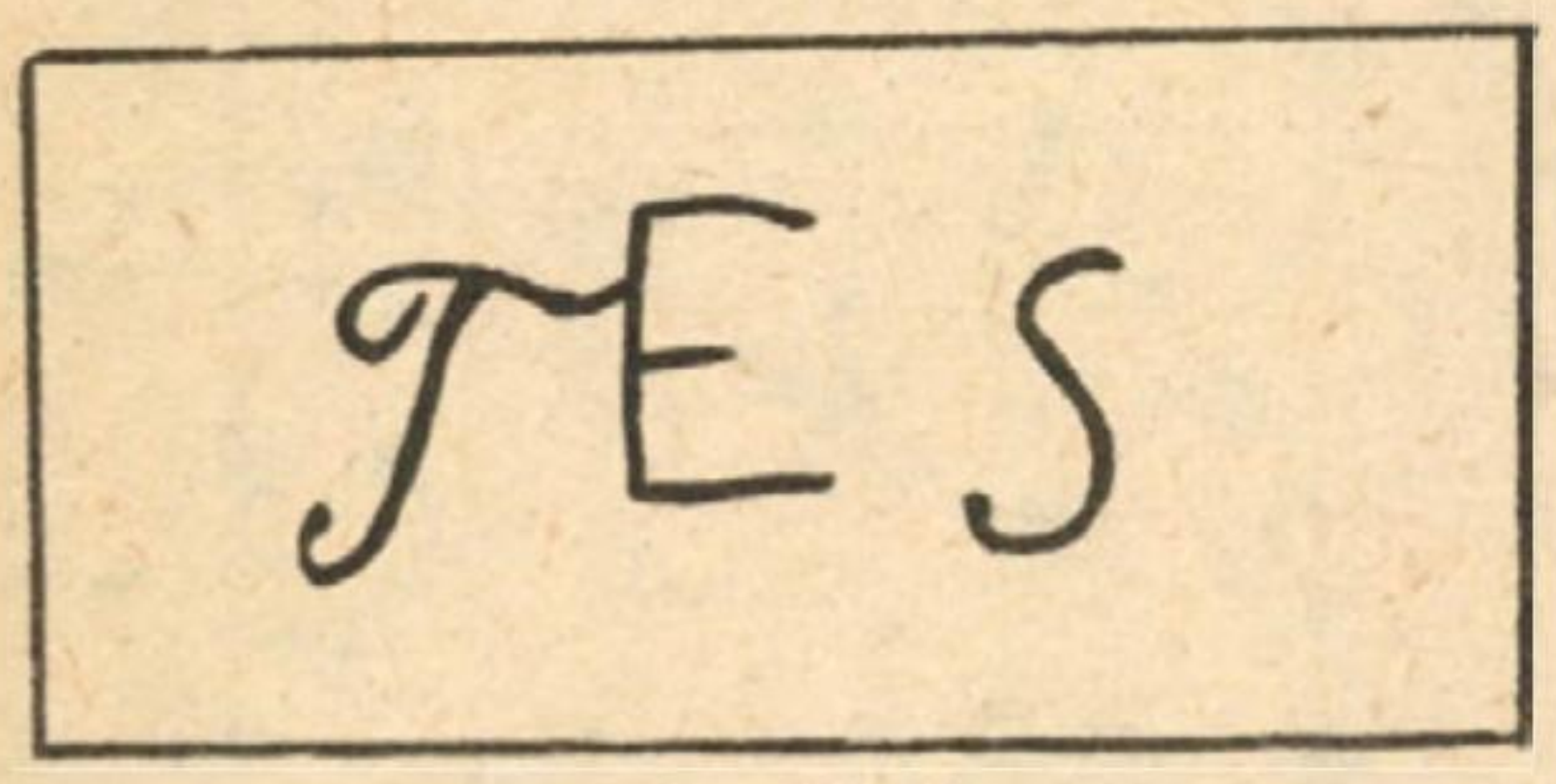

Egyetértés

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Prémusz Gyuláné, Budapest XII., Irhásárok u. 59.

Solymosi Gyula, Réde, Arany János u. 23.

Setényi Irén, Békéssámson, Lehel u. 5.

193. REJTVÉNYÜNK

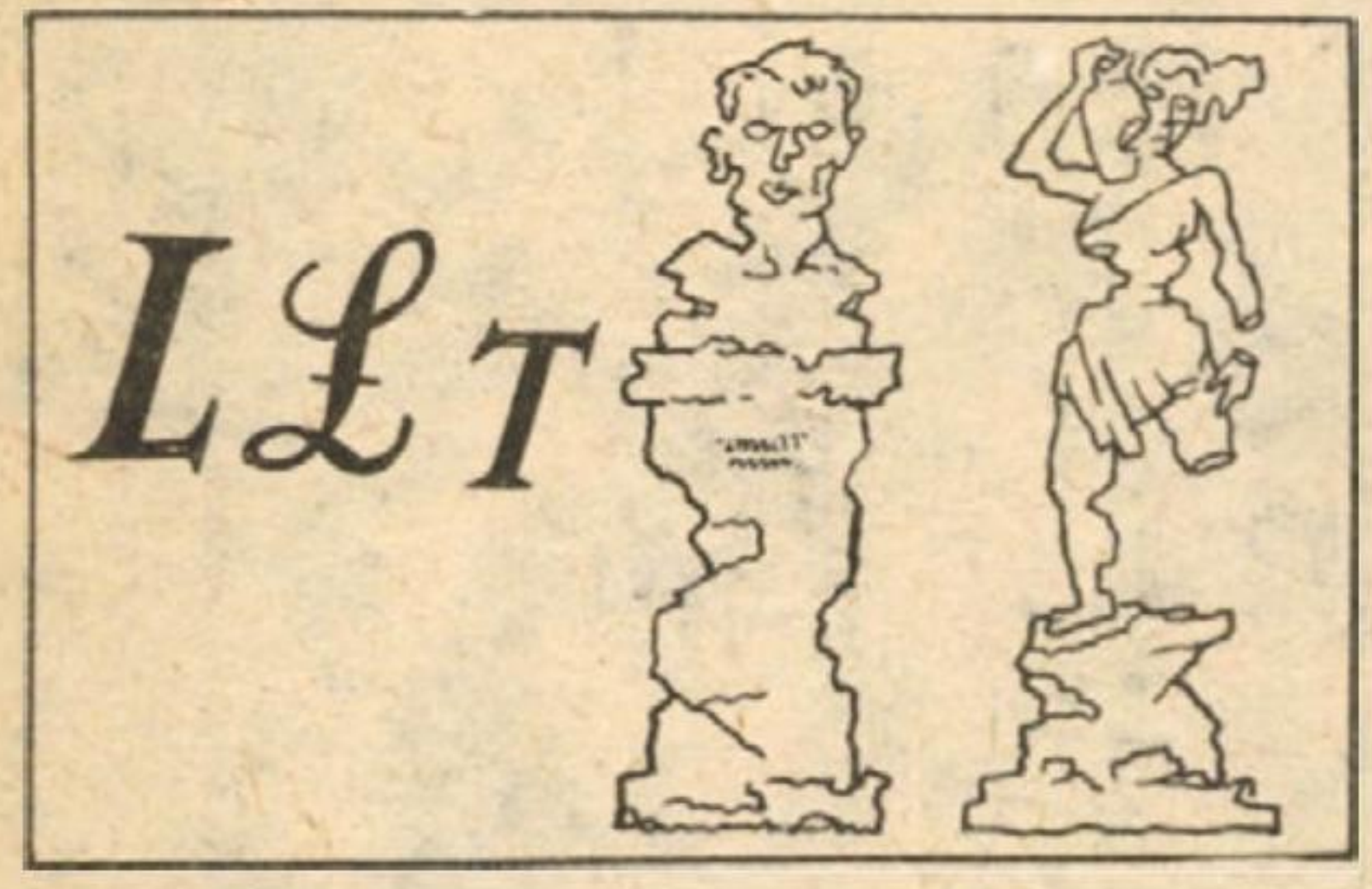

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb szeptember 13-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.3412/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

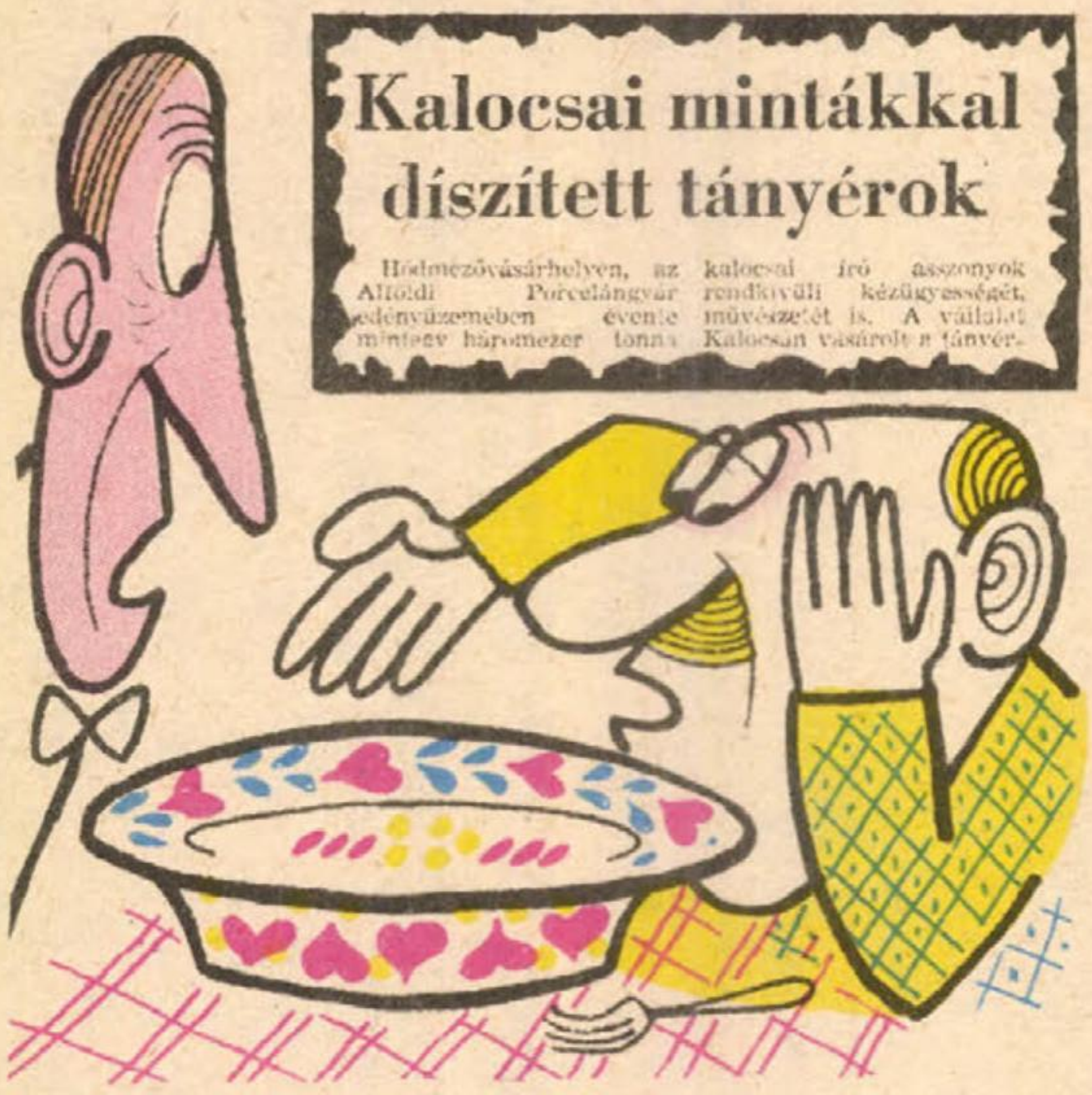
Kalocsai mintákkal díszített tányérok
Hódmezővásárhelyen, az Alföldi Porcelángyár edényüzemében évente mintegy háromezer tonna
kalocsai író asszonyok rendkívüli kézügyességét, művészetét is. A vállalat Kalocsán vásárolt a tányér-

– Mi ez az apró minta a tányér közepén?
– Az nem minta. Az az adag.

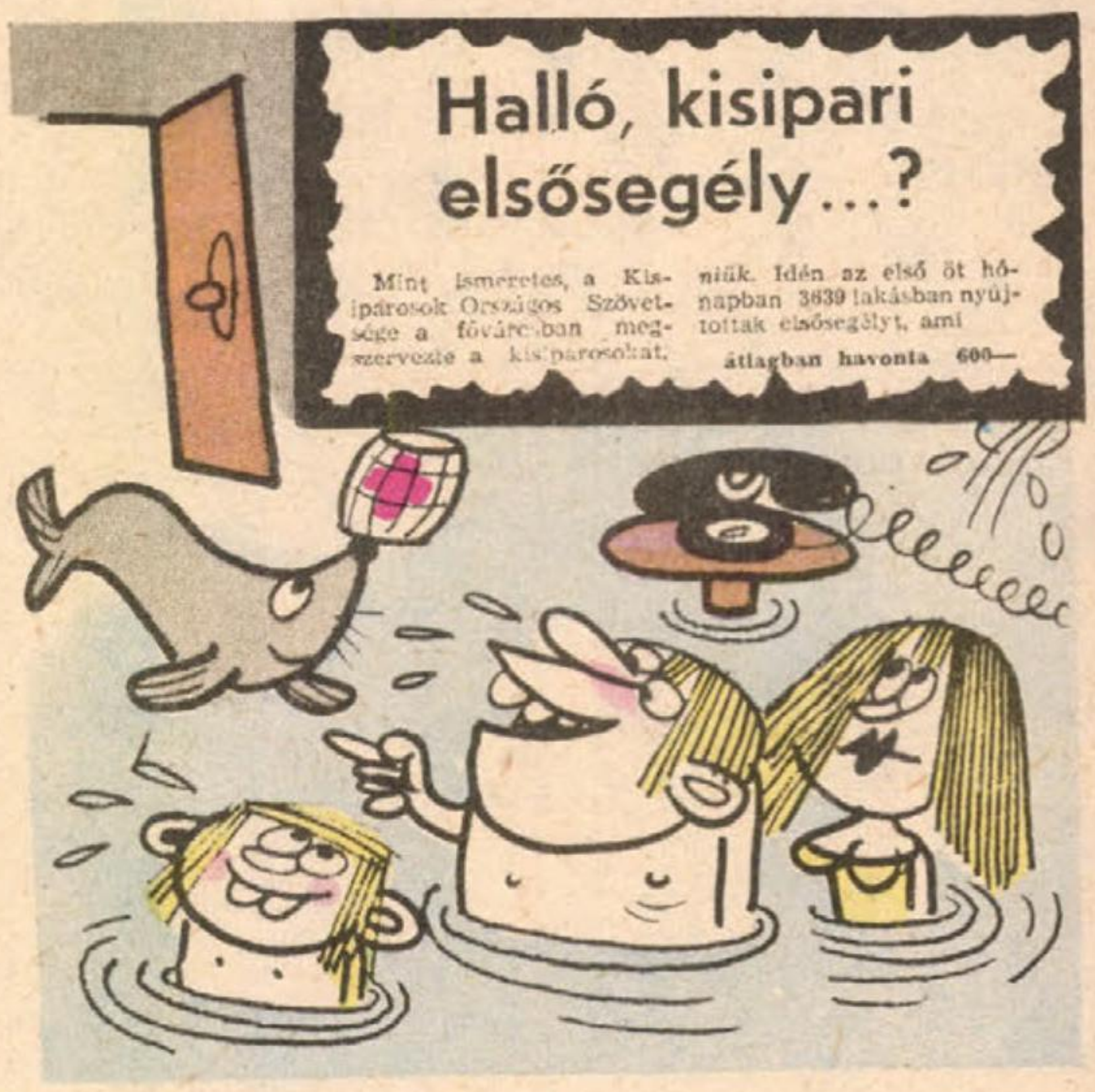
Halló, kisipari elsősegély...?
Mint ismeretes, a Kisiparosok Országos Szövetsége a fővárosban megszervezte a kisiparosokat.
niük. Idén az első öt hónapban 3639 lakásban nyújtottak elsősegélyt, ami
átlagban havonta 600—

– Hurrá, már nem lehet messze a szerelőosztag!

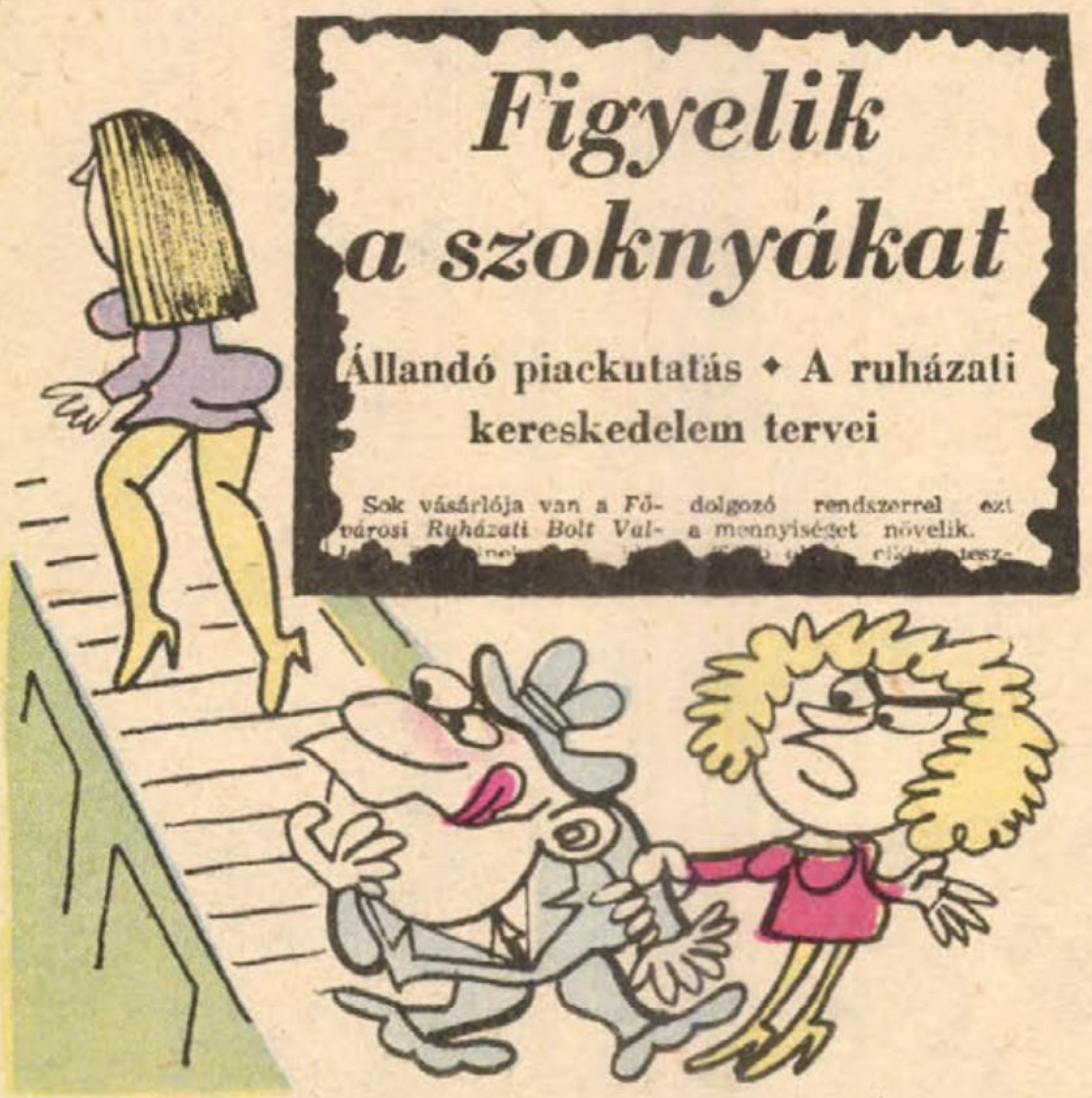
Figyelik a szoknyákat
Állandó piackutatás ◆ A ruházati kereskedelem tervei
Sok vásárlója van a Fővárosi Ruházati Bolt Val-
dolgozó rendszerrel ezt a mennyiséget növelik.

– Arról nem volt szó, Jenő, hogy munkaidő után is figyeld a piacot!

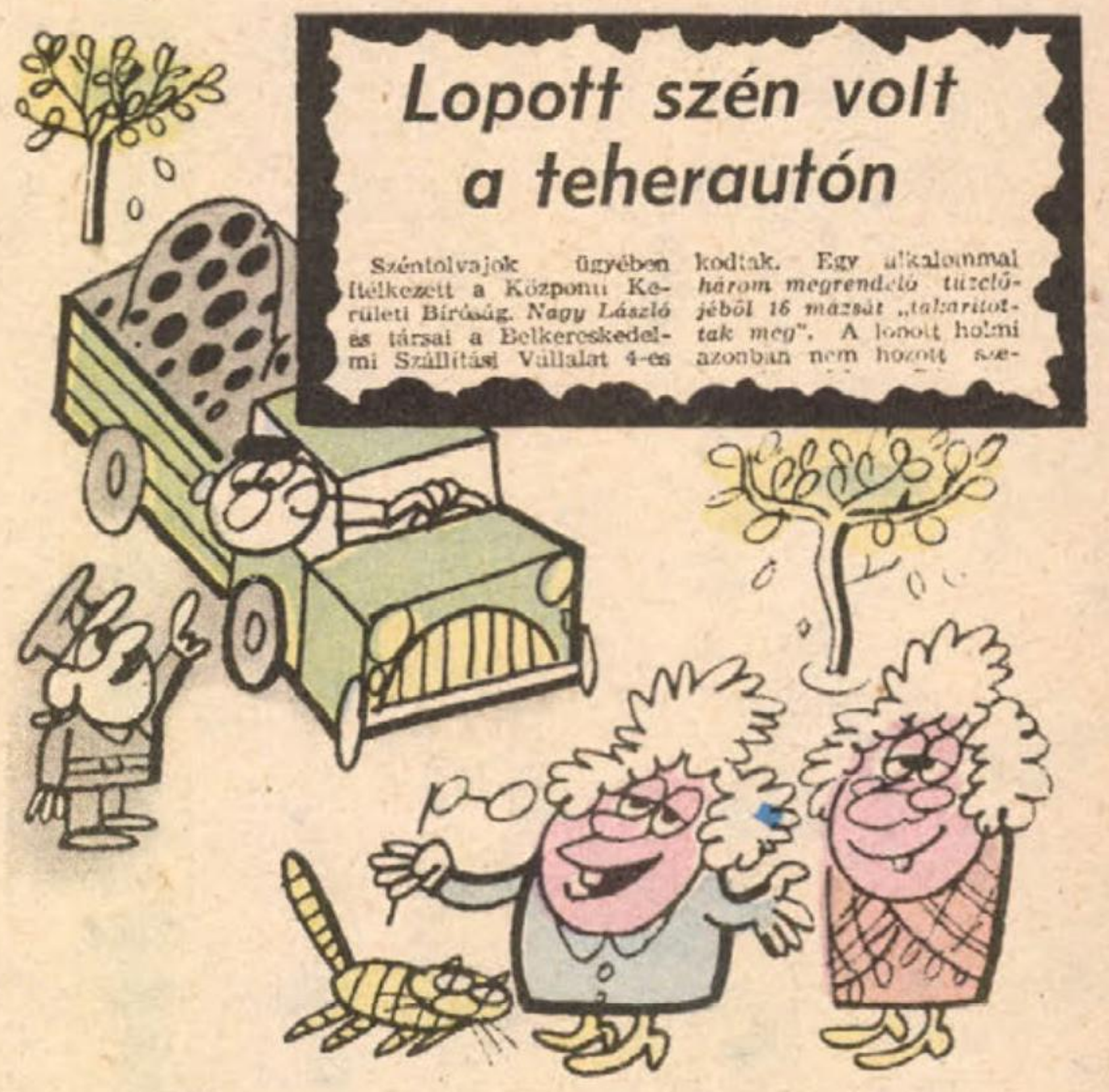
Lopott szén volt a teherautón
Széntolvajok ügyében ítélkezett a Központi Kerületi Bíróság. Nagy László és társai a Belkereskedelmi Szállítási Vállalat 4-es
kodtak. Egy alkalommal három megrendelő tüzelőjéből 16 mázsát „takarítottak meg". A lopott holmi azonban nem hozott sze-

– Istenkém, lopják a szenet! Újra itt az ősz!

NYÁR

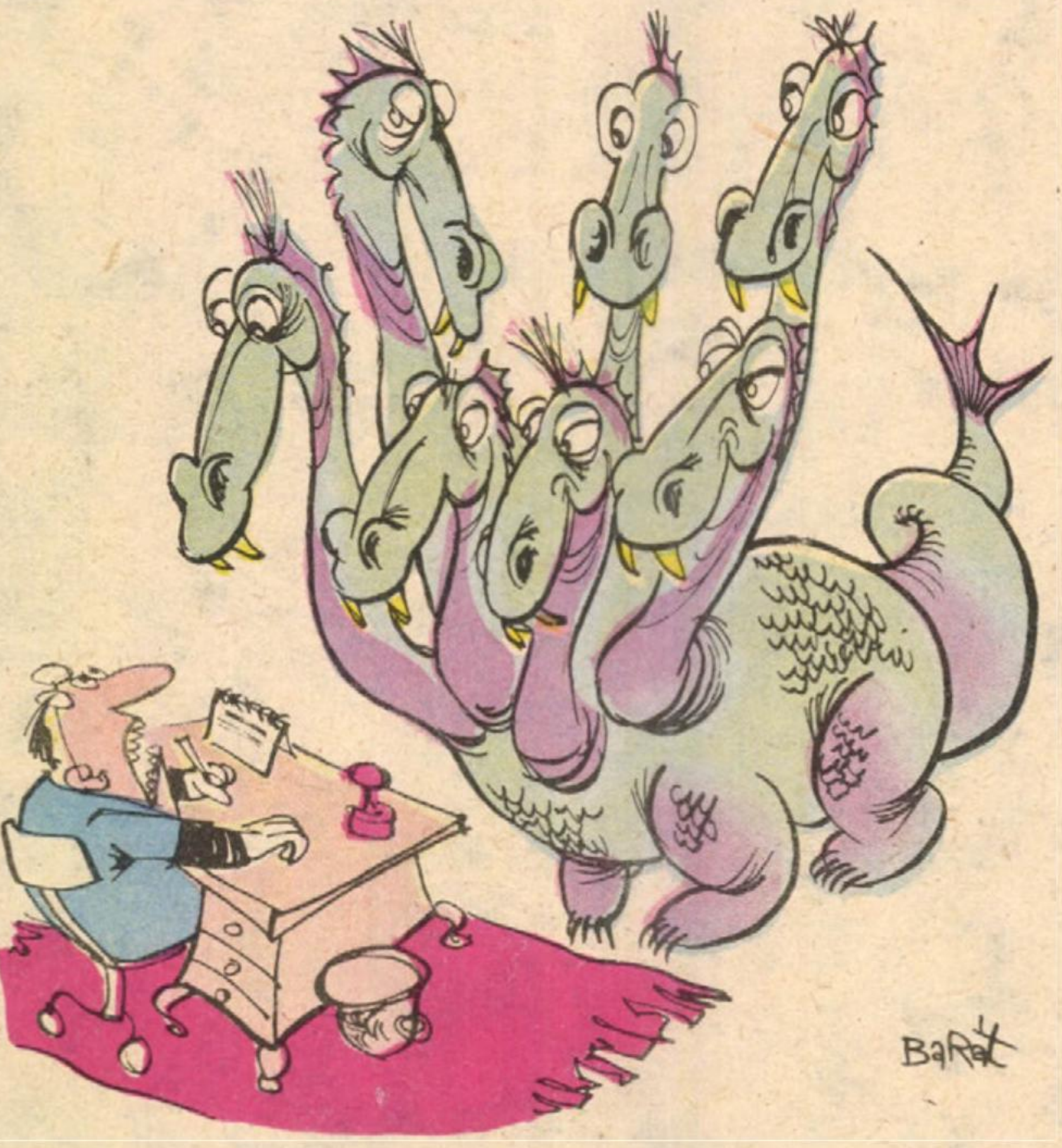

– Hány nap szabadságot akar kivenni?
– Hétszer két hetet.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

MEGJELENT A LUDAS MAGAZIN SZEPTEMBERI SZÁMA

LUDAS MAGAZIN
Mi történt, édes fiam?
– Most közölte a fiunk, hogy nem akar főiskolára menni...
Balázs-Piri Balázs rajza
TANULÓK ÉS NEMTANULÓK

IRODAHÁZÉPÍTÉSI LÁZ TÖRT KI

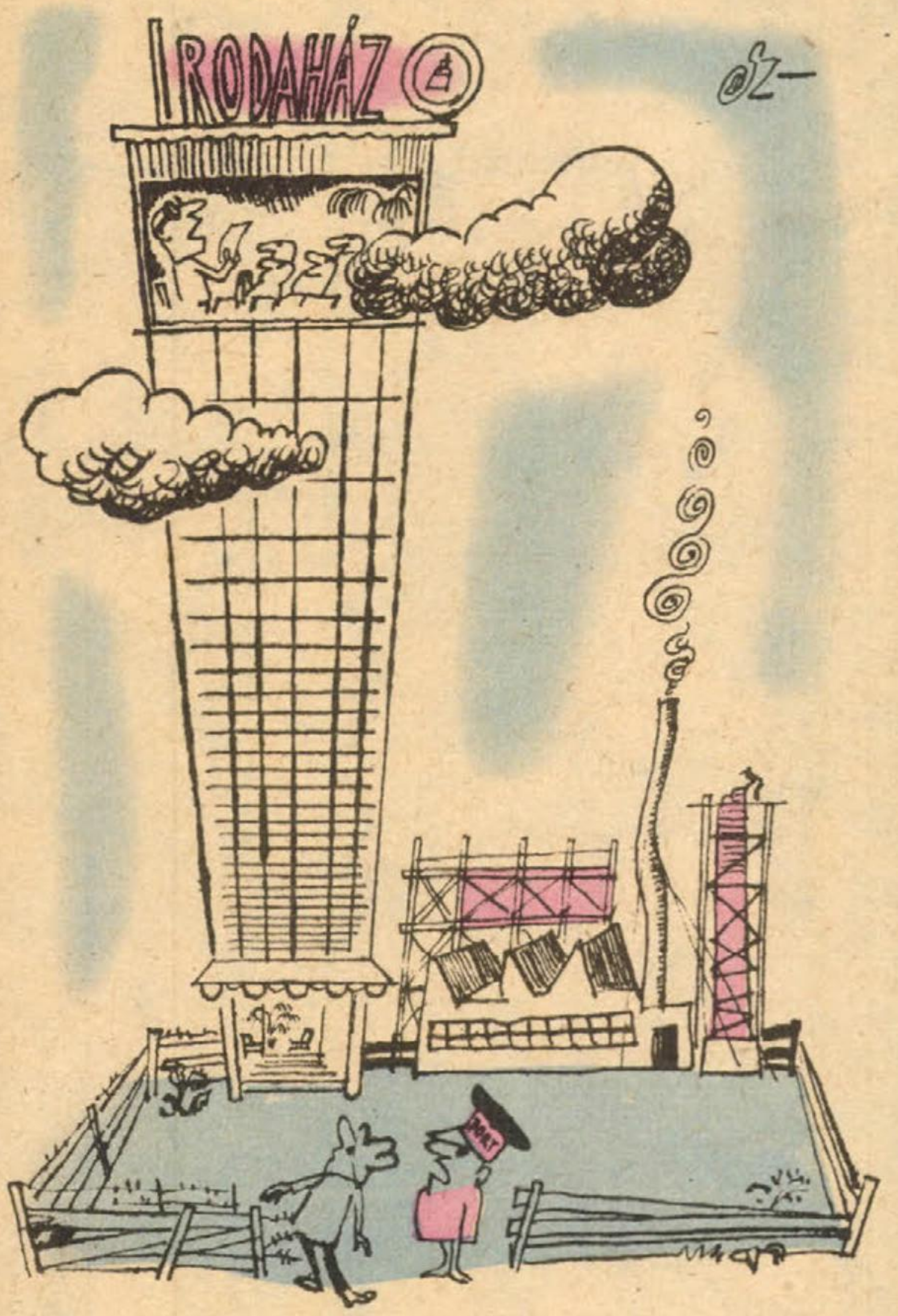

– A vezetőség nem fogad, kérem, éppen a fellegekben jár.

IRIGYSÉG

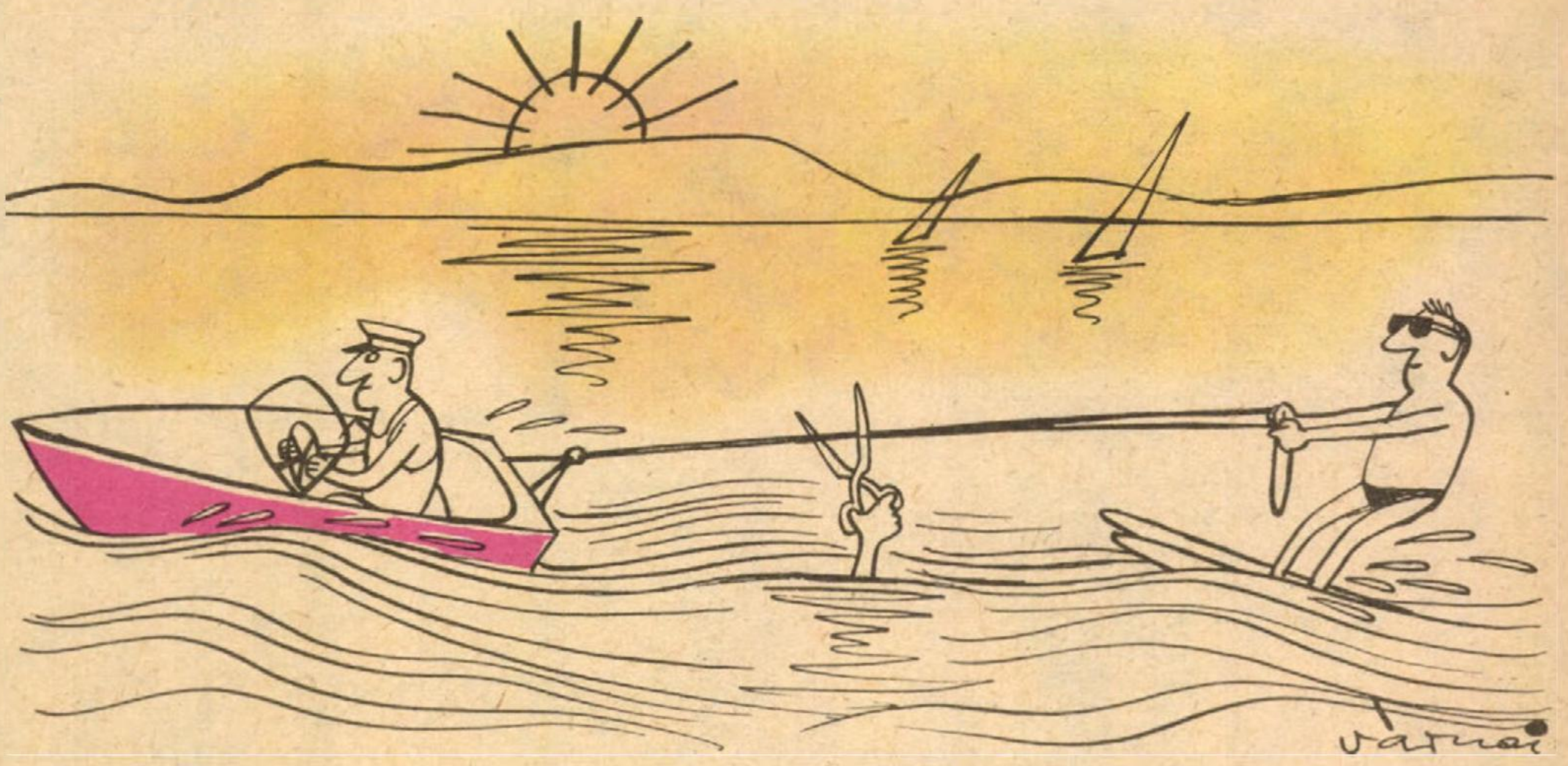

SZILÁNKOK

HUMANISTA

— Kedves uram, én mint igazi humanista, ellene vagyok minden erőszaknak. Éppen ezért arra kérem, hogy önként, saját józanjából adja át minden pénzét és értéktárgyait!

JAVASLAT

Ehető kanalakat és villákat kellene gyártani, mert az a tapasztalatom, hogy az éttermekben az evőeszközöket gyorsan kihozzák, míg az ételre sokáig várni kell.

UZSORÁS

— Tehát havi 200 forintos részletekben fogja törleszteni ezt a százast.

DICSEKVÉS

— Gratuláljatok. Tegnap egy ép, egészséges ötletem született! — dicsekedett a boldog humorista.

EB

Brahovácz meséli:

— Tegnap találkoztam a világ legőszintébb emberével. Az utcán egy férfi egy tündéri pulit kínált 400 forintért. Megkérdeztem tőle, hogyan kell bánni ezzel a kutyával, mire a férfi megnyugtatott: „Erre ne legyen gondja. A kutya úgy van idomítva, hogy még ma visszaszökik hozzám."

G. Sz.

FALUN

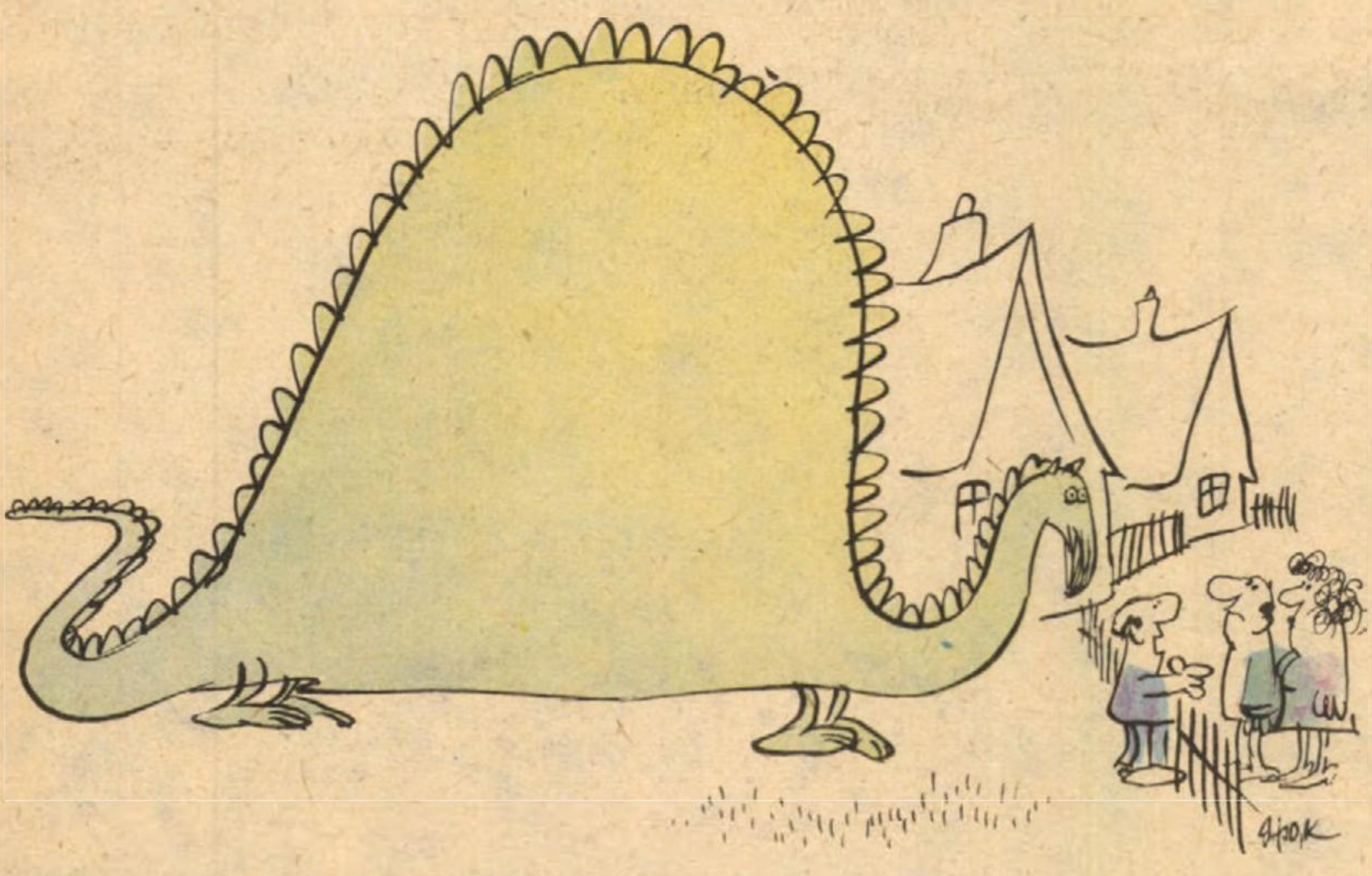

– Isten tudja, honnan, de egyszerre csak ide szokott.

LOVASSZÁLLODA

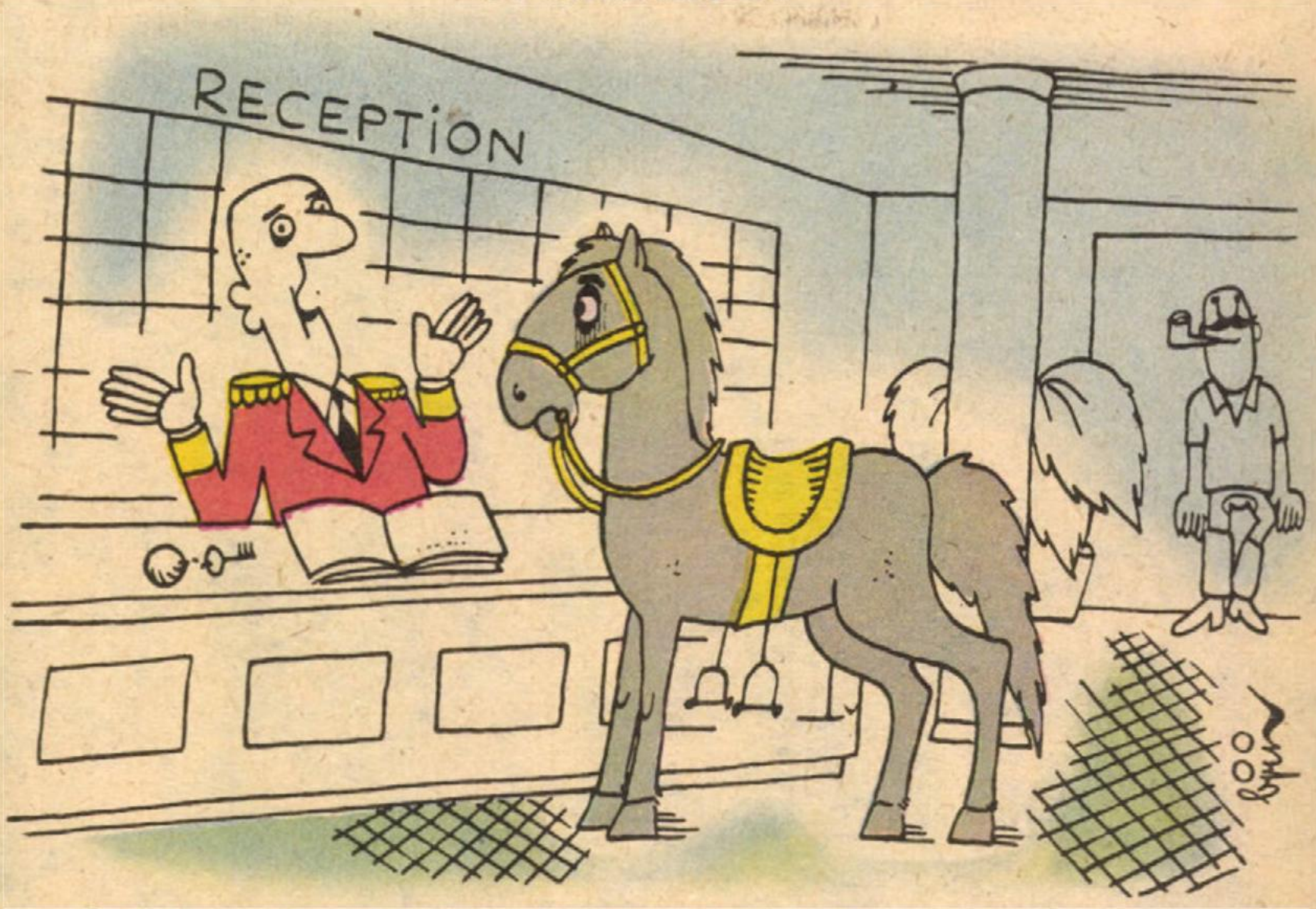

– Sajnálom, öregem, Müller úr hallani sem akar rólad többet...

CSICSÓNÉNAK HÁROM LÁNYA...

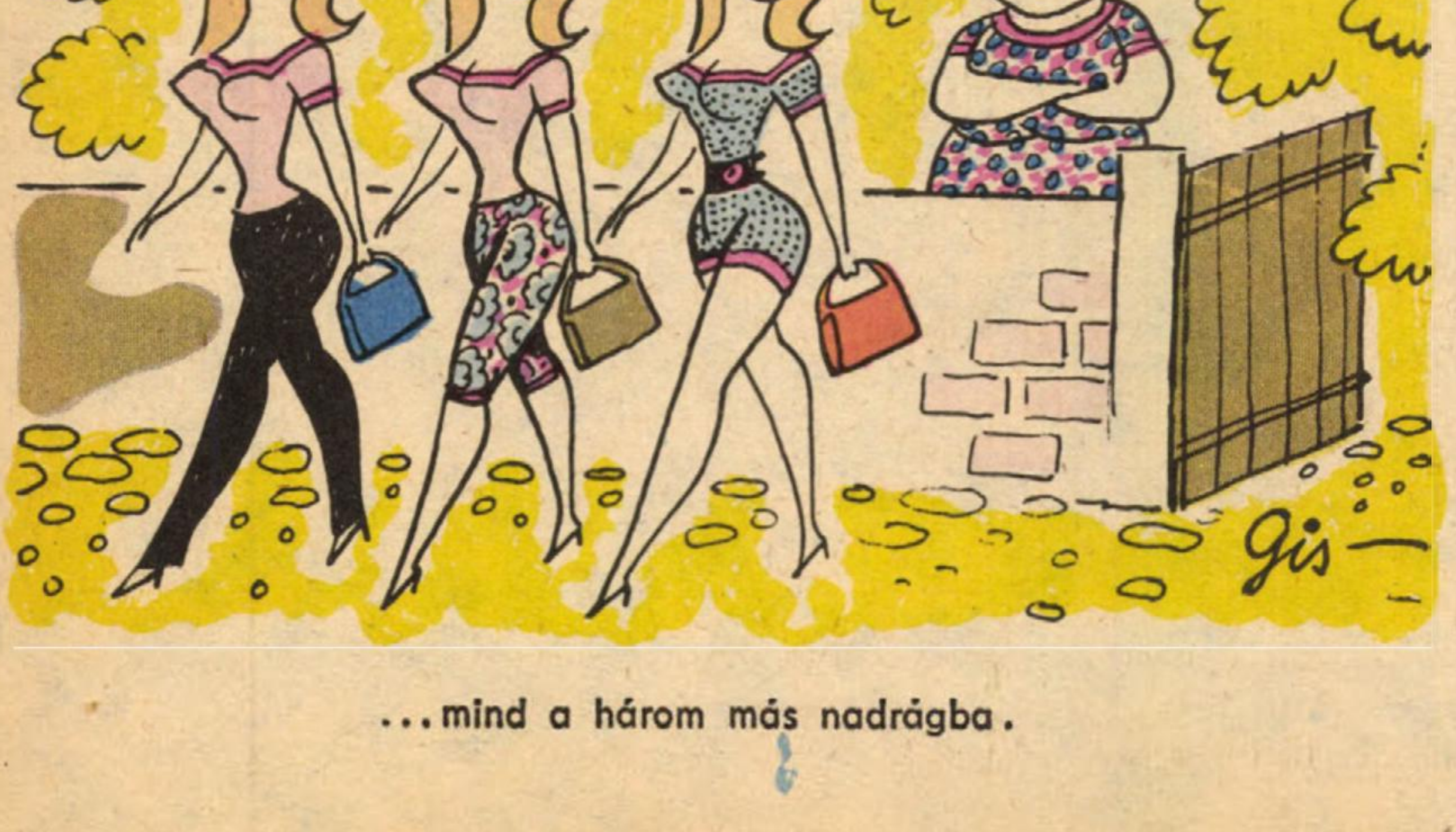

...mind a három más nadrágba.

AUTÓBOLOND

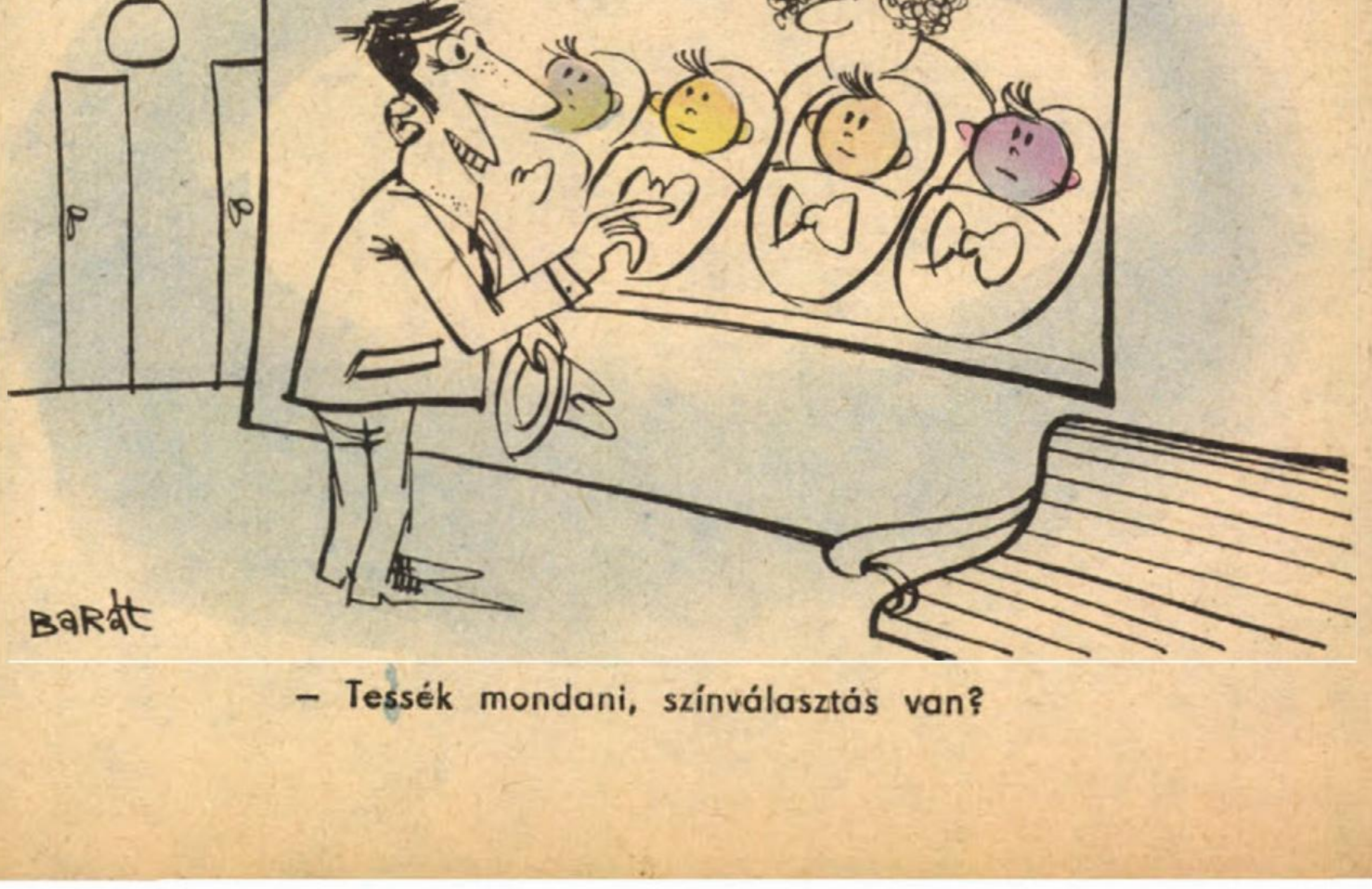

– Tessék mondani, színválasztás van?